

Po stopách negativity

aneb jak z toho ven?

Vendelín Voutas Vokurka

Věnováno Zuzaně, rodičům a dětem.

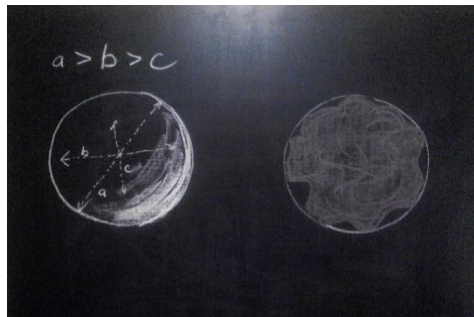
Obsah

Úvod	3
Dialog	9
Filosofie	30
Láska	36
Rodina	42
Stát.....	46
Svoboda	55
Příroda	57
Celkovost.....	59
Člověk	62
Poznání	66
Písmo	73
Umění	75
Bůh	77
Víra.....	81
Náboženství	82
Válka	86
Práce	88
Moc.....	93
Revoluce	96
Peníze	100
Fotbal.....	105
Karty	107
2013-2014-2015	108
Závěr.....	111
Slovníček	112

Úvod

Počátkem je *ryzí negativita*. Taková negativita, jako když od otázky odpáráme veškerou předmětnost a časovost. Ryzí negativita je nečasová a neprostorová, zbavená veškeré určitosti. Tak, jako otázka v sobě zakládá možné odpovědi, i ryzí negativita je stejným způsobem stavebním kamenem pozitivního – singularitou tvořící předmětné a časové.

Ryzí negativitu si nelze představit. Nemůžeme ji chápat jako nekonečně malý nehmotný bod, ani jako souhrn všeho, co nás obklopuje v celé své rozmanitosti a bohatosti. Chceme-li si přesto zkusit ryzí negativitu přiblížit, uvažujme kruh nebo lépe kouli, kde vzdálenost úsečky mezi dvěma body na povrchu procházející středem je ve všech myslitelných směrech vždy větší než jakákoliv jiná vzdálenost stejného typu. Jde o věčně ubíhající, ztrácející se horizont, z něhož ale přesto stále něco zůstává vždy a všude stejně přítomné, i když někdy ve své odcizené podobě.

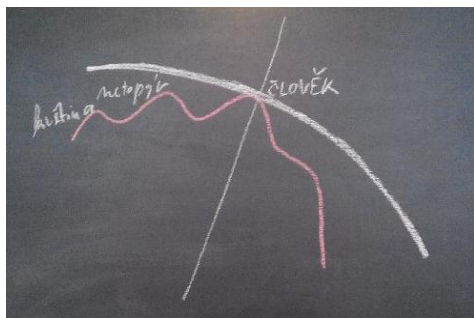
Uchopit ryzí negativitu přímo není možné. Jediným způsobem, jak se jí můžeme dotknout, je tázání. Konkrétní tázání zůstává vždy předmětné, vždy orientované na určitý aspekt, neboť čistého tázání nejsme schopni. Co klíčového na něm nemůžeme opominout? Bez čeho by nutně ztratilo svůj smysl? Tázání směřuje vždy na někoho, kdo může odpovědět. Koho se ovšem táže ryzí negativita – otázka v nicotě? Ptá se, a přitom nemá koho. Vystává základní moment tvůrčího procesu ryzí negativity. Tato, ve snaze nalézt protipól, tedy někoho, koho se může tázat, klade předmětnost, aby vytvořila jasnou a zřetelnou diferenci, a půdu pro toho onoho, jemuž má být otázka určena, kdo má být hledanou odpovědí.

Ryzí negativita nezná slovo ani řeč. Jde o čistě tázání, absolutno, poslední horizont. Otázka zbavená veškeré předmětnosti a časovosti se stává tvůrcem předmětného světa. Tento vyplňuje negativitu téměř na samotný kraj jejího horizontu. Ovšem nemůže na něj ze své povahy dosáhnout. Ryzí negativita je sice přítomna ve všem, ale to pozitivní, vše určité, jež jí má uspokojit, nestačuje. Předmětný svět vždy zůstává podřízen ryzí negativitě, sám je proti ní bezbranný. A do této mezery mezi nakladenou předmětností a horizontem ryzí negativity se rodí člověk usilující na hraně předmětnosti o dostižení horizontu negativity. Tvor, který postupnou kultivací dialogické struktury získává nástroj, jímž zbraněmi ryzí negativity prolomuje vymezenost, určitost předmětnosti a dotýká se tak jejího základu, její podstaty.

Stvořená *předmětnost* setrvává v pohybu, ačkoliv se na první pohled jeví staticky. Čím je to dáno? Primární tvůrce předmětnosti – ryzí negativita – je totiž její vnitřní složkou. To zdůvodňuje, proč nám předmětné neustále prokluzuje mezi prsty, obzvláště pokud je vnímáme smysly. Ryzí negativita se v předmětnosti sama sobě odcizuje, avšak jen do té míry, jež je nezbytně nutná pro předmětnost jako prostředníka někoho. V předmětnosti setrvává negativita jako vládnoucí pohyb – věčná změna. Zdánlivá statičnost předmětnosti zakládá pak možnost jejího pojmového uchopení, její poznatelnosti. Ale poznatelnost v předmětnosti nemůže být nikdy celková. Tedy na jedné straně se jeví předmětnost jako věčně prchající, nezachytitelná proměnlivost, a na straně druhé jako klidná, pokojně se dávající samozřejmost. Tato její dvojakost plyne právě z toho, k čemu je určena, a sice zůstat negativitou a zároveň umožnit své poznání. Na první pohled působí samozřejmě, na druhý a třetí zcela neuchopitelně.

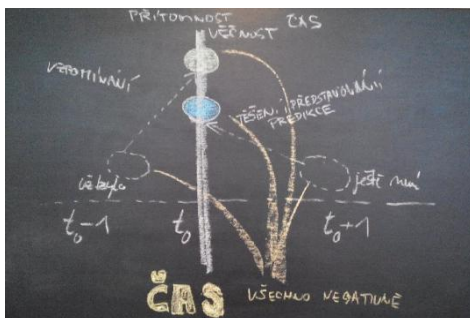
Ryzí negativita tvoří pohyblivou předmětnost v různých formách, aby v ní našla odpověď. Tyto různé formy jí ale nedávají odpověď zcela k její spokojenosti. Postupně se cesta ubírá až k nejvyšší formě předmětnosti dotýkající se pomyslného horizontu negativity, a tou je *člověk*. Není to ovšem tak přímočaré, jak by se mohlo zdát. Ani člověk zprvu nedisponuje mohutností, která by mu umožnila dotknout se horizontu. Následuje zdoluhavý

a těžkopádný proces, na jehož počátku stojí údiv – první vlašťovka dialogické struktury. Krystalizující systém dialogu pak postupně vede ke vzniku slova – řeči, čímž je umožněn přístup k ryzí negativitě, rodí se možnost poznání. Dialogická struktura realizovaná v dialogu mezi dvěma lidmi se totiž jako jediná mezi všemi ostatními může dotknout horizontu negativity, neboť v ní jde o jeho zbytnění. Běžná debata o počasí vždy zůstává na poli předmětného povrchu a s tím, jak se tento mění, ztrácí se a proměňuje i hodnota takto vedeného rozhovoru. Jediná cesta vedoucí k poznání a celku spočívá v hledajícím dialogu, a to jen pokud jej vedeme poctivě a tváří v tvář.

To ovšem nutně neznamená, že by byl člověk zcela v zajetí druhých. I on sám době může být oponentem. Tato pozice je však náročná na soustředění a často sklouzává do nekritičnosti a určitosti. Těžko se totiž člověku samotnému na poli jeho vědomí simuluje předmětná diference, která je právě základem a nutnou podmínkou plného dialogu realizovaného mezi dvěma lidmi. Tuto diferenci vlastně z pohavy věci není možné navodit. Ledaže by došlo k rozdělení osobnosti. Pak ale člověk, mnohdy pochodem „dialogem“ se sebou samým, ztrácí schopnost vést dialog s druhým. Pokřivenost vnitřního rozumění může a také často má za následek špatné směřování. Jedině důsledná kritičnost, ověřování a aplikace pochybností mohou potom udržet správný směr, pokud člověk oponuje sám sobě. Podstata ale tkví v dialogu s druhým. Vnitřní rozhovor je pouze nedostatečnou doplňkovou projekcí dialogu bez naplnění jeho základních podmínek. Člověk zapomíná, že dialog musí projít prostorem, že teprve pohyb a negativita prostoru mu dávají život. S dialogem se rodí čas, neboli prostorem dialogu je čas.

Ryzí negativita nacházející se v člověku z něj činí tvůrce. Skrze ni poznává předmětnost a uchopuje ji v jejích základech, podstatnostech a díky tomu je schopen sám v pravdě tvořit. Na základě poznání rozsáhlé předmětnosti v jejích konstitutivních momentech a detailech, na cestě poznání, vlastně realizuje to, co je bytostnou povahou a naplněním ryzí negativity. Totiž vrátit, ale především stále znovu se vracet k sobě samé, a ustavit, a především stále znovu ustanovovat svou ztracenou jednotu. Není náhodou, nýbrž nutností, že má při tom člověk postupovat výhradně ve spolupráci s druhým, tedy na základech a v rozvoji dialogické struktury. Používá i své vlastní mohutnosti z určitosti, ale poslední instancí, místem určení má být vždy ten druhý. Jeho výbava z určitosti spočívá pak především, možná však výhradně, v napojení na prostor a definuje ho jako výlučně konkrétního jedince. Avšak člověk v posledku není tímto v prostoru izolovaným jedincem, nýbrž ve vztahu k druhému a skrze něj celým lidstvem.

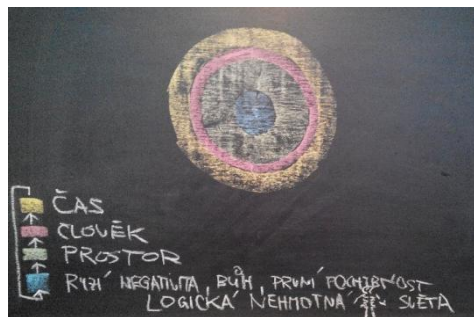

Vraťme se nyní k ryzí negativitě a zopakujme dosud naznačené. Ryzí negativita je neprostorová, nemá žádný rozměr, nemůže být tady, ani tam. Nemůže být ani velká, ani malá. A to ani v extrémních významech těchto slov. Je zcela zbavena rozprostraněnosti. Přesto tvoří předmětnost, v níž je obsažena, respektive ji dokonce přesahuje. Nepodléhá stárnutí, změně. Není ani teď, ani v minulosti, ani v budoucnosti, ale stále stejně. Z toho vyplývá, že nemohla být nikdy na počátku a nemůže ani nikdy skončit. Ryzí negativita je už vždy a všude negativně přítomná. Jde o věčné trvání v předmětnosti. Co je to ryzí negativita? Není to časovost sama, čas sám? Zdá se, že čas dobře naplňuje atributy ryzí negativity, rozhodně plněji než určitost předmětnosti.

Ríkáme, že čas plyne. Co je to ale plynutí času, jeho tok? Není totiž zřejmé, zdali čas plyne dopředu nebo dozadu. Obě varianty můžeme uvažovat. Budoucí před námi jako naše představy. Zrovna tak by před námi mohlo být minulé. A opačně. Jak to vlastně je? Jde o to, že si představujeme minulé nebo budoucí. Na budoucí se například těšíme, na minulé zase vzpomínáme, to vše však vždy v uplynulém okamžiku přítomnosti. Minulé s budoucím se slévá v jedné přítomnosti. Ale ta nám základně protéká mezi prsty a můžeme říci, že ona jediná, v níž se vše odehrává, setrvává plně v negativitě bez jakékoliv možnosti svého zachycení. Vždy, když se ji pokusíme uchopit, je už pryč. Z čeho ale pramení ona schopnost zpřítomnit si věci budoucí nebo minulé? Nejde o projev ryzí negativity, která skrze dialog ustavila možnost rozumění, založila pojmy oddělené od samotné předmětnosti? Stvořila nekonečný prostor pro pojmy v přítomnosti. Věci budoucí zpřítomněné skrze své pojmy, proto jen ve své nevyplněnosti, neboli negativně. Stejně tak se to má i při pohledu do minulosti. Tehdy skrze pojmy zpřítomňujeme něco, co již není. A tak můžeme plynutí času klidně otočit a tvrdit, že plyne od budoucího k minulému. Teprve minulé, uplynulé je skutečné. Budoucnost zajišťuje pouze negativní prostor možného, který přijímá naše rozhodnutí. Až v minulosti můžeme výsledky našeho svobodného rozhodování z negativity skrze činění považovat za skutečné. Vypadá to, jakoby minulost měla převahu nad budoucností. A co příroda a její svoboda? Příroda už se rozhodla. Její minulostí, jejím časem je člověk.

Člověk totiž může položit otázku. Tuto otázku ale pokládá vždy do předmětnosti a tím ji rozprostraňuje. Proces rozprostraňování otázky vlastně utváří obsah pojmu času. Z pohledu prostoru čas vzniká, mění se a zaniká. Avšak časovost zůstává věčná. Rozprostraněný pojem ožívá ve slově, jehož životnost se v prostoru nápadně krátí. Slovo – obraz pojmu – musí totiž v prostoru přijmout zákony odcizené negativity, stát se zvukem. Pojem sám však trvá, i když právě ryze negativně. Tak se člověk stává tvůrcem, aby byl dokončen proces sebeuvědomění, bez něhož by byla narušena celkovost a realizováno nemožné věčné odcizení ryzí negativity od sebe samotné. Celkovost však nemůže být nedodržena.

Negativita se sama sobě nemůže plně odcizit, musí zůstat vždy ve všem nějak přítomná. Proto se vše v prostoru neustále hýbe, proto je pojem neuchopitelný a slovo, jak bylo řečeno, zaniká již na svém počátku, proto může být člověk svobodný, proto je muž a žena, proto je otázka a v každé otázce působí jedna stejná ryzí negativita jako přítomnost celkovosti a všeho možného. Proto nenajdeme statickou určitost obsahující vše. Proto v matematice nemají přímky a číselné řady konce a „rovná se“ je prvním a základním symbolem. Proto naše poznání ze smyslů bude vždy jen a pouze limitní, neúplné a necelkové. Proto, abychom něco poznali, musíme zpochybňovat, hledat a teprve potom klást. Proto základní pravda spočívá v metodě. Proto je dialog – ústřední princip a střed – přítomen všude. Stačí se jen ohlédnout.

Úvodní a základní schéma: ryzí negativita → prostor → člověk → čas. A každý přechod zakládá a provází svým působením počáteční síla negativity.

Ryzí negativita a její zbytnění v dialogu má dalekosáhlý dopad na všechny možné oblasti, Tyto a mnohé další budou předmětem zkoumání. Nemůžeme přehlédnout následující témata: svoboda, láska, rodina, politika, poznání, zábava, řeč, sport, bůh, práce, zákony, erotika, příroda, umění, dějiny. Zejména však musí být přezkoumány předpoklady a podmínky dialogu. Obecně všechny vztahy mezi lidmi na různých úrovních a v různých ohledech budou výrazným materiálem. Zkrátka není možné uhnout před ničím. Ale hlavním polem zkoumání bude dialog samotný, neboť v něm se ryzí negativita plně realizuje. Z jeho zkoumání vyplyne jistě mnoho zajímavého, pokud se týká vzájemných vztahů a celkové struktury. Dialog je vlastně zhmotněným cílem a současně

prostředkem ryzí negativity. Jako by v něm nacházela odpověď, jako by se skrze něj rušilo její původní odcizení.

Tušíme, že dialog v ryzí podobě není samozřejmostí něčím, co bychom mohli sbírat jako houby po dešti. Ba právě naopak, jeho skutečný výskyt bývá bohužel značně ojedinělý. Neboť předpoklady jeho celkového naplnění si žádají striktnost a jejich porušení vždy způsobuje výrazné odchýlení od čisté negativity.

Z provedených zkoumání vyplyne teorie – systém. Tento systém by však nemohl být celkový, pokud by se alespoň nepokusil ukázat, jak je třeba postupovat, jaká konkrétní pravidla z něj pro člověka a jeho čínění vyplývají. Podtitul práce: „aneb jak z toho ven?“ nazývá a shrnuje tato pravidla – mosty mezi negativitou a určitostí – jeho rozpracování se vyskytne na konci většiny kapitol.

Dostatek materiálu nalezneme v oblasti umění – procesu tvorby. Umění je v nejryzejší podobě polem negativity nezprostředkované slovem, nepojmové, čistým pojmem bez pojmu. Zde padají všechna omezení a dialogická struktura, v tanci svobody s nutností a prostorovou daností, dávají své nejšťavnatější plody. Čistá otázka se totiž nedá vyslovit. Pokud by byla vyslovena, bude vždy spoutána do předmětnosti. Čistá otázka se dá jedině mlčet, možná v tichosti činit. A přitom právě tvůrčí chvění se s ryzí negativitou nejtěsněji snoubí, což znají umělci, pokud tvoří. Umění dovršuje ryzí negativitu, stává se jejím posledním stádiem.

Ryzí negativita tvoří svět skrze sebe samu a současně v tomto světě umožňuje své poznání – opět skrze sebe samu. Základ, o němž již byla řeč. A sice, že člověk v dialogu, a skrze něj odhalenými pojmy, dokáže poznávat a poznat. Poznání bude jistě velmi silným, ne-li nejsilnějším tématem. Ale nejen člověk i jiné formy života, předmětnosti jsou podle svého stupně odcizení schopny poznat.

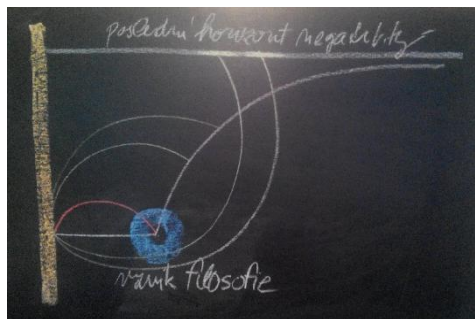
Vykočení ryzí negativity vede k temnému světu sil, který se v bizarních útvech hroubí a znovu utváří ve snaze nalézt odpovídající vyplnění. Jde přibližně o takovou temnotu, jako když se narodí slepý člověk. Ten, ačkoliv se díky druhým naučí žít ve světě, nikdy nebude vědět, jakou mají věci barvu, jak vypadají, že některé jsou blíž a jiné dál. Vzdálenost posléze dokáže rozeznat, například podle zvuku. Ale až

tehdy, když mu někdo vysvětlí, že zvuk věci z větší dálky vnímá jako slabší, oproti zvuku věci, která se nachází blíž. Na tomto příkladu se ukazuje, že temnota pozitivna tak hrubě nespňuje požadavek ryzí negativity, že musí dojít k dalším transformacím a hroucením, jež v důsledku vedou k založení možnosti člověka. Ale jak by to bylo možné? Že by člověk byl jen rozmarnou hříčkou přírody? Náhodným uskupením? Může možnost člověka, pokud má disponovat silou ryzí negativity, vzniknout později nějakým náhodným procesem? Náhodu ale není možné predikovat. Náhodné nemůžeme jistě poznat. Těžko pak může být náhoda základem něčeho, co samo poznává a co se podílí na věčnosti ryzí negativity. Negativita se k sobě musí vrátit, to plyne z její podstaty. Může pak ale něco, co má být napojeno na sílu počátku, vzniknout bez jednoznačného podílu na něm? Zdá se, že ne. Možnost člověka musí být už vždy dána. Jen jeho konkrétní podobu ovlivňuje náhoda, určitost, a ta se pak vyvíjí podle toho, jak na ni postupně předmětnost tlačí a valí různé nahodilé nutnosti. Co ale mají tyto rozličné nutnosti společného? Jde o smyslové napojení člověka, a nejen jeho, na onu původně temnou pozitivní předmětnost. Přičemž síla tohoto napojení vylučuje možnost se z něj vyvázat, pokud člověk, a nejen on, žije. Tedy celkovost člověka spočívá ve dvojici život – neživot neboli smrt. Ukazuje se první negativita v člověku, že může vnímat svět a současně, že toto vnímání je konečné. Pestrost vjemu se proměňuje se zánikem života v ryzí nic – ryzí ticho, ryzí tmu, atd. Aby však ono smyslové napojení neupadlo do temnot pozitivního, disponuje člověk již ve své možnosti ryzí negativitou. Její špičkou je skutečnost, že se může tázat a toto tázání nemá žádnou hranici. Můžeme se sice tázat pouze a jen na něco, ale to něco může být cokoliv. Takovým způsobem se ryzí negativita projektuje do světa. Maximum možného, co musí vyvinout pro své uspokojení, aby sama sobě a své podstatě nezůstala nic dlužna, a tím neutrpěla na celkovosti.

Teprve ve smyslovém napojení člověka na temnou předmětnost se otevírá cesta pro pojmy prostor a čas. A tak prostor se stává pojmem veškeré určitosti a rozprostraněnosti – pozitivivity. Zatímco čas pojmem negativity. Zastavme se ještě jednou u ubíhání času, u jeho toku. Co se v něm skrývá? Představme si

situaci, kdy se všechny hodiny na světě zastaví, kdy všechny hodiny ze světa zmizí. Rázem zjistíme, že není podstatné, kolik hodin je, je-li pondělí nebo 2. května. Jedno nám, kdy jsme dělali to či ono a kdy něco dělat budeme. Pohlcuje nás přítomnost a v ní představy o tom, co bylo a bude, ale především jednota toho, čemu se právě věnujeme. Čas u člověka třídí představy o předmětnosti, jí samotné ale zůstává lhostejný, a tak jí zůstává lhostejné i jeho ubíhání. Na čas si nemůžeme ukázat, zůstává ryze negativní. Čas je prostor dialogu a prostor místo v něm.

Člověk se ale musí vyvíjet, naučit se s negativitou v sobě a na sobě pracovat, vůbec ji rozeznat, uvědomit si ji a díky ní se naučit mluvit a uvažovat v pojmech. Musí v dialogu a z pochybnosti založit myšlení. Díky němu pak získává napojení na původní tvůrčí sílu ryzí negativity, získává schopnost poznání, doteku jednoty.

Čemu nebo komu jsme ale v poslední vědění za dialog? Kdo jiný by to mohl být než druhý člověk. Ten, který se nám snaží porozumět a my jemu. Ten, na kterého směřujeme naši výpověď tak dlouho, až pochopí, že se také bojíme a že cítíme stejnou úzkost v samotě určitosti. A pak, když tu výpověď opakujeme znovu, už ví, o čem je řeč a začíná ji rozvíjet. Ten, který v údivu skrze pochybnost zakládá prostor rozumění, prostor pro pojmy, věčný čas. Na počátku toho propojení stojí otázka ve své první a nejjednodušší artikulované podobě: „Eh-eh?“ „Co to slyším, nějaké zvuky?“ „Ty, který jsi tam, mi chceš něco říci?“ „Ty mi chceš něco předat, čemu já bych mohl rozumět?“ ptá se druhý. A ten první volá: „Ke-ke.“ „Kámen!“ a ukazuje na kámen. „Tomuhle já říkám kámen, chápeš?“ mumlá ten první. Tak kráčí negativita

v člověku k schopnosti pochybovat, rozumět, vést dialog a na jeho poli držet pojem, poznání, podstatu. Ryzí negativita se klube k sobě samotné – rodí se počátek jejího návratu.

A když si člověk uvědomuje svou schopnost ještě plněji, za což můžeme poděkovat především filosofii, roztáčí se i plněji a rychleji spirála tvůrčího procesu. Důsledná aplikace dialogických principů dokáže totiž rozkrýt neskutečnou ba zřejmě nekonečnou hloubku předmětnosti. Člověk se dostává na samotnou hranu poznání ve všech možných oblastech. Bohužel z toho pro něj vyplývají kromě mnoha pozitivních důsledků i nesčetné důsledky negativní. Například jeho mylná vize sama sebe jako pána přírody, pána veškerenstva. Z poznání se začíná vytrácet celkovost. Iluze člověka o jeho neomezeném panství snad ze strachu před pravdou plodí zlo. Potoky krve tečou na vrub potlačeného dialogu. Mnohé nesmysly se zabydlují a rozšiřují po světě. K zruďnému bujení v tomto směru dochází zejména v oblasti náboženství. Pestrá změť různých náboženských systémů hrubě zkrlesuje a překrucuje svůj předmět. Nesmysl a libovůle, lež a nepravda se v doličné sféře rozvíjejí vrstevnatě. Vykořenění zkomoleného boha, rozhrnutí zatuchlého závěsu oddělujícího to, co má spojovat, jsou aktuální výzvy lidstva. Jen aby ten těžký závěs nakonec nespadol a neudusil vše, co pokryje. A tak tam, kde je člověk přesvědčen, že ví, tam neví, a naopak, stále se nacházejí oblasti, kde člověk neví a mohl by vědět, ale i oblasti, kde z podstaty nikdy vědět nebude, neboť ani nemůže.

...

Toto pojednání není obrazem skutečného dialogu, nýbrž obrazem dialogu vnitřního. Co uvést na jeho obhajobu? Mnoho rozhovorů, debat a dialogů s přáteli i nepřáteli předcházelo. Jde tu zejména o reflexi těchto realizovaných skutečných dialogů a předně o jejich oslavu a jejich celkové vyzdvížení.

Schopnost člověka vyjádřit se písemně zůstane vždy omezená, o to větší zodpovědnost v tomto ohledu musí být aktivována, obzvláště pokud cílíme na rozkrývání základu. Nemůžeme couvnout před nejzaběhlejšími a nejvšednějšími věcmi a vždy musíme mít na paměti především celek. Abychom se přiblížili celkovosti maximálně, předkládáme zde jak dlouhodobě krystalizující teoretická východiska, reflexe

současného světa v jednotlivých ohledech, tak i konkrétní doporučení k jednání.

...

Významným pomocníkem a katalyzátorem se ukázalo rozkreslení některých témat a momentů do schémat. Pevně věříme, že tato přispějí k větší názornosti. Neboť nejenom slovem, ale i obrazem může, a možná dokonce musí být negativita odkazována, aby se celkovost vyjevila ve své plnosti.

...

Zde v úvodu padlo mnoho určitého, mnohá vymezení. Některá provokují, jiná působí nesrozumitelně a nepřehledně, nebo na sebe nenavazují. Vše bude znovu a znovu v hmoždíři rozemleto a vysypáno, aby se znovu sesypalo a rozemlelo. Dokud nevypadne to, co již dalším rozemletím nebude ztrácet svou podobu, co bude zůstat stále stejně rozemleté. Je otázkou, zda se podaří něco takového nalézt? A jaké to nalezené bude? Může to nakonec být něco tak nepatrného, bezvýznamného, co se prakticky bude rovnat ničemu. Ale vždyť vlastně z ničeho vycházíme, tudíž pokud se k němu zase vrátíme, pak naše cesta dává jistou logiku. Možná se blíží pravdě víc, než jakékoliv sebestpřesnější určení. Smyslem by pak nebylo nalézt, ale stále znovu nalézat. Smyslem by nebylo mluvit a psát, ale jen v tichosti naslouchat, pozorovat. Možná je tou pravou a správnou odpovědí na všechno mlčení člověka, který tím, že začal promlouvat a poznávat, pouze předznamenal svůj konec.

...

Na závěr úvodu ještě několik poznámek k formálním náležitostem. Tři tečky mezi odstavci symbolizují určitou významnější formu narušení toku, návaznosti. Tento může být přerušen záměrně odskokem na jiné téma, nebo tím, že navazujeme po nějaké výraznější odmlce, a hrozí tedy narušení souvislosti s předchozím odstavcem. Nemůžeme vyloučit i situaci, kdy návaznost mezi odstavci bude nejasná i bez přítomných tří teček. Z toho plyne, že obezřetnost při četbě je vždy na místě.

V odstavcích se mohou vyskytovat slova zvýrazněná *tučně a současně itálikou*. Tato slova dávají sekvenci, která může a nemusí mít význam.

Schématata se obvykle vážou k nějaké části textu na stránce, text se na ně ale většinou neodkazuje. Souvislost některých schémat s textem nemusí být přímá. Pro jejich zkoumání

bude někdy zřejmě nutné použít lupu. V detektivní práci se musíme permanentně a intenzivně zdokonalovat.

Konkrétní forma zpracování publikace s ohledem na uspořádání textu na stránkách má být pozdravem základní číselné posloupnosti.

Dialog

Jak to tedy s tím vším je? A proč hned na úvod zpochybnění? Vždyť bychom mohli dále rozvíjet v úvodu naznačené schéma a spokojeně se někam ubírat. Tvrdit: „Tak to je. Toto schéma je bytí, základ, jež musí být přijat.“ Avšak tímto kladením, s nímž bychom prohlašovali pravdivost, dokonalost a nutnost jeho následování, bychom kladli i to, že nikdo nesmí pochybovat o tom, co klademe. Pokud by toto kladené bylo absolutní a nejdokonalejší, pak by muselo být celkové. Nemohlo by ale být celkové, pokud by tvrdilo, že nemůže být zpochybněno. Vyloučení zpochybnění z kladeného redukuje toto na méně celkové, tedy méně dokonalé, nutně nedokonalé. Ale proč bychom se měli dále snažit o něco, co samo ze sebe postrádá dokonalost?

Mohli bychom napsat kilometry výpovědi o všem, co nás napadne, o všem, co uvidíme, co jsme zažili. Ambice na takový zcela vyčerpávající popis nikdy nedojde svého naplnění. Nikdy bychom ho nestihli dokončit. A proč? Například proto, že jednou umíme. Vždy bude nedokonalé a marné se takto snažit. I kdybychom žili věčně, nikdy nepopíšeme každé zrno písku, každou kapku deště, mimo jiné i z toho důvodu, že ji nikdy ani celou nevidíme. Ale musíme se zeptat: „Je vůbec možné nějak zajistit celkovost a dokonalost? Když se k ní nedostaneme tím, že se budeme snažit nahromadit co nejvíce popisů v co největším detailu, jak jinak se k ní můžeme dopracovat?“ Odpověď na tuto otázku se skrývá v ní samotné. Musíme každý výrok podrobit radikální pochybnosti. To znamená, že každá kladená určitost musí odkrýt svou ryzi negativitu. Zůstává pak její podstata, její celkovost. Celkové je kladené současně se svou negací jako radikálně pochybované. Jedině zmíněná negace může odhalit ryzi podstatu, neměnnou trvající negativitu věci. Klademe-li tedy něco jako zpochybnitelné, pak teprve výsledek tohoto zpochybnění odkazuje a rozkrývá celkovost onoho něčeho, a ta už zůstává ve své ryzi podobě neměnným a věčně trvajícím bytím. Ale v čem spočívá základ, když, abychom dosáhli celkovosti, musíme připustit, že o věci, kromě toho, že ji klademe, musíme také radikálně pochybovat, tedy ji vlastně i popírat? Co spojuje ta rozporuplná

určení celkovosti? Nejde právě o *negativitu* přítomnou ve všech vyřčených otázkách?

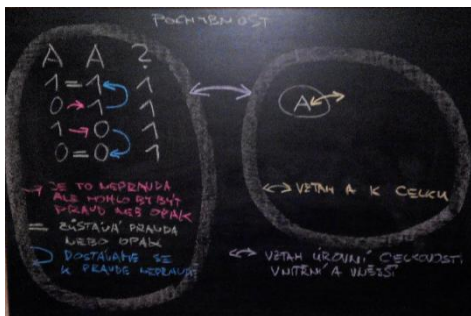
Kladené je vždy někam určené a předmětně ohraničené. Ono samo o sobě na dokonalost a celkovost nedosahuje. Nalezeme vůbec něco, co nám umožní na onu dokonalost dosáhnout? Když to není vyčerpávající kladení, bude to nutně toto kladení radikálně pochybované. Není již další prvek, který bychom mohli zohlednit. Buď přidáváme další kladení, nebo každé kladení, jež jsme přidali, okamžitě podrobíme pochybnosti. Dobře, ale můžeme ve výsledku tvrdit, že i metoda, kterou dosahujeme celkovosti, je pochybná. I o této metodě pak musíme radikálně pochybovat. Pokud o ní takto pochybujeme, musíme se ptát: „Jaká lepší metoda než pochybnost může zajistit dokonalost?“ Odpověď na tuto otázku se opět skrývá v ní samotné. Nacházíme ryzi identitu otázky a odpovědi. Uvedená otázka totiž sama sebe uspokojuje, stává se sama sobě plnou odpovědí. Absolutní jednota. Pokud je něco absolutně jednotné, není možné, aby bylo něčeho dokonalejšího a celkovějšího. Důkaz toho, že pro dosažení celku musí být jeho části kladené s radikální pochybností. Jedině tak mohou ukázat své bytí v ryzi čisté podobě a ne v omezené pomíjivosti.

Pokud tedy klademe pochybování radikálně, tedy uplatňujeme negativitu samu na sebe, zjišťujeme, že pochybování nemůže přinést nic ryzejšího, než samo sebe. Pak na otázku: „Je pochybování nejdokonalejší metoda pro získání celku?“ musíme odpovědět: „Ano“, protože pokud bychom odpověděli: „Ne“, museli bychom se opět ptát: „Jaká je tedy dokonalejší metoda?“ Ale tím bychom jen potvrdili, že hledání celku musí procházet skrze *pochybnost*.

Mohli bychom například říci: „Pochybování není nejlepší metoda, nejlepší metodou je meditace. Všechny ostatní metody trpí nedokonalostí.“ Dobře, tím ale klademe určitost a opět, pokud chceme tvrdit, že jde o kompletní, dokonalou celkovost, musíme vyloučit, že již není a nemůže být ve hře žádná jiná metoda. Ale druhý může tvrdit: „Nejlepší metodou je zhulit se trávou.“ Pak máme dvě určité metody, a jak nyní poznáme, která z nich má blíže k pravdě, k celkovosti? Jeden argumentuje tím a druhý oním. Přitom v každém ohledu může celková být pouze jedna jediná pravda. Co se musí stát,

aby se taková pravda ukázala? Pokud budou obě metody stát proti sobě bez dalšího, jak máme rozhodnout o jejich podílu na dokonalosti? Oba obháje předkládají argumenty, upřesňují své pozice. Ale tím jen stále vymezují další a další určitost, tedy pozice obou se komplikuje. Na každé straně se kupí výroky a narážení do sebe. „Meditace je hluboká.“ „Kouření trávy strukturuje myšlení, umožní náhlý vhled.“ „Meditace je výsledkem soustředění a uvolnění, a tedy musí být dokonalá.“ „Tráva pochází z přírody, umožňuje zpětné napojení na ni.“ Oba obháje přikládají další argumenty. Ale nemůže platit dokonalost meditace a zároveň dokonalost kouření trávy současně. Nejdokonalejší může být z hlediska jednoho aspektu pouze a výhradně jedna jediná „věc“. Každá strana pak bude tvrdit, že její princip má k dokonalosti blíže. Ale to nemůže platit. Takže jedna strana musí uznat dokonalost principu druhé strany. Jedna strana musí ukázat té druhé, že její celkovost nelze překonat. O co se bude snažit? Bude klást své výroky jako „pravdivé“ a dokladat je dalšími podpůrnými a bude negovat výroky protistrany, vlastně se bude pokoušet klást negativitu na určenosti protistrany, které ohrožují její celkovost, tedy bude zpochybňovat. Jenže mohou stát další a další zástupy určeností narušující celkovost kladeného. Jednotlivé kladení negativitu na určenosti trpí neefektivitou a svou zjevnou neuskutečnitelností. Museli bychom totiž negativitu postupně naklást na všechny části celku, ale my tyto části nemůžeme nikdy pojmout. Co tedy můžeme udělat? Jak můžeme nahradit postupné kladení negativitu tak, abychom se dopracovali k celku? Provedeme: „Meditace je nejdokonalejší princip. Je meditace skutečně nejdokonalejší princip?“ Klademe výrok s negativitou. Tedy připojíme, že si nejsme jisti, že meditace sahá na dokonalost a zároveň deklarujeme, že může existovat něco, co dokonalost meditace přesahuje. Touto problematizací neodkazujeme na něco určitého, ale obecně na všechno ostatní, jež by mohlo být také nejdokonalejší. Toť vůně celku. Celku, jenž se však týká meditace. Náš původní problém zůstává nedořešen. Pokud ale stejným způsobem klademe i užívání trávy, pak jediná společná základna obou kladení spočívá právě v pochybnosti. Ptáme-li se pak: „Je pochybování nejdokonalejší?“ Jedná se o zvláštní výrok.

Abstrahujeme v něm totiž od pozitivitu výroku a klademe pouze negativitu. Předmětem té otázky je pochybování samotné. To ale znamená, že kladený celek, negativita pochybování, tedy souhrn všeho možného, se sám stává předmětem pochybování. Negativita aplikovaná sama na sebe. Pokud ale pokládáme negativitu na sebe samu, musíme pokrýt celek a musíme tudíž uznat, že nic kompletnějšího a dokonalejšího není a nemůže být. Neboť pochybovaný předmět je dokonale nevymezená a tedy celková pochybnost sama.

Jistého východiska pro další zkoumání jsme dosáhli. A sice, že pokud se chceme dotknout celkovosti, musíme radikálně pochybovat, jen tak se můžeme vymanit z určitosti. Ale co dál? Pokud bychom ustrnuli v pochybnosti, dostali bychom se sice k celku, ale jen v tom smyslu, že nic nemůžeme tvrdit, neboť vše je pochybné. Na druhou stranu pokud jediné, na co se můžeme spolehnout, je právě pochybnost, aplikace negativitu v otázce, pak toto jediné musí vést i k podstatě, základu. Mohli bychom v tuto chvíli skončit? Vlastně ano, mohli. Jenže nemůžeme zůstat v klidu, neboť s vědomím právě dosaženého, musíme vystavět nový celek, kde každý sebemenší detail budeme klást uvedeným způsobem a extrahovat z něj ryzi negativitu, podstatu, celkovost.

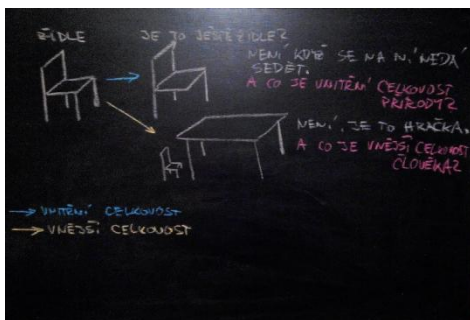
Kde začít? Co upřednostnit v postupu za novým celkem? Začneme tím, čím jsme začali, a to **otázkou** – nejpřirozenějším projevem pochybnosti. Pokud nezačneme otázkou, můžeme začít čímkoliv jiným. Například: „Dnes bude pršet.“ Klademe pozitivní výrok. Následují však možné pochybnosti: „Bude dnes pršet? Kde bude pršet? V kolik hodin bude pršet? Jak bude pršet? Co je to pršet? A proč zrovna pršet a ne sněžit? A proč vůbec pršet?“ Pak se ale musíme znovu ptát: „Jakým jiným způsobem

máme začít?“ Zkoumáme-li vstupní bod našich úvah, dospíváme skrze radikalizaci k prvotní nutné vstupní bráně – otázce. I ona se musí stát předmětem dalšího zpochybnění. Co je to otázka? Kdo ji klade? Komu je kladena? Kde a kdy je kladena? Co je otázkou kladeno? Jak je kladena? To všechno odkazuje negativní určení, jež musí být rozkryta skrze radikální pochybnost. Pojďme je postupně zkoumat. Kdo otázku klade? Otázku klade „já“. A kladení tohoto musíme opět radikalizovat. Kdo nebo co je „já“? „Já“ jako něco schopného klást otázku? V čem spočívá ta schopnost klást otázku? Zápis nebo její vyslovení v sekvenci slov. Ovšem před tím, než se otázka dostane na papír nebo ji vyslovíme, musí být myšlena. V čem ale tkví myšlení otázky? A jaký vztah má napsaná nebo vyslovená otázka k myšlené? Jde o stále tutéž otázku?

Co je otázka? Vyjádření pochybnosti u člověka. Pochybnost nastoluje spor, že něco není tak, jak je nebo naopak je tak, jak není. Nastolení obsahuje i scénář aserce, že otázkou odkazované je tak, jak je anebo není tak, jak není. Hlavním klíčem k tomu, proč říkáme, že otázka obsahuje negativitu, je to, že vlastně poukazuje na něco nemyslitelného, něco ve sporu, respektive zakládá ověření podstaty bytí či nebytí něčeho. Příklad: „Je dnes hezky?“ Tato prostá otázka nese pouze negativní informaci o nějakém stavu věci. Víme, že může být hezky i ošklivo. Ale pokud jsme celý den zavření v pracovně se zataženými roletami, netušíme, zda venku prší, sněží nebo padají trakaře. Může nastat kterákoliv alternativa. Otázka pojímá minimálně dvě různé možnosti současně a vymezuje tak sledovanou předmětnost striktně negativně. Negativně proto, že o ní nic nevypovídá, formuluje pouze možnosti, o nichž se můžeme něco dozvědět. A ty si teprve žádají své potvrzení. Otázka a negativita v ní pak především kotví dynamiku přechodů mezi odporujícími si stavy.

Naše konkrétní otázka, se kloní spíše k odpovědi: „Není.“ Neboť negativita v ní klade negaci na tvrzení: „Dnes je hezky.“ Ale nejde tu o kladení negace, jde tu o souběžné zachycení všech možností toho, jak venku může být – síly negativity. Bez dalšího můžeme odpovědět pouze: „Nevím.“ A teprve po odhrnutí rolety zjišťujeme, zda venku prší nebo svítí slunce: „Ne, není tam hezky.“

Uvedený příklad však můžeme brát také takto: „Venku je hezky.“ Ovšem tento výrok vyřčený v potemnělé pracovně působí nepřesvědčivě. Abychom jeho platnost ověřili, musíme zároveň klást jeho radikalizaci: „Opravdu je venku hezky?“ přistoupit k oknu a odhrnout roletu, aby se obsažená negativita odhalila. Odpověď vychází z činění. Ukazuje se, že pokud neprovedeme nějakou akci, nejsme schopni zjistit ryzí povahu kladeného. Vyjevuje se tak činění vedoucí k výsledku. Můžeme ale také činit i bez otázky, pochybnosti. Které činění bude více celkové? Dosahuje na celkovost více činění z pochybnosti nebo to z určitosti? Z příkladu poznáváme, že otázka k aktivitě přímo vybízí, neboť sama nic určitého neklade. Zatímco oznamovací tvrzení se omezuje na to, co určuje. Můžeme ho přijmout nebo odmítnout. Celkovost činění je na straně otázky, pochybnosti, negativity.

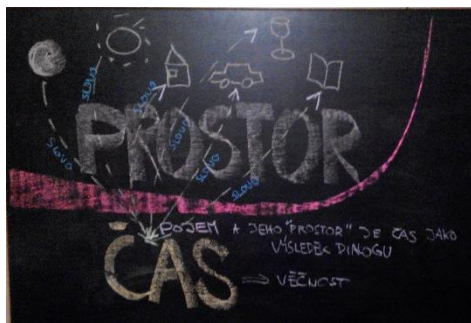

Položení dotazu rozevřívá vnitřní celkovost pojmu, dynamiku jeho bytí a nebytí. Činnost založená tímto napětím vede buď k potvrzení anebo k vyvrácení pravdy nebo nepravdy. Kotví otázka celou celkovost? Vždyť pojem a jeho obsah se vztahuje také ke svému celkovému doplňku, a jedině když ho jako takto celkový uvažujeme, může také celkovým být. Stejně jako vnitřní celkovost židle může být narušena, např. když nemá jednu nohu, tak i její vnější celkovost ve vztahu ke stolu, domu, světu, vesmíru může být nedostatečná. Porušení vnitřní nebo vnější celkovosti vede ke ztrátě celkovosti pojmu jako takového.

...

Otázka je kladena, aby byla odpovězena, ale kdo může otázku odpovědět? Přirozeně ten, kdo otázce porozuměl. To může být buď ten, kdo otázku kladl anebo někdo jiný. Kdo z těchto dvou je vhodnější? Tato dualita v sobě skrývá

rivalitu. Ten, kdo otázku klade, hledá odpověď, otázce sice rozumí, ale dokáže na ní také odpovědět? Nebo na ni dokáže lépe odpovědět ten druhý? Druhý a první stojí před stejnou otázkou. Vycházíme-li z toho, že si první, který klade otázku, na ni odpoví sám, pak radikalizací této skutečnosti nemůžeme odhlédnout od problému. Odpověděl správně, v pravdě? Není lepší kandidát na zodpovězení dotazu *ten druhý*, pokud na něj může odpovědět? Není ten druhý pravdou otázky? Co může rozhodnout mezi oběma kandidáty? Jsou oba zcela stejně vybaveni, aby mohli poskytnout položené otázce vyplnění? Za předpokladu, že si první na otázku odpoví sám a nic jiného se nestane, vyloučili jsme minimálně skutečnost odpovědi druhého. Pak jsme ovšem nedali vyřčené otázce vše. Okradli jsme ji o celkovost, učinili jsme ji nedokonalou, necelkovou. Aby kladená otázka byla dokonale zpracována, musí projít druhým, musí se k ní druhý vyjádřit, musí ji odpovědět. Zjišťujeme-li, že ten druhý je klíčem k celku, pak jeho význam pro otázku má větší prioritu. Stává se její nutnou podmínkou. Zatímco ten „první“ jen podmínkou postačující.

Kdy je odpověď druhého pravdivá? Kdy jde o odpověď odhalující ryzí negativitu a kdy o odpověď, jež nechává vyřčenou otázku viset osamocenu a nezodpovězenou ve vzduchu? Může znamenat prioritou druhého kritérium pravdy? Radikálně: „To, co druhý řekl, je pravda, protože to řekl ten druhý!“ Je zřejmé, že pouhá odpověď druhého na otázku nedostačuje. Ryzí negativita, zůstává zahalena, neboť odpověď může vyvolat další otázku. Ale takto bychom mohli pokračovat do nekonečna. Vede tohoto začarovaného kruhu nějaká cesta ven? Pokud ano, jak ta cesta vypadá? Musíme radikalizovat proces kladení otázek druhému ve všech myslitelných ohledech.

První klade otázku a druhý na ni odpovídá. Pochybujeme-li o tom, že odpověď druhého, dostačuje pro otázku prvního, provádíme vlastně nové kolo radikalizace. Co může být jeho výsledkem? Zřejmě může dojít k tomu, že odpověď druhého vede k opětovnému stejnému tázání anebo k jinému tázání, ale co se vlastně v tomto průběhu děje? Pokud dochází k postupnému kladení otázek a odpovědí, začíná se tvořit napojení na negativitu. Kde a v čem spočívá toto napojení? Jaké jsou jeho náležitosti? Jde o něco vlastního jednomu nebo druhému účastníkovi tohoto procesu? Tedy o něco, co je nějak určitě u jednoho účastníka a zcela jinak určitě u druhého? Ale to přeci není možné, neboť na to oba účastníci dosáhnou, účastní se toho. Tedy musí jít o něco, někde mezi těmito účastníky. Avšak kde? Nemůže to být v jejich tělech, neboť předmětnost trpí prostorovou určitostí, neidentitou, a negativita musí být oběma účastníkům stejně dostupná. Kritérium pravdy, musí obsahovat nutně zpochybnění, které vyjevuje podstatné rysy striktně negativní povahy a ty musí být nezávislé na prostoru. Jak chápeme *prostor*? Prostor z dosud naznačeného chápeme jako vyplněnou rozprostraněnost, kde jednotlivé části jsou od sebe odděleny, navzájem proti sobě vymezeny ve smyslu totální difference. Jedna část se nekonečně odlišuje od druhé části s ohledem na rozprostraněnost a další charakteristiky. Jak bychom ale mohli do prostoru totální difference dostat cokoliv stejného, resp. společného pro nějaké od sebe odlišené části? Jedině tím, že kladením otázek a odpovědí vytváříme význam, odhalujeme ideálně. Kde se ale toto negativní ideálně nachází, když ne v prostoru? Jaké musí vykazovat náležitosti jeho obývací pokoj? Musí jít o něco, co není rozprostraněné, a naopak vykazuje stálost, neměnnost a trvalost. Vlastně o doplněk prostoru. Ale to pak nemůže být nic jiného než přítomnost – čas? Neboť ten jediný zůstává vždy a všude stále stejně s námi. A co je to vlastně *čas*? Čas jistě nemá místo v prostoru. Nejsme schopni říci: „Čas je tam, tady, někde.“ „Vyskytuje“ se všude, resp. všude tam, kde se nachází člověk. Ne nadarmo jedině v čase jsme schopni položit onu otázku. Samozřejmě, že i v prostoru. Otázka může být vyslovena, napsána, myšlena. K tomu abychom ji vyslovili, napsali, mysleli, potřebujeme čas i prostor. Ale

co to znamená? Čas vznikl jako prostředí, v němž se odhaluje ryzí negativita. Jde o nutnou podmínku negativitu v prostoru, hmotě.

Ryží negativita se odhaluje v čase jako něco, co je výsledkem procesu a není statické ani izolované. I to, co stojí v pozadí vyřčené otázky, se odehrává v čase. Má čas nějakého nositele? Je jím snad ten, kdo skrze něj klade otázku? Jaký má čas význam, odmyslíme-li jeho nositele? Jako by byl čas přívlastkem toho, kdo v něm přistupuje k ryzí negativitě. Ale pokud ten nebude, pak nebude ani čas.

A ještě k prostoru, jak se to má s ním? Kdy se tu vzal? My už prostor vždy nějak vnímáme. Ale čím ten prostor vnímáme? Čím jsme na něj napojeni? Vlastním tělem? Jeho smysly? Bude existovat prostor, pokud nebude nikdo, kdo se bude tázat? Bude temný nevnímaný prostor, v němž se nemůže ryzí negativita poznat? Není náhodou prostor temnotou, v níž ryzí negativita připravuje cestičku pro člověka jako svého posla, jemuž jako jedinému umožní své sebezpoznání, návrat k sobě, a tak si vlastně odpoví na své počáteční velké popění, na jehož základě vznikl? Ale i prostor musí přece být nositelem negativitu? Ale jak může být nositelem negativitu? Jak může být negativita v prostoru? Jde snad o samozřejmost, s níž vnímáme věci kolem? Smyslovost nám dává šanci spojit se se světem, prostorem. Trpný a nevnímaný prostor setrvává temný a v možnosti stejně jako ryzí negativita. Jak ale může být ryzí negativita v prostoru? Vždyť jsme tvrdili, že jejím domovem je čas. Muselo by v prostoru jít o negaci ryzí negativitu. Ale taková negace by znamenala, že ryzí negativita ztratila celkovost. Prostor nemůže být čistou negací ryzí negativitu, nemůže být ovšem ani onou negativitou. Kdyby existovala pouze ryzí negativita, muselo by to být něco, co je čistě samo pro sebe, co sebe samo bezvýhradně naplňuje, spočívá v jednotě, která už nepotřebuje žádné další rozšíření, doplnění. Protože nejdokonalejší si plně dostačuje ve všech ohledech a ve všech myslitelných i nemyslitelných aspektech. Jenže i absolutně dokonalé, celkové, pravdivé, krásné ve všech svých ohledech něco postrádá. Nemusí i ryzí negativita učinit svou vlastní radikalizaci, své zpochybnění, aby se dovršila její celkovost? Z našeho zkoumání vyplývá, že by tomu tak mělo být. Co je tímto krokem?

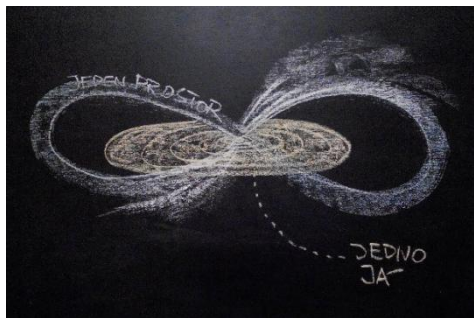
Jde o **čin** z pochybnosti, proces prvního popření ryzí negativitu. První síla, která rozvíjí svět a především prostor. A jak je tento prostor rozvíjen? Nutně tak, že již od počátku směřuje k člověku. Velká hra sil uchovává a dotváří podmínky pro člověka. A jde o podmínky z negativitu samotné. Její odcizení zakládá problém, narušuje celkovost. Podmínky pro člověka v prostoru se z tohoto pohledu jeví jako nezbytná nutnost jeho vstupu na scénu. Jeho vznik a on sám pak má být nutně tím, skrze co se k sobě ryzí negativita navrátí, skrze co se ustaví ztracený celek. Ale to celé je a má být proces, to celé se musí dít.

Jak to bylo na počátku? Co bylo dříve? Něco muselo vzniknout jako první, když svým činem ryzí negativita vykročila ke svému celku? Co muselo vzniknout jako první? Mohl to být čas? Nebo to byl prostor? Nemohlo to být oboje zároveň? Čas to být nemohl, neboť ten je součástí ryzí negativitu. Navíc čas nemůže jednou být a jednou nebýt. Musel to tedy být prostor, v němž se ryzí negativita činem, děním, aktem popfale. Ale zároveň v tom dění, činu, procesu setrvává, protože to, co jednou dokonalost stvořila, nemůže postavit mimo sebe, nutně se to stává její celkovostí, a sice celkovostí odcizenou. A v ní musí umožnit integraci prostorového zpět do celkovosti, a to tak, jak nejdokonaleji je to jen možné. Jak probíhá tato integrace? Je zřejmé, že musí existovat něco, co bude v prostoru, ale zároveň i mimo něj. Kdyby tomu tak nebylo, vše by se rozpustilo v určitosti, čisté neidentitě. Co to může být? Vše nasvědčuje, že jde o člověka, který smysly přímo napojen na prostor a ve schopnosti času, tedy v napojení na čas, na ryzí negativitu, dokáže zkoumáním prostoru nahlédnout na poslední horizont a obnovit prvotní jednotu.

Stačil by na tento úkol pouze jeden člověk? Jak by mohl jeden člověk zvládnout vše poznat? A kdyby umřel, kdo by potom poznával? Jak by mohl jeden člověk dát vzniknout jinému člověku? Musel by se oplodnit a porodit si nového člověka nebo sebe nějak naklonovat. A co by vzniklo z nového člověka z jednoho člověka? Jednalo by se o bezpohlavního člověka, který reprodukuje sám sebe? Takový člověk by nebyl schopen rozlišit to, že je ten druhý. Tím pádem by nedisponoval ani vědomím sebe sama jako já. Nepochyboval by,

neboť by nekladl pochybnost k druhému. Nebyl by důvod překonávat prostorovou diferenci. Navíc takový člověk by nemohl mít pojem o čase. Neboť pojem času a čas sám je založen jako výsledek dialogu. Poznání překonává prostor, podmaňuje si ho. Sám jeden člověk zůstává rozpuštěn v prostoru bez času, bez dialogu, bez poznání.

Dříve jsme dospěli k tomu, že vstupním bodem je otázka směřující k druhému. Pojďme se ale vrátit k problému, zda je první sám sobě schopen na položenou otázku odpovědět. Klade si dotaz: „Je venku hezky?“ Odhrme roletu a zjišťuje, že není. K zodpovězení otázky nepotřebuje druhého a jeho přínos se zdá být nulový, i když by byl k dispozici. Ale je tomu opravdu tak? Je ta odhalená negativita, pravda, ten vnitřní moment skutečně pravdivý, celkový? Odolává každé další radikalizaci? Uznání prvního, že je venku ošklivo, ukazuje jeho názor na to, jaké je venku počasí. Kdyby druhý seděl vedle něj, mohl by říci „Ale vždyť je venku docela pěkně, jen trochu prší, hlavně že není zima.“ A máme tu rozpor. Ten první výrok se nezdá být takový, že by odkrýval podstatu věci, ryzí, čistou, dále nezpochybnitelnou negativitu. Jestli počasí je pro jednoho ošklivé a pro druhého pěkné, jaké v pravdě je? Co o něm tedy můžeme prohlásit ryzího odolávajícího další pochybnosti? Mohl by přijít další člověk a říct, že to počasí je nádherné. Potom, který ten rys obsahuje ryzí negativitu, tedy podstatu? Pokud se nacházíme v podobné situaci, musíme radikalizovat, tváří v tvář s druhým hledat. Jak pojmenujeme tuto radikalizaci? Jde o *dialog*.

Vraťme se k příkladu. Pravda počasí se zjevně váže na to, jak je vnímáno určitým člověkem. Dialog, radikalizace na toto téma vyjeví čistou pravdu, že počasí samo o sobě není hezké, ani ošklivé. Takové je pouze ve vztahu

k člověku. Ale pokud se s druhým budeme bavit o tom, jak přepočítat sklon ze stupňů na procenta, vždy a znovu skončíme u stejné čisté věčné matematické pravdy. Dialogem tedy nazýváme provedení radikalizace mezi dvěma lidmi na dané téma, skrze kterou dospíváme k pravdě, celkovosti – ryzí negativitě. Můžeme se k celku dostat nějak jinak než dialogem? Jak jsme ukázali, zprvu nezakotvená pravda, kterou jsme odhalili rozhrnutím rolety, se po radikalizaci prostřednictvím dialogu s druhým, vyjevila jako ne zcela zjevná, ba dokonce bychom mohli říci, krajně pochybná. Jediný postup k celku, pokud otázka může být položena prvnímu nebo někomu druhému, spočívá v položení otázky druhému. Co je to dialog? Jaké má náležitosti? Jaké charakteristiky? Kdo ho vede? Zatím se vyjevuje následující sekvence: negativita → pochybnost → otázka → ten druhý → prostor → čas → dialog.

...
Někdo může tvrdit: „Člověk myslí. Člověk je primárně myslící bytost.“ Ale co je to myšlení? Vyjadřování se slovy? Kladení výroků? Jde v myšlení o používání řeči, vyjadřování pojmů v řeči? A jak se to má s pojmy? Pokud vznikly aplikací, uvědoměním si negativity v prvních krůčcích dialogu, pak nevznikly myšlením, nýbrž pochybováním, činěním z negativity. Tak myšlení nemůže být první, když si nedokáže vytvořit svůj vlastní předmět?

Pojďme se ještě zastavit u pojmu samotného. Co je *pojmem* odkazovaný z řeči, z dialogu? Říkáme: „Sklenice.“ Ale to, co jsme právě řekli, se ihned rozplynulo, ztratilo se nenávratně v prostoru, zmizelo pryč. Co zůstalo? Trvající, stále přítomná negativita v čase, přítomnosti. Tedy pojem, jak se ukazuje, má dvě stránky. Pozitivní a negativní. První podléhá vlastnostem prostoru, zejména jeho rozprostraněnosti. Z ní zůstává pojem tak jako vše ostatní v hmotě nenávratně se ztrácející, zanikající, proměnlivý. Druhá vykazuje trvalost, avšak pouze negativně přítomnou. Nejsme schopni říci, kde se ona negativní stránka pojmu nachází. „Tady“ nebo „tam“? Jen konstatujeme její přítomnost.

Co je to tedy myšlení, když jeho celkovost je narušena? Nedokáže si vytvořit pojem, neumí si založit to, s čím zachází. To je nepřekonatelný rozpor, na jehož základě můžeme tvrdit, že

myšlení není. Člověk nemyslí. Jeho polem je negativita, pokud se na ni skrze pochybnost napojuje. Tedy nemůžeme říci: „Myslím, tedy jsem.“ ale musíme říci „Pochybuji, tedy jsem s druhými, pro druhé v dialogu.“ Kotvení člověka do myslící bytosti rozevřít problém zapomnění. Ztratili jsme vědomí negativity, vědomí díky druhému a pro druhého a začali jsme se domnívat, že centrem všeho je „já“ – dítě dialogu. Člověk není rozumný, nýbrž člověk dialogicky.

Bytí pro druhé v dialogu ale rozhodně není nějaká relativita, nedostatečnost, necelkovost. Naopak jde právě o kompletní celkovost. Neboť bytí pro sebe, je nedostatečné a redukuje celkovost na to, jak k ní přistupuje jedinec – „určité já“. A to zakládá výraznou necelkovost, která právě vyúsťuje v relativitu. Neboť vše se jeví relativně, sledujeme-li to od různých „určitých já“. Mohlo by se například zdát, že každé takové já má svůj čas, má svou pravdu, má svůj názor, svůj prostor. Je však pouze jenom jeden čas, společný negativní čas, přítomnost. Hodiny na různých koncích zeměkoule ukazující jiný čas jistě nejsou zdrojem jeho dělení. Stejně tak je pouze jediný prostor neboli negativní pojem prostoru, hmoty, který kotví nekonečnou rozdílnost.

Někdo by mohl doplnit: „Vždyť člověk má mozek a tím mozkiem myslí.“ Myšlení ale není. Tedy tím mozkiem pochybuje. Kde se tedy nachází ten výrok produkovaný mozkiem? Dobře, říkám „Židle.“ Vzniká zvuk, který skrze tělo vyletí do prostoru a ihned se ztratí. To je ta aktivita mozku, že dokáže vytvořit zvuk a zařídí, aby se otevřela pusa a vyloudila slovo. Ale ten zvuk už není, ten zvuk ztichl. Negativita pojmu, neboli pojem sám trvá dál. Schopnost člověka přijímat negativitu. A ta se projevuje v mnohých oblastech a nakonec zjistíme, že působí zcela

všude a ve všem. Viz například kapitoly Láska, Svoboda, Umění, Příroda a tak dále. Schopnost přijímat negativitu, být v negativitě, konstituuje čas, trvání. Říkáme: „Ži...“ a čekáme, máme zdání trvání, něčeho, co se děje v čase. Může to být: „Židle.“ anebo také „Život.“

Kde se nachází pojem? Jeho pozitivní část se nachází skutečně někde v mozku jako součástí prostoru. Takže, když něco říkáme, můžeme měřit nějaké impulsy někde v mozku. A je to jistě přínosné takto měřit a dál s měřeními nakládat. Ale když se vyřčené slovo ztratí v prostoru, jaký by pak byl jeho význam? Na tom vyřčeném se musí podílet něco, co trvá. Pokud by tomu tak nebylo, pak by to vyřčené s tím jak doznělo, ukončilo svoje bytí. Pak je ale prostorová pozitivní složka pojmu sama o sobě necelková, je ničím. Musí existovat něco, co dokáže podržet pojem a pokud to není prostor, který je umožněním prchavého zvuku, pak to musí být jinde, ale kde jinde by to mohlo být než v čase – přítomnosti. Vždyť když říkáme: „Strom.“ již víme, že vydáváme zvuk, ale ten zvuk není ten strom, na který ukazujeme nebo neukazujeme. Ten zvuk je v prostoru, odlišný od stromu, jak potom můžeme tvrdit, že máme na mysli ten konkrétní strom a ne třeba jiný strom? Pokud se zvuk v prostoru odlišuje od stromu, což ověřujeme smysly, které jsou na prostor napojeny, pak musí být něco, co umožňuje, aby ten pojem existoval i jinde než v prostoru. Radikalizujeme. Tvrdíme, že tu půjde o čas. Ale jde tu spíše o rozumění umožňující sdílení pojmu mezi lidmi. Strom je strom, pokud druhý chápe pod tím pojmem to, co my. Oba rozumí, sdílí význam v přítomnosti. Nalezneme nějaký jiný smysl pojmu než být sdílen? Někjaký jiný důvod pro negativitu pojmu než překonat nekonečnou prostorovou diferenci a ustavit jednotu mezi jedním a druhým a světem?

...

Celkovost prostoru ukazuje, že to, co je v prostoru samo pro sebe, nepotřebuje být kladeno negativně pro druhé. Avšak to pro druhé musí překonat prostorovou diferenci, musí být kladeno negativně. Počátek, kdy ryzí negativita, nejdokonalejší, nehmotné ideálně zahledněné samo do sebe zjišťuje, že aby bylo skutečně nejdokonalejší, musí svou dokonalost popřít, radikálně pochybovat. Z ryzí negativity, která sebe samotnou pochybuje, vzniká temný prostor, nejprve zřejmě jako singularita. Posléze

jako proces, kde vývoj řídí negativita sama. Již na počátku, musí radikálně pochybované ideálně umožnit návrat k celku, neboť kdyby ho neumožnilo, nejdokonalejší celek by nemohl zůstat celkovým a to nemůže nastat. Svět je pohyb negativity k sobě samotné, její snaha vrátit se k sobě. Pokud je něco nejdokonalejší, musí to nutně být i celkové. Což znamená, že tomu nemůže chybět žádná část. Jediným možným způsobem, jak vrátit temnému prostoru světlo poznání, je umožnit něčemu se v tomto prostoru celkově napojit na prvotní ryzi negativitu. A přes co může být provedeno toto napojení? Musí to být něco, co je spojeno s prostorem a zároveň s ryzi negativitou, světem neměnným, stálým, dokonalým. Co jiného to může být, než člověk? Ale když říkáme člověk, pak říkáme člověk pro druhé a díky druhým, člověk v dialogu. Neboť jediné skrze něco negativního se negativita může k sobě vrátit. Co to znamená? Sám člověk jako jedinec zůstává bezvýznamný. Má totiž být jen pro druhé a díky druhým, neboť teprve na tomto poli může dojít k překonání difference, může být činěno poznání. Díky druhému vznikla a přežívá řeč, čas a rozumění. Samotný prostor se topí v temnotě nečasovosti. Čas má význam jediné směrem k druhému, jako nositel rozumění, poznání, pojmu.

...

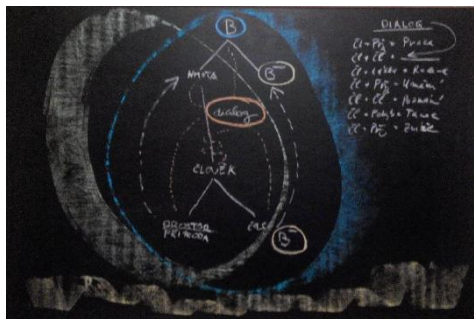
Proveďme nyní stručnou rekapitulaci. Kde se nacházíme? Zjistili jsme, že k celku se dostaneme jediné cestou radikální pochybnosti. Současně s tím jsme ukázali, že na této cestě hraje primární úlohu ten druhý a dialog, který s ním vedeme. Pochybnost klademe totiž vždy směrem k druhému, pro druhého, aby se skrze ni vyjevila ryzi negativita a podstata, aby mohla být překonána difference a neidentita prostoru. Dialog se pak stává zdrojem pojmu v čase. Tento pojem jako sdílená ideální entita sídlí ve věčnosti, v ryzi negativitě nezávislé na prostoru a člověku. Pojem odkrývá podstatu, pravdu, bytí, negativitu jen jako radikálně pochybovaný. Na základě pochybnosti z ryzi negativity a z něj vycházejícího činění se rozvírá a ustanovuje jak vnitřní, tak vnější celkovost a posléze jediná poslední celkovost pojmu, jako stále znovu stejně zpochybnitelného avšak již ryzího bytí.

Člověk ale může kladenou negativitu konzumovat i sám, tehdy však neprochází prostorem, nedotýká se světa. Zůstává

neověřena. Znamená to snad, že abychom něco ověřili, abychom odkryli ryzi negativitu, musíme ji postupně klást směrem ke všem druhým? Můžeme ale takto zajistit celkovost? Znamená to, že nemůžeme odhalit podstatu věci, aniž bychom provedli jejich radikalizaci skrze každého druhého? Narážíme na problém, neboť někteří lidé už nežijí, jiní ještě nežijí. Již to ubírá celkovost do té míry, že není možné přijmout tento způsob jako pravdivý, jako dále nezpochybnitelný. Dostáváme se do sporu. Na jedné straně vyžadujeme potvrzení druhým, průchod přes něj, na druhé straně nejsme schopni zajistit celkovost tohoto postupu. Navíc, který ten druhý je ten správný, na koho se máme obrátit? Pokud máme možnost si vybrat, musí existovat jeden pro danou věc nejhodnější. Ale jak jej poznáme? Na světě jsou miliardy lidí, je třeba všechny obejít a s každým vést dialog, abychom rozkryli podstatu, abychom se dotkli celku? Je zřejmé, že se jedná o nerealizovatelný postup. Pokud tudy cesta nevede, a zároveň víme, že jediným způsobem rozkrytí negativity, podstaty a celkovosti věci je ten druhý, jak s tím naložit?

Musí existovat něco společného všem těm miliardám lidí. Na základě toho by pak bylo jedno, zda vedeme dialog s tím anebo oním. Kdyby toto společné totiž neexistovalo, kdybychom byli tak totálně diferencovaní jako věci v prostoru, pak bychom do sebe pouze v pohybu naráželi. Co by to znamenalo? Znamenalo by to, že se vše jen a pouze pozitivně vymezuje proti druhému svou odlišností, že se vše topí v temnotě neidentity. Pokud připustíme absolutní pozitivitu ve smyslu, vše se od sebe pouze odlišuje a klade se proti sobě, jako bychom tvrdili: „Svět je pouze a jenom rozdíl.“ Pak klademe určitost a ne celek. Protože pokud klademe celek, musíme ho radikalizovat. A pokud provedeme radikalizaci: „Je svět pouze rozdíl?“ Vlastně tím připouštíme, že nemusí být pravda, že svět je jenom rozdíl. A tedy, že může být pravda, že svět je stejný. Ovšem to stejné můžeme provést s výrokem: „Svět je jenom stejnost.“ A opět radikalizujeme. „Je svět pouze a jenom stejnost?“ Tedy připouštíme možnost nestejnosti. V čem se tyto dvě radikalizace potkávají? Je to neurčitá negativita v nich přítomná. Doplněk toho pozitivního do celku, ryzi neurčitost, negativita, temnota možného, poslední horizont všeho

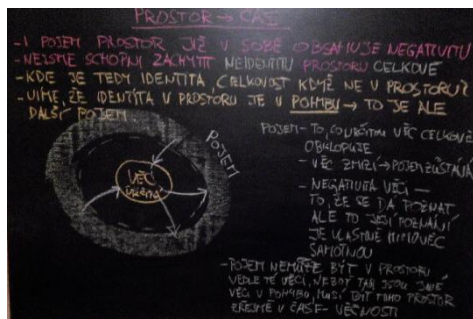
možného. A tak se znovu a stále stejně ukazuje, že to společně musí být vždy nějak negativní a že vystupuje jediné a pouze z radikální pochybnosti.

Jaký to vše má dopad na dialog? Dospíváme k tomu, že z miliard lidí by stačil jeden jediný druhý. Neboť každý z těch miliard má jednu klíčovou společnou vlastnost, a sice možnost napojit se na negativitu.

Kladení pochybnosti v dialogu skrze otázku směrem k druhému je primární. Proč? Prvotní zakotvení této situace vycházelo z faktu, že co pochybujeme, můžeme uspokojit sice svým vlastním vysvětlením, ale toto není celkové, když existuje možnost, že někdo druhý může otázce porozumět a vyjádřit se k ní. V tuto chvíli se pohybujeme v danosti, že takový druhý existuje. Jde ale o danost? My jsme již ve světě, o němž se domníváme, že ti kolem nás nám rozumí, což se nám jeví jako danost. Tuto danost musíme radikalizovat. To znamená, že existuje druhý, s nímž sdílíme slovo. Ale co to je slovo? Něco, k čemu se dva nějak vztahují. Předpokládáme, že si dva pod slovem mají představovat jednu stejnou konkrétní věc. Aby toto bylo možné, nemohou totiž nazývat různými slovy. Nemohli by si pak rozumět. Neboť rozumní předpokládá jednotu, stejnost. Jeden říká: „To, na co se koukám, je sklenice.“ Druhý: „To, na co se koukám, je popelník.“ Představme si tuto situaci v zárodku. Ještě neexistuje na světě slovo a je pouze jeden člověk, který má před sebou předmět. Nalezli bychom nějakou sílu, která by mohla přinutit tohoto člověka nazvat tento předmět? Co by to muselo být za sílu? Svět s předmětem a na tento předmět hledí skoročlověk. A ještě si nic neříká, protože nezná jediné slovo. Kouká v klidu na barevnou skvrnu. Chce se mu říct: „Co je to za barevnou koláž, tady přede mnou?“ anebo

„K čemu by to mohl být?“ Ale on nezná ještě jediné slovo. Zřejmě není síla, která by ho přinutila to slovo vytvořit. Předmět zůstává jednomu blízký jako něco neproblematického. A tak není třeba hledat společné označení, jakýkoliv libovolný i proměnlivý název mu dokonale postačí, aby pro něj onen barevný flek zůstal stále stejně blízkým předmětem.

Můžeme ale vůbec připustit eventualitu, aby se člověk ocitl sám, kompletně izolovaný? Naše zkušenost potvrzuje, že ne. I někde na počátku, musí být minimálně dva. A neznají slovo. Jeden říká „Gegehua“ a druhý říká „Čumanko“. A ti dva proti sobě stojí a dívají se na sebe. „Gegehua, Čumanko.“ A co dál? Z hlediska určitosti jde o nějaké kladenosti. Jeden klade to a druhý zase ono. Bez dalšího se vlastně nic neděje, jakoby oba hodili kámen do kaluže: „Plác, Plác.“ Ale pokud jsou to skorolidé, musí se jednou sladit. Jinak zůstávají dále zvířaty. A jak jejich sladění může probíhat? Musí nějak zjistit, že „Gegehua“ popisuje kámen a „Čumanko“ větev. Ale jak to mohou zjistit? Musí se snažit pochopit, co ten zvuk, který vydává ten druhý, znamená. Jak toho mohou docílit? Musí si uvědomit, že neví, co to znamená, musí se ptát: „Co to ten naproti mně povídá?“ Stojí naproti sobě, jeden drží kámen a křičí „Gegehua“ a ukazuje na něj a druhý drží taky kámen a křičí „Čumanko“ a nerozumí si. Po nějaké době jeden volá „Gegehua“ a ukazuje na kámen a druhý volá také „Gegehua“ a ukazuje na stejný kámen jako první. A tak nakonec navzájem chápou, o čem je řeč. Mohlo to také být tak, že každý říká kamenu jinak a všem všem jinak. Takže každý výrok zůstává ryzí určitou kladeností. Zvolání se navzájem celkově odlišují. Narážíme na problém, jak podržet význam v čase? Možná, že v předchozím odstavci nesmíme předpokládat, že ten jeden označuje onen kámen opakovaně

stále stejně, ale spíše jednou „Gegua“, podruhé „Gegehu“. To se zdá být jako správnější cesta, na níž člověk realizuje první krůčky k prostředí ryzí negativity. Snaží se totiž uvědomit si, „já“ něco říkám, ten druhý něco říká. A ten druhý se ptá: „Co to říkáš?“ Nejprve něco jako: „Eh?“ anebo jen vyřeštěně zírá a rozhazuje rukama. Technika opakování. Není uvedené pátrání po významu toho, co se nám druhý snaží říci, právě projevem dialogu jako bytostně základní a primární struktury, skrze kterou jedinou vede cesta k pravdě a poznání?

Mohlo slovo v přítomnosti vzniknout jinak? Slovo a pojem, pokud mají nějaký podíl na negativitě, nezkoumejme teď jaký, musí vznikat vždy stále stejně. Tedy není možné, že by někdy v minulosti vzniklo slovo nějak jinak, než jak vzniká v přítomnosti. Proto rekonstrukce vzniku slova a řeči není něčím tajemným nebo nedostupným, kde můžeme pouze spekulovat. I v přítomnosti vznikají nové pojmy v pravdě a negativitě zcela stejným způsobem, jako vzniklo slovo první a jeho pojem. A tak každé slovo je vlastně první slovo, neboť negativita je jedna. Čas a přítomnost = pojmy negativita a slovo musí putovat od prvního k druhému. Pokud si „určité já“ nárokuje slovo pro sebe, lze.

Člověk na své cestě průběžně dospívá k mnoha různým závěrům. Co je spojuje? Zejména to, že vytrhávají určitou, byť sebeabstraktnější část celku a deklarují ji za celek sám. Například některé teorie prohlašují některá slova za významnější než jiná. Snaží se vydefinovat jediný možný způsob popisu světa. Ale mohou být takové teorie pravdivé, mohou se dotknout celku? Když tvrdí nějakou určitost a nepřipouští její negaci? Jak může něco poukazovat k celku, když ústřední součástí toho něčeho je vydefinovaná omezenost? Ten, kdo si dělá nárok na absolutní pojetí celku, netuší, že každé určité zpřesnění jeho teorie, ho vede k dalšímu problému. To ale neznamená, že nejsme schopni poznat a že to není náš jediný smysl.

Jak bylo řečeno, nepohybujeme se na poli pevného základu. Jsme součástí stálého procesu a v něm a jedině díky němu se přibližujeme a dotýkáme horizontu ryzí negativity. Ten, kdo opravdu ví, obvykle mlčí, neboť si dobře uvědomuje, že cokoliv řekne, musí být rázem

nutně radikálně pochybováno. A k tomu je třeba druhého. Pokud není ten druhý, pak nemá smysl nic tvrdit. V určitosti musí k jednomu odkazovat něco, co prostupuje určitost negativně. To může být jedině něco, co se z určitosti celkově vymaňuje. A to nemůže být „já“ pro „já“, neboť to je určitost pro sebe, ale musí to být já pro druhého neboli druhý jako já pro druhého.

Ryzí negativita se k sobě vrací jedině skrze druhé, všechny druhé. Jedině skrze druhé můžeme překonat diferenci, kterou mezi námi tvoří prostor. Jedině tak jsme schopni poznat sami sebe i přírodu jakožto naši nutnou podmínku, pravdu. Z tohoto pohledu jsou veškeré výroky v našem textu vlastně prázdné, ponořené do určitosti. Neboť měřítkem jejich platnosti, jejich potvrzením, je teprve ten druhý. Člověk sám jako určitý jedinec zůstává z tohoto pohledu nepřijemně osamocen a také často pociťuje úzkost, když si svou samotu uvědomí. Jde o tíhu prostoru, jež ho stahuje, neustálý pohyb a změnu, která mu nedává spát. Na druhou stranu, když si uvědomí své bytí díky druhým a pro druhé, začíná tušit obrovskou sílu. Rozeznává druhého v sobě jako negativitu. Z malého „já“, dítěte dialogu, hromádky buněk, pak vyrůstá „jedno já“ – lidstvo, příroda, bůh.

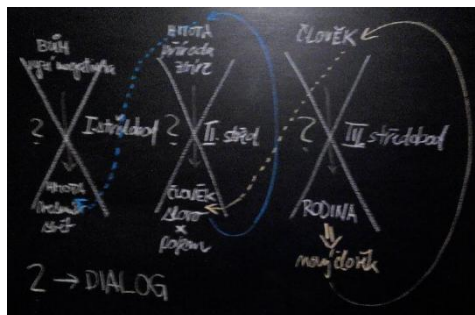
I přes stále vyzdvihovanou prioritu druhého musíme zmínit vnitřní dialog. Ten je na poli určitého jedince jako protažení reálných dialogů důležitou, nezaměnitelnou, avšak zrádnou celkovostí v určitosti.

...

V tom, co bylo dosud naznačeno, se skrývá mnoho témat, jež si žádají ukotvení v samostatných kapitolách. Zavedeme tedy paralelismus a založíme následující kapitoly: Filosofie, Láska, Rodina, Stát, Svoboda, Příroda, Člověk, Poznání, Umění, Bůh. Postupně budou přibývat další. Jednotlivé kapitoly budou nadále zpracovávány souběžně, ale budeme pokračovat i v tomto místě. Neboť radikalizace dialogu ještě není ukončena. Může tedy dojít k tomu, že některé momenty vyjevené ve jmenovaných kapitolách, předběhnou ty, jež budou následovat bezprostředně za těmito větami, ale to není na škodu. Strom života je košatý, pojďme se v jeho koruně prolézt všemi směry. Posbírat všechny plody. Větve stromu vychází přeci z jednoho kmene a rostou z jedné země, maximálně se nám může přihodit, že spadneme z jedné větve na druhou anebo

dokonce zpátky na zem. Co nám ale brání, znovu vylézt zpět do koruny? Co nám brání vrátit se na stejnou větev a znovu se z ní rozhlédnout? Možným důsledkem paralelismu bude překryv anebo opakování některých prvků systému. Pokud je ovšem něco takové povahy, že se znovu vynořuje, třeba jinak nasvícené, pak toto nechme vynořit, neboť opakování je nejen matka moudrosti, ale základní princip pochybování. To, co má odolávat pochybnosti, musí jí odolávat navždy, tedy v každém opakovaném ověření. Navíc žádné opakování vlastně není zcela stejné, vždy v něm překonáváme jiný stav určitosti. Radujme se proto z každého i opakovaného rozkrytí pravdy. Tato je totiž vždy a stále znovu stejně absolutně kvalitní.

...

Ukázali jsme z mnoha různých úhlů, že úzkým bodem, přes který na cestě k celkovosti musíme projít, je dialog. Z úvodních kladených určitostí, jež jsme postupně zpochybňovali, dospíváme k zásadnímu místu. Zjišťujeme, že pokud cokoliv vyjadřujeme, nezbyvá nám, než toto zpochybnit a v aktu zpochybnění hledat to podstatné. K celku se totiž nemůžeme propracovat jinak, než skrze pochybnost. Tento akt zpochybnění, aby byl celkový, musí probíhat v dialogu. Pochybnost se v dialogu zrodila, uskutečnila. Člověk v dialogu nalezl svou možnost a schopnost pochybovat a jak činil a začal se v dialogu zdokonalovat, tak zjistil, že může poznávat, rozkrývávat svět v jakémkoliv jeho ohledu. Pochybnost nemá hranice. Dialog se odhaluje jako první středobod, v němž se ryzí negativita naplno projevila. Jde o první formu, která vede k odhalení ryzí negativity, a tedy k jejímu sebeuchopení. Dialog v sobě tudíž musí obsahovat všechnu celkovost. Neboť pokud by tomu tak nebylo, muselo by být něco

celkovějšího než dialog. Celkovost dialogu musíme nyní prozkoumat a z tohoto zkoumání by měly být vyjeveny jeho podstatné náležitosti.

Kudy vstoupíme? Mohli bychom vstoupit kdekoliv, neboť každý vstup do zkoumání nás musí dovést k celkovosti dialogu. Tak například, jak je na tom dialog co do počtu? Dialogu se účastní dvěma. Tedy tvrdíme, že dialog je něco mezi dvěma. Jak to musí být, aby to bylo mezi dvěma? Může být dialog v jednom? Pokud by byl dialog v jednom, znamenalo by to, že toto jedno je se sebou neidentické. A máme tu spor. V celkovém, se sebou identickém jednom není žádné rozlišení, pak takové jedno nemůže obsahovat rozdíl a tedy ani něco mezi dvěma. Jestliže tedy dialog nemůže být v jednom, pak musí být mezi dvěma v něčem se sebou neidentickém, co dává prostor tomu dvojímu – tedy v nejednotě. Může být dialog ve třech? Nejmenší možná celková diference sestává ze dvou jako první proti druhému. V situaci prvního proti druhému už nemůže být jednota, identita. Nejbližší diference mezi prvním a druhým ale zůstává zachována, i pokud přibude třetí. Další diference se dají vždy redukovat na skupiny základních nejbližších diferencí a ty mají vždy nejbližše původní jednotě. A tak celkovost dialogu je mezi dvěma, a ne v jednom, ani ve třech a více. Tolik k celkovosti dialogu z hlediska počtu, kvantity.

Kam dál? Jak se to má s obsahem, předmětem dialogu? Co prvního na něj ukazuje? Slovo? Co je za slovem? Pojem? A čím žije slovo? Zvukem? A kdo ho vyslovuje? Kde ho vyslovuje? Slovo vychází z úst člověka. A následně putuje prostorem. Může být slovo vysloveno někým jiným než člověkem? Může být vysloveno jinde než v prostoru? Jeden člověk a druhý člověk. Jeden člověk a jedna příroda. Jeden člověk a jeden bůh. Jsou toto všechny možné kombinace? Může být dialog veden ještě mezi jinými určeními? Můžeme vést dialog se psem, s včelí? Tvrdíme, že vše uvedené je obsaženo ve výčtu. A pokud se během dalšího zkoumání ukáže nutnost celkovost upravit, pak necht' je tak učiněno. Ale proč rozlišujeme člověka a přírodu? Člověk je přeci příroda. Tedy slovo v přírodě a k přírodě. A pak slovo v přírodě k druhému člověku. Slovo v přírodě k sobě samému. Co z těchto určení dosahuje na celkovost? Pokud vyjdeme od člověka schopného slova, pak pokud by tento

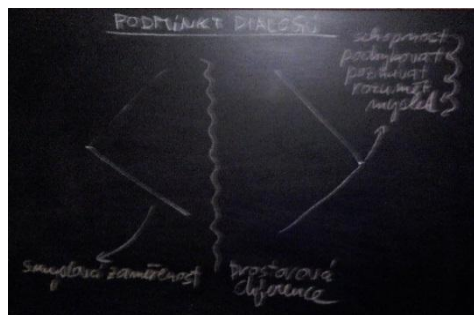
člověk byl jedním, pak by, jak již bylo odhaleno, nebyl důvod v tomto jednom cokoliv rozlišovat. Pokud by byl jen on a příroda, pak by se jeho určité jedno dokonale rozplynulo v totální diferenci, rozpadlo by se na ryzi neidentitu. Ten druhý není peklo, ale jediná cesta člověka k sobě samému a také jediná cesta člověka k přírodě a k bohu, ryzi negativitě.

Co je tedy celkovostí dialogu z pohledu jeho obsahu? Pokud má být dialog celkový, musí v něm být obsažena pochybnost. Může být něco celkovějšího v dialogu z hlediska obsahu než pochybnost? Co by to bylo? Pokud by to nebyla pochybnost, muselo by to být něco určitého, kladeného nepochybně, nezpochybnitelně. Ale kladené nemůže být celkové, neboť určitost není nikdy celková. Určitost může být celková, jediné pokud je celkovým způsobem kladená. A toto kladení nemůže nikdy vycházet přímo z určitosti samotné. Musí vycházet z jejího popření, tedy z nějaké formy negativity a tou může být jediné pochybnost. Celkovostí dialogu, pokud se týká obsahu, musí být pochybnost. V ní se ukrývá celkovost dialogu z hlediska kvality.

A jaké jsou další nutné, celkové atributy dialogu? Zatím víme, že podstatou dialogu je pochybnost mezi dvěma. Dva lidé v přírodě stojí naproti sobě, a skrze slova hledají pojmy. Jeden klade něco, druhý pochybuje o tom, co první klade, první pochybuje o tom, co klade druhý. Oba kladou radikálně v pochybnosti a skrze toto kladení, které se děje, dochází k utváření pojmu. V tuto chvíli sledujeme náležitosti utvářeného pojmu. Pokud se lidé na sebe slovem v dialogu obrací, jak se to má se slovem vzhledem k celkovosti dialogu? Pokud by bylo slovo celkové, muselo by být dále nezpochybnitelné. Jenže, jaké slovo v prostoru vykazuje vlastnosti? Ať už vyjadřuje cokoliv, svým vyřčením zaniká.

Zaniká i tehdy, není-li doručeno druhému. Tedy, co je bytí slova? Jaký má poměr k ryzi negativitě? Získává ho svým vyřčením, cestou médiem, prostorem a zachycením u druhého. Slovo je pohlceno pozitivním prostorem. Samo o sobě zůstává nebytím. Kdy se ale může podílet na bytí? Tehdy, když mu někdo rozumí. Co znamená rozumění? Slovo už není, ale my mu rozumíme. Zvuk je pryč, něco zůstává. Kde to něco zůstává? Ve stále se pohybujícím prostoru těkajícím v proměnlivosti? A co vlastně zůstává? Říkáme: „Sklenice.“ a druhý nás slyší. Zvuk slova se nenávratně ztratil v negaci prostoru. Sklenice zůstává. A nejde tu o žádnou konkrétní sklenici. Co to tedy je? Pojem? Kde se nachází? V prostoru ho lokalizovat nelze? Nevíme ani, je-li u prvního nebo u druhého. Nebo někde mezi nimi. Nevíme, kdy je? Neboť trvá, dokud ho nenahradí pojem jiný. Ale i po té můžeme říci: „Sklenice.“ A opět jsme v pojmu odtrženém od svého předmětu, tedy od toho, co označuje, odtrženém i od slova, které zaniklo jako zvuk v prostoru, odtrženém od toho, kdo jej slovem inicioval i od toho komu je určen. Kdyby s něčím z toho, co jsme uvedli, byl totiž striktně spojený, pak by se z takového spojení nemohl nikdy vyvázat. Ale on se vyvázal. Navíc se oddělil i od všeho, co neoznačuje. A přece navzdory přísné odtrženosti ve všech ohledech, ten pojem přetrvává, a to ve své nenarušené celkovosti.

...

Shrňme nyní znovu základní podmínky plynoucí z celkovosti dialogu do názornější a přehlednější podoby:

- první podmínka – prostor,
- druhá podmínka – pochybnost,
- třetí podmínka – tvář v tvář.

V těchto podmínkách spočívá celkovost dialogu. Porušení kterékoliv z nich znehodnocuje tento celkově.

Pokud není prostor neidentity, pak je jen a pouze jednota a dialog nemá smysl. Neboť není třeba nic hledat, nic překonávat, vše je se sebou identické a sobě beze zbytku známé, ideálně blízké. Tato podmínka reflektuje celkovost dialogu z hlediska počtu.

Pokud není pochybnost, není ani nepodmíněnost. A pokud není nepodmíněnost, pak vládne podmíněnost. Hledání a jeho výsledky jsou omezeny určitostí a nemohou být nikdy celkové. Nepodmíněnost je prvním negativním vstupem do dialogu. Zapomenutí na „já“, vystoupení z těla, uzávorkování přírody. Rozevření přítomnosti do času – oblouku věčnosti. Čistý vstup, tabula rasa. Pokud se nedostává pochybnosti v dialogu, dochází k jeho degradaci na monolog nebo rozhovor, ventilaci určitostí v náhodném pořadí, slova se tehdy rovnají věcem, pomíjejí a umírají, sotva se narodí. Poničená struktura vrcholí v rozhovoru. Ten můžeme vést případně i sami se sebou, nepotřebujeme druhého, prostor. V sobě jsme však vždy ve falešné jednotě. Ztratil-li dialog obsah, stal se čistou určitostí. Stal se izolovanou samolibostí a sebestředností, která dohání, co dohnat nikdy nemůže, především okázalostí, namyšleností, vulgaritou, pitoreskností a stále se vršící samou kladených určitostí, bez náznaku jakékoli reflexe. Bezobsažný dialog nachází zalíbení v negaci, popírání všeho vnějšího, všeho co se odlišuje, celého prostoru. Stav nedialogické reality se tříští do miliónů mikrosvětů „pseudopravd“. Ty komickým způsobem narážejí jeden do druhého, různě se prohýbají, promačkávají, někdy zůstávají menší šrámy, jindy větší. Pravdu v takovém světě má určité „já“. Všechno ostatní je lež. Svět plný lži. Průniky nenalezneme a ani to není možné. Vitejte na scéně hopsajících míčků různých velikostí, podle toho, s jakou intenzitou jednotlivci – určitá „já“ – kupí své nesmysly, míčků obalených nechutným smradlavým slizem sloužícím jako lákadlo, spíše lepidlo resp. past na druhé. Větší, rychlejší a oslizlejší pumliče na sebe nalepují menší a jejich slizy se mixují ve smradlavou břečku. Vznikají obrovské útvary obludných rozměrů, které se valí nebo spíše převalují. A čím více zápachu, tím větší snaha o rychlejší pohyb těchto

obludných monster. Jenže není kam uhnout, vše je zamořeno a nelze již uprchnout. A tak se přifukuje různými voňavkami. Čím větší intenzita zápachu, tím silnější vůně a foukačky třeba použít. Výsledek ale nevoní.

Pokud není dialog veden tvář v tvář, nejde o dialog. Tato podmínka dialogu vyžaduje jistá specifika. Zachycuje ryzi negativitu bytí v prostoru, v podobě blízkosti, reality bytí určitostí vedle sebe. Jde o negativní mix dvou předchozích předpokladů. Především to, že jedna určitost může být ve světě s jinou určitostí právě a jen tehdy, když obě celkově, všemi svými napojeními na prostor, tento společně sdílí. Tedy tvář v tvář znamená: vidím tě, slyším tě, mohu se tě dotknout. Teprve tehdy můžeme hovořit o naplněné podmínce dialogu. To se mimo jiné ukáže jako základní strukturální moment rodiny, viz kapitola Rodina. Ale i pro lásku je blízkost ryzi momentem, viz kapitola Lásky. Podmínka – tvář v tvář – také znovu zakotvuje fakt, že dialog může a má být mezi dvěma. Což je zásadní. Neboť dialog vedený ve třech a více, již není dialogem. Dialog nemůžeme vést ani sami se sebou, ačkoliv by se nám mohlo zdát, že ano. Jeden z hlavních problémů současného člověka spočívá právě v tom, že zapomíná na to, co ho polidštuje, co mu dává sílu poznávat, co mu odemyká negativitu pro pojem, zakládá čas a kotví svobodu. Z člověka, který v dialogu hledal a našel první jistoty v nejistotě, se postupně stal sebestředný domýšlivec. Všechny vydobyté hodnoty převrátil naruby a nazval zlem, a toto zlo učinil svým programem, za stálého ujišťování se před zrcadlem: „Tak je to správně!“ Sobecké já a nic jiného. „Já jsem celý svět! Já jsem bůh! Cokoliv udělám, udělám dobře, jak mi radí mé instinkty! Vy druhí jste pro mě pouze a jedině překážka v honbě za mými cíli, vás musím nutně obelhat, podvést, zmást, a pokud to nezabere, tak fyzicky zlikvidovat!“ Ano, v takovém vysílání se dnes ocitáme. Podrobněji viz kapitola 2013-2014-2015. Již žádná omezení nebrání překotnému bezbřehému uspokojování těchto individuí splených do páchnoucích valících se „šišojdů“. Žádné překážky, vše dovoleno. Neboť zrušené podmínky dialogu zlikvidovaly čas, nahradily lidství, degradovaly poznání, odstranily blízkost – zrušily člověka. Mezi ztroskotaná individua žijící ve zcela izolovaných světech

poslepovaných onou přepáchnoucí hmotou se nasouvají různá zprostředkovadla, stříkají nejlacnější pavuňe a mává se mezi nimi bakelitovými nesmysly hrůzné pestrobarevnosti. A v tomto světě, kde smrdutá sračka slepuje všechno, se stává jediným měřítkem abstraktní kvantifikátor – peníze. Viz kapitola Peníze.

...
Rozvííme podmínky dialogu zpátky k celkovosti. Dialog musí být v prostoru, v neidentitě. Prostor je jako čistá pozitivita něco nestálého v neustálém pohybu se měnícího. Negativita prostoru trpí necelkovostí, neboť nedokáže zastavit pohyb. Pohyb v prostoru se nemůže vymanit z negativity, nemůže sám sebe zastavit. Zde nastupuje pochybnost, jejíž důsledná aplikace zakládá odstranění všech podmínek a připuštění celkového souhrnu všeho možného. Vstupuje negativita schopná překonat prostorovou jevíci se neidentitu, otevřít cestu k věčnosti – pojmu – času a rozkrýt, poznat detaily prostoru. Dotknout se počátku. Dialog ustavuje jednotu v neidentitě skrze člověka. A nastupuje jeho další celkovost již v prostoru, již pochybujícího, a tou je plnost předpokladu „tvář v tvář“. Pokud nebudou dva lidé na sebe v blízkosti napojení smysly – háčky neidentity, pak nemohou vést dialog. Blížíme se již k celkovosti? Můžeme něco přidat nebo ubrat, abychom ji dostali? Přidáme tvář, špatně. Ubereme tvář, špatně. Přidáme háček, není co přidávat. Ubereme háček, špatně. Pozor! Ubrat háček můžeme. Neboť i slepý člověk je schopen dialogu. Musí jen zůstat kompatibilní kombinace háčků umožňující přemostění prostoru. Co musí splňovat taková kompatibilní kombinace? Vždy je nutná blízkost, naplnění třetí podmínky dialogu. Dále musí být dvě určitosti typu člověk, u nichž už tiše předpokládáme ryzí negativitou umožněnou a dialogem stvořenou schopnost řeči, schopny vnímat jeden druhého. Buď zachytávat vyslovená slova sluchem, nebo zapsaná slova zrakem, nebo jinak.

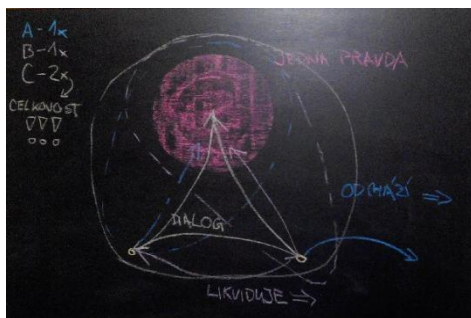
...
Pravda je jedna, stejně jako je jeden bůh, jedna ryzí negativita. K té pravdě vede cesta skrze dialog, který umí zrušit hranice v prostoru. Kde nejsou hranice, je jedno, tedy jedna pravda. Jeden bůh nevylučuje svoje bytí v prostoru. Rozlišenost prostoru, jeho neidentita bohu neprekážá. Nepřekonatelnou překážkou by pro

boha bylo něco mimo něj. To jistě nemůže být. Ryzí negativita v prostoru se zachraňuje v poznatelnosti. Bůh se v neidentitě sám sobě celkově odcizuje. Prostor však přesto zůstává tím nejpocitivějším, co může být, aby se k sobě ryzí negativita mohla vracet. Vrchol poctivosti tohoto odcizení spočívá v rozpuštění boha „tvůrce“ do svobody člověka. Ve svobodě sám sebe ukončuje, dovršuje a současně pohřbívá všechna svá nedostatečná pojmenování. Člověk se v rámci zákonů odcizení může rozhodnout o čemkoliv. Jistě, že silou vůle nepřivolá svůj konec, a i kdyby se o to pokusil, celkovost rozhodnutí se nachází až na vrcholu činění. Ryzí negativita sama sobě ve světě odcizená chce být však poznávána a rozvíjena, vyplývá to z její podstaty.

...
Jedna pravda zakládá „jedno já“. Určitě „já“ vázané na tělo, nějak v něm obsažené je iluzí. Takové „já“ by mohlo existovat pouze ve světě paralelních pravd, ale ne už ve světě jedné pravdy, jedné ryzí negativity. Dialog rodí své dítě – „určitě já“, to vyrůstá, stárne a stává se jeho rodičem – jedním já, ryzí negativitou. Jen a pouze v případě, pokud dospěje.

Uvažujeme-li jednu pravdu a dialog jako cestu k ní, pak nedialog vede vždy k vzdálení se od jedné pravdy. Takové odklonění může být dvojí. Buď z dialogu odcházíme, nebo ho likvidujeme. Likvidace představuje aktivní odpojení se od něj skrze činění vedoucí k odstranění jednoho jeho účastníka. Odchodem z dialogu vyjadřujeme pasivitu, lhostejnost. Likvidace dialogu může mít nesčetné podoby. Jistě nejbrutálnější je fyzická likvidace. Dalšími mohou být nevědomé nebo úmyslné popírání či porušování nutných podmínek dialogu. Typicky k ničení dialogu vede jeho prostředkování skrze nějaká média.

Předmět dialogu není třeba upřesňovat, neboť jím může být vše a dokonce i nic. Ale nejzřetelnější kandidáty dialogického mlýnku jsou nejběžnější pojmy, které denně používáme. Vše, s čím se běžně ve světě setkáváme, si žádá semletí. Neboť právě nasycenost denním krajícem chleba živí pohodlnost, otupělost a ustrnutí. V takovém prostředí si pak komfortně hoví nezarytější lži a předsudky. Lež má zejména tu povahu, že se musí sama stále potvrzovat, sobě a všemu kolem vehementně předkládat, a to zejména v nejrůznějších jevových podobách. Proto pojmy všedního samozřejmého života musíme nutně vždy znovu v dialogu zkoumat. Neboť lhostejnost k nim topí pod kotlem jejich nepravdy, hnojí pole jejich lži. Není nutně všechno špatně. Netřeba vše zahodit. Uveďme za všechny alespoň jeden příklad nedorozumění a zásadního nepochopení: „Pochybování = odmítání, odpor, zavrnutí, nedůvěra, nesebedůvěra apod. Pochybování něčeho = odmítnutí něčeho a pochybování všeho = odmítnutí všeho.“ Pochybování ale nespočívá v zahození všeho, v nošení se do počátku. Pravá podstata pochybování tkví v odemykání, zpřístupňování pravdy a poznání skrze vynášení možností ve struktuře celku na světlo. Pochybované během své prověrky zůstává neměnné, nedotčené. Teprve na základech z pochybnosti má vyrůstat pravá sebedůvěra, sebejistota. Kdo snižuje nebo nechápe podstatu pochybování, odmítá a stále odporuje. Na druhou stranu mnoho kvalitní a poctivé práce bylo již odvedeno. Jejimi výsledky se musíme nechat inspirovat. Střecha zatím rozestavěného domu však ještě neskýtá plnou ochranu před všemi rozmary „počasí“, kdo ví, jestli vůbec někdy bude. Díry v ní a křivé plechy ještě nedávají dobrý základ pro rozvoj dialogu uvnitř.

Nutné opravy od něj stále odvádí pozornost. Stále je co zlepšovat. Inspirací této práci byly i mnohé zdařilé počiny, pokusíme se jejich výdobytky ukotvit v celkovosti. Jejím jádrem je ale kritika. A poctivá kritika nemůže končit popřením, zbloudilá ve slepé uličce, nýbrž musí vyústit v konkrétní doporučení, jak činit, aby bylo, jak má být.

...
 Někdo by mohl říci: „Je jenom skutečnost.“ Co obsahuje takové tvrzení? Jde o čisté konstatování „tady a teď“. Jistě, že skutečné je právě to, co je „tady a teď“, neboť kdyby tomu mělo být jinak, tak by tomu také tak bylo. Tvrdit tedy výlučně skutečnosti se shoduje s tvrzením ničeho, neboli mlčením. Teprve radikalizací, zpochybněním tvrzení o skutečnosti: „Co je to skutečnost? A je nějaká neskutečnost? Přechod mezi skutečností a neskutečností.“, dospíváme k tomu, že je tím, čím je. Skutečné totiž není to, co není. Čímž přivádíme na scénu neskutečnost. Zatím provádíme pouze čistou aserci. Tudíž vlastně jen konstatujeme realitu jako bezespornou, bezproblémovou. Jak se to má ale s přechodem mezi skutečným a neskutečným, pokud i ten nám z radikalizace vzešel? Kudy se musíme ubírat, abychom se propracovali k celku skutečnosti? Pátrání můžeme začít u onoho, „tady“ a „ted“. Na první pohled vidíme, že „tady“ se proměňuje. Jednou jsme doma, jednou v práci, jindy na cestě, ale „ted“ zůstává stále stejné. Pokaždé, když si řekneme „tady a ted“, vyjadřuje „tady“ něco jiného než „ted“. „Tady“ odkazuje na neidentitu a „ted“ na identitu. Co to ale znamená? Něco zůstává stejné a zároveň se něco mění. Vnímání změny pochází ze smyslů napojených na prostor. Odkud pochází „ted“? Zřejmě z něčeho jiného než „tady“. A ještě trochu jinak. Pojem skutečnost sám sebe demaskuje, pokud v něm sledujeme jeho základ, ve slově skutek. Tento základ odkazuje na uskutečňování. Skutečnost je pak něco uskutečňovaného. Aby něco mohlo být uskutečňováno, musí zřejmě jiné něco, co uskutečňuje, vědět, co se má uskutečnit. A když něco ví, co se má uskutečnit, pak musí být difference mezi tím, že to ještě není uskutečněné a tím že už to uskutečněné je. Kdyby tato difference nebyla, pak by již bylo vše uskutečněné, a tudíž by nebylo co uskutečňovat. To znamená, že ještě neuskutečněné se proti uskutečněnému vymezuje striktně negativně.

Což dále znamená, že celek skutečnosti o sobě musí nějak negativně vědět, jak bude. To také znamená, že musí vědět, že to, co je „ted“ a „tak“, bude v příštím „ted“ a „jinak“, právě „tak“. Ale „ted“ a příští „ted“ je stále „jedno ted“. Z toho vyplývá, že neidentita prostoru musí být řízena nějakým nejvyšším celkovým věděním, neboť kdyby tomu tak nebylo, pak by nemohla být skutečnost, nýbrž by byla jenom neskutečnost. Něco, v čem není třeba nic uskutečňovat. Ale i ve skutečnosti může být věděním neskutečnosti, jako věděním něčeho, co ví, že má být skutečné, ale skutečné není. Na druhou stranu nemůže být, aby bylo něco skutečné, a nebylo o tom jeho věděním. Ke skutečnosti vede cesta přes zkoumání neskutečnosti, jež nám prostředkuje věděním o skutečnosti a ji samotnou. Pak ale původní tvrzení: „Je jenom skutečnost.“ je třeba formulovat přesněji nějak takto: „Neskutečnost je podstata skutečnosti a zároveň její věděním. Toto věděním rozpouštěně v prostoru jako své uskutečnění je skutečnost.“ Skutečnost tvoří postačující podmínku svého věděním. Věděním skutečnosti zůstává pak její podmínkou nutnou. A toto věděním proměňující neskutečné ve skutečné se v prostoru vyskytuje nutně negativně, jako ryzí negativita – všechno a nic.

...
Vraťme se k prostředí nedialogu do situace dialogu pošlapaného. Tehdy dominuje nepravda a lež. Pseudofád zajišťují příkazy a zákazy, nad kterými dohlíží všemožné instituce. Čím méně dialogu, tím tvrdší zákazy a příkazy, tím více nepravdy a zla. Kdy mají ale instituce smysl? V čem tkví jejich celkovost? Instituce mají jistě smysl, pokud odkrývají nepravdu? Institucionalizovaný dialog dohlíží na vše, kde se mu nedostává. Kdy ale smysl nemají, kdy jdou proti dialogu? Zjevně tam, kde instituce z nepravdy přímo vycházejí, a tuto svými ve lži zakotvenými opatřeními prosazují, obhajují a snaží se ospravedlnit.

Ukažme nyní na několika málo příkladech, kde instituce selhává, neboť její předmět vylučuje svou institucionalizaci. Prvním je instituce prostředkující nejnedostupnější pojem – církev. Jakákoliv instituce, která se snaží o přiblížení boha a jeho prostředkování, musí nutně sklouznout do ryzí necelkovosti. Neboť prostředkování boha není možné. Jako takové musí totiž vždy vést k určitosti, která je v bohu

skrze člověka nemožná a vždy necelková. Církevní instituce musejí být z podstaty vylhané, a nezbyvá jim, než svou vylhanost buď donekonečna další lži opodstatňovat, anebo se uchýlit k mocenskému prosazování svých vylhaných postulatů. Kde činění určuje nepravá moc, tam dochází k vyloučení dialogu. Vyloučení dialogu vede k odpojení od pravdy, jedné pravdy, věčnosti, ryzí negativity. Církevní instituce spějí samovolně k zániku, sebezrušení. Bohužel bude tento proces bolestivý, neboť krajní vylhanost dohnaná do extrému, bude ze svého přirozeného zániku vinit vše okolní. Tak nejhrušší neopodstatněnost církevních institucí bude ve výsledku jimi samotnými chápána jako „neoprávněně“ zneuznání. Nastoupí uražená ješitnost – zdroj nebláznivějších akcí k naprávě. Přesvědčit všemi prostředky toho, kdo neuznává, aby uznal. Mučení, války, ponižování, agentský boj, rozklad, mediální masáž, individualizace, odkaz na tradici, ceremonie, různé nakupeniny nejdetajnějších nesmyslů, jak je třeba se k bohu, v bohu chovat, hřích, vykoupení, strach, poslušnost, vyloučení pochybnosti, trest, nátlak. Celá tragédie skomírajících náboženských spolků spočívá v tom, že čím směšněji se prezentují a vystupují, čím prázdnější argumenty předkládají, tím brutálnější techniky uplatňují, aby se zpět opodstatnily. Smlouvy, moc nad lidstvem, odposlouchávání, dvojitý agentský terorismus, zatažení do konfliktu, vynucená akceptace lži, civilisté jako živé terče, únosy, vláda kapitálu, plánovaná redukce lidstva.

Prozkoumejme nyní další instituci, jejíž necelkovost je zřejmá i obyčejnému člověku. Jde o mafii. Jakými principy se řídí mafie? Zajisté není postavena na dialogu. Strukturu mafie zajišťuje jedna jediná věc – strach. Šéfem celé struktury je vždy člověk, který má nejméně rozvinutý pud sebezáchovy, neboli se vlastně ničeho nebojí. Takový člověk vždy velmi rychle propluje existující stromovou hierarchií, neboť disponuje neomezenou kreativitou, pokud se týká vyvolání atmosféry strachu. Platí jednoduchá pravidla. Kdo se víc bojí, zastává nižší funkci. Čím větší strach, tím větší poslušnost. Základním nástroj – vydírání. Když nebudeš poslouchat, bude následovat trest. Podstata uspořádání mafie se tímto plně demaskuje. Mafie však princip svého fungování před nikým neskrývá. Jinak se to má

s církevními institucemi. Tyto svou podobnost s mafií všemožně maskují a v popředí té blamáže poskakuje jejich předmět sám. K většímu detailu se propracujeme v kapitolách: Bůh, Náboženství a Víra. Sebezánik církevních institucí je nevyhnutelný, můžeme jen doufat, že kvantum bolesti nebude hraniční a že nebude v závěru znamenat likvidaci lidstva jako celku.

Jakou zbraní s podobnými institucemi bojovat? Jediným možným způsobem je vést dialog, tváří in tvář s kýmkoliv se setkáme. Pokud ještě nejsme, aktivně připojeni k podobné instituci, pak se k ní nikdy nepřipojovat a k tomu nabádat i kohokoliv dalšího. Pokud k takové instituci vzhlížíme, pak musíme rozpochybovat pochybnost, musíme postupně klást jednotlivé lži těchto institucí a nahlížet jejich rozpornost a vylhanost. Krok za krokem. Dialog s kýmkoliv nám na této cestě poslouží bezvýhradně. Pokud již vidíme rozpornost zřetelně, tedy se z temnoty opět napojujeme na jednu pravdu, pak se instituce lehce a s úlevou zřekneme. Ovšem zřeknutí se instituce v žádném případě neznamená zřeknutí se boha. Jde o zřeknutí se jeho nutně vždy pokrivené formulace skrze zprostředkování, jež nemůže být jinak, než vylhané, v němž nemůže být ani kousek z jedné pravdy, ryzí negativity.

O bohu se můžeme vyjadřovat jen negativně. Tedy bůh není tento strom, ani tato budova, ani celý prostor, ani nic konkrétního z něj. Bůh není čas, ani pravda, ani lež. Proto nemůže být nic ve jménu boha vydáváno za pravdu, dokonce ani za lež. Proto nám ani žádná církevní instituce nemůže diktovat, co je podle boha pravda a co lež. Pokud se o to snaží, musíme tyto pokusy buď ignorovat anebo v dialogu stále znovu demaskovat jejich vrcholnou necelkovost. Ani žádná osoba není bůh. Bůh je pro člověka nedostupná celkovost, kterou k sobě může přivádět pouze v čistě negativní podobě. A tato jediná možná negativní forma boha spočívá v dokonalém vyloučení veškerého zprostředkování v pohybu, v dialogu, v pojmu skrze dialog. To vše je negativně definovaný bůh pozbyvající jakékoliv zkresení určitostí. V bohu totiž není možné jeho samotného nějak upřesňovat. Už vůbec ne tak, aby vznikaly konkrétní předpisy pro jednání, jež mají člověka bohu nějak přiblížit, ledaže by tyto předpisy měly formu nevyhnutelného a nevyucovaného doporučení sestaveného

z ryze negativních strukturálních prvků. Jiné je to s pravdou. Boha dále není možné rozestat ve zjevení. Neboť by šlo o náhodu. Náhoda totiž fixuje ryzí neopakovatelnou, jedinečnou, vždy už minulou určitost. Všechna dosud známá zjevení a zázraky musíme uchopit jako ryzí necelkovosti a podrobit je radikálnímu zpochybnění. Nemusí vždy odkazovat k necelkovosti, něco z nich se na ní může podílet celkově, ovšem jen a pouze jako chybně opodstatněné. Psaná dokumentace zjevení si žádá také celkové zpochybnění, nakladení rozpornosti do každého detailu. Neboť celkové musí odolávat pochybnosti věčné, a tak i věčně odkazovat na jednu pravdu.

V prostředí absentujícího dialogu je jedna pravda roztržena do nekonečna dílčích pravd, jejichž nositeli jsou „určitá já“ – jedinci. Jedinec neschopen dialogu neuznává jedinou pravdu druhého. Uznávat a uznat pravdu ale neznamená podřídit se druhému, ale podřídit se jedné pravdě. To není přesné, neboť jedné pravdě se nepodřizujeme, s tou jsme v blažené a radostné jednotě. Klima nedialogu problematizuje pozici jedné pravdy krajním způsobem. Neboť se v něm nedokáže prasknout, ba dokonce i jednoznačné matematické pravdy se v takovém chaosu třesou v základech. Než aby jedinec uznal, že druhý dosahuje na jednu pravdu, radši tuto pravdu označí jako relativní pravdu někoho jiného, posléze jako nepravdu, a v posledku jako lež. Jedna pravda zůstává maskována celým systémem různých pestrobarevných lží, jejich demaskování se v prostředí nedialogu daří jen velmi ztuhá, můžeme prohlásit, že prakticky není nemožné. K jedné pravdě, ryzí negativitě se můžeme propracovat jedinec prostřednictvím jejího posledního zástupce v určitosti a tím je právě dialog. Když se lidé v dialogu jeden s druhým napojí na jednu pravdu celkově,

vydají se po cestě ke svému obrazu. A ten nebude nikdy hotov, neboť má zůstat nehotov, jako vždy něco, co o sebe stále znovu usiluje. Člověk se teprve na této cestě usilování stává člověkem, neboť jenom skrze něj se v něm ryzí negativita dokáže projevit.

...

Jedna pravda se ve světě skrývá. Kdyby tomu tak nebylo, dávala by se neproblematicky a přímo. Jenže pak by musela být ve své původní jednotě nenarušená. Ale taková jednota je v prostoru nemyslitelná. Jevový svět v pohybu musí pravdu obsahovat negativně – imanentně. A je to tak jedině možné. K negativitě, ve světě obsažené jedné pravdě, však musí být možné se nějak dostat. Na jednu pravdu musí být možné se nějak napojit. Ale jak? Skrze zjevení? Zprostředkování? Formou meditace? Zjevení trpí náhodou. Může být jedna pravda odhalena náhodně? To by znamenalo, že se na ní dá napojit jen někdy, může se na ní napojit jen někdo, a to pouze za určitých podmínek. To musíme vyloučit. Jedna pravda musí nutně být dostupná neustále, věčně, permanentně, každému a všude absolutně stejně a totožným způsobem. Zjevení nemůžeme jako zdroj pravdy, jedné pravdy považovat. Krajiní podezřelost „pravd“ ze zjevení musíme brát vážně. Neuděláme chybu, když takové „pravdy“ přednostně označíme za nebezpečné lži a okamžitě podrobíme nejpřísnější radikalizaci, tedy zpochybnění. Nakonec nemusí vše zjevené skončit v nepravdě. Půjde ale vždy o poznání z náhody, pokud se zjevení trefí v nějakém ohledu do jedné pravdy.

Zprostředkování? Zprostředkovaná pravda, pravda dodaná někým druhým. Do hry vstupují přesvědčování, argumentace, příkazy a zákazy. Z čeho vycházejí? Pokud byl jejich základ v dialogu, pak je můžeme s důvěrou přijmout k vlastní radikalizaci. Další rozemletí v dialogu je nezbytné. Nemusíme však již přistupovat s krajní nedůvěrou. Sledujme poctivost k celkovosti. Pokud tato pracuje, pak naše radikalizace může proběhnout hladčeji a rychleji. Pokud se zprostředkování zakládá na nějaké jiné určitosti např. v podobě drog, pak musíme být maximálně obezřetní, neboť drogy vrcholně klamou. Hromádka buněk, na určitou dobu vytržená ze své přirozenosti působením drog, snadno získá dojem, že se blíží pravda, jde ale o pravdu ošálených smyslů, toť celá pravda.

Popletený rozum objevující v těchto stavech „absolutní pravdy“, nakonec ztrácí pojem i o jejich podmíněnosti. Vzniklé závěry musíme připouštět opět s maximální nedůvěrou, což nevylučuje to, že mohou jednu pravdu odkazovat. A tak čisté zprostředkování také nestačí. Což vyplývá z nutnosti radikalizace, třebaže v již k pravdě naklánějícím se prostředí.

Ani meditace nebude stačit, i když může dávat dobré výsledky. Cesta k pravdě v prostoru vede skrze dialog. Ten je nejvyšší možnou maximou, díky níž můžeme jednu pravdu rozkrývat. Základem prostoru i dialogu je negativita. Neviditelné pravdy pohybu v prostoru se můžeme dotknout zase jen neviditelným pohybem pochybnosti mezi dvěma. Dialog však nesmíme v žádném případě chápat jako relativitu, neboť jeho kostra je nejstálejší a nejpevnější strukturou světa – věčně se vracějící počátek – podstata. Celkovost se v dialogu dovršuje absolutně. Dialog nalezneme ve všem, stejně tak jako vše můžeme nalézt v dialogu – přírodu, člověka, boha.

...

Aby dialog mohl rodit, musí naplňovat své podmínky striktně. K tomu dochází jen vzácně. Nejen, že není většinou kolem nás někdo, s kým by bylo možné naplnit předpoklad tváří v tvář. Ale když někdo takový proti nám stojí, pak schází naplnění předpokladu pochybnosti, tedy striktní nepodmíněnosti. A tak se dialogická událost koná jen zřídka. 99 procent nedialogu, v nichž se pohybuje, však nesmí být zatraceno. Tehdy musíme sami se sebou vést dialog vnitřní. Snažit se aplikovat a udržovat podmínky dialogu pravého, i v situacích, které mu nejsou nakloněny. Vnitřní dialog, pokud je veden hraničně kriticky, může dávat napojení na jednu pravdu. Například při rozhodování se ptáme sami sebe, a tak klademe celkovost, radikalizujeme. Při práci ověřujeme, zda jsou věci tak, jak mají být. Opět klademe celkovost. Tvoříme umění a ptáme se, nejsme nic dlužni inspirativní síle ryzí negativity. Nenecháváme se ničím balamutit. Naopak, necháváme ji samotnou, ať ukáže, co třeba. Aplikujeme hraniční nepodmíněnost.

Názorným příkladem může být obyčejná jízda autem. Dochází při ní k neustálému smyslovému ověřování, anticipaci: „Mohu tam vjet, mohu předjet?“ Jde o vnitřní dialog. Jak se to má s vnitřním dialogem, když celkovost je na

straně dialogu mezi dvěma lidmi tváří v tvář? Říkáme, že při vnitřním dialogu nedochází k překonávání prostorové diference. Ale právě jízda autem ukazuje, že pokud se nebudeme držet důsledně vnitřního dialogu, pak může v prostoru dojít k nepravdě, necelkovosti. Nejsme-li dostatečně pozorní, pak může následovat nehoda. Naše pozornost při řízení rovná se naslouchání v dialogu. Příroda a dopravní situace v ní je formou dialogu bez vyřčených slov, kde každý jeho účastník a jeho rozhodování utváří skutečnost. Musíme se stále ptát: „Co provede ten řidič jedoucí ve vedlejší pruhu teď, za chvíli?“ A musíme se ptát stále znovu a na mnoho dalších věcí? Ocitáme se přímo ve středu permanentního kladení pochybnosti, celkovosti všeho, co nás momentálně obklopuje. A čím poctivěji a celkověji pozorujeme, čím důkladněji radikalizujeme, tím zvyšujeme šanci, že nás nepřekvapí nepředvídatelný manévr. Stejnou pozornost věnujeme i řízení samotnému. Co se tedy děje? Vlastně negativně očekáváme nepředvídatelné, negativně přítomné v naší radikalizaci, neskutečné a právě to je základ bezpečné jízdy. Protože nás striktně určité smyslové napojení na prostor omezuje, nedokážeme předvídat vše, nemůžeme totiž zároveň sledovat zpětné zrcátko, zrcátko boční a přes čelní sklo situaci před autem. Činíme však vždy z pochybnosti maximum proto, abychom dosáhli vnímání celkového. Permanentní radikalizace při řízení vozidla představuje jistou formu dialogu, kde řečí, slovem se stávají blikající oranžové světlo blinkru, červené světlo brzdy, gesto řidiče, bliknutí dálkovými světly. Pravda, dobro a celkovost silničního provozu jsou založeny v kladení pochybnosti, anticipaci a v čisté negativitě, která vstupuje do všech rozhodnutí, jež při řízení činíme. Náhorně zde sledujeme, že tato negativita není něco záporného, nemístného, nežádoucího a že pochybnost, která k ní vede, není známka nějaké deprese, nebo nesebevědomí, ale právě naopak, jde o nutnou podmínku plynulosti, bezpečnosti a celkovosti silničního provozu. Stejně jako je dialog nutnou podmínkou pravdy a celkovosti v celém světě.

Další názorný příklad vnitřního dialogu můžeme ukázat na řešení matematické úlohy. V procesu řešení matematické úlohy nabývá kladení negativitu zcela zásadního významu.

Každý krok ve výpočtu klademe jako nepochybný, při tom ale vždy znovu zpochybnitelný. Každé jeho znovu zpochybnění vede k jeho znovu potvrzení jako nepochybného tím, že dává stejný výsledek. Teprve nepochybnost založená a vyrůstající z pochybnosti může ukazovat pravdu. Pokud nám dvě ověření po sobě dají jiný výsledek, pak jsme někde udělali chybu, pravda výsledku zůstává nedosažena. Jaké je to kladení při řešení příkladu? V každém kroku výpočtu musíme přesně vědět, co děláme. Musíme klást negativitu, podstatu toho, co děláme – pravdu, jednu pravdu. Pokud si nejsme jisti tím, co děláme, klademe něco, co je zpochybnitelné, co se svými znalostmi nejsme schopni rozlišit jako nepochybné. I tak můžeme dojít k nějakému výsledku, o jehož správnosti budeme přesvědčeni. Ovšem správnost výsledku, aby byla celková, musí projít další kontrolou skrze druhého. Teprve ten druhý může ověřit, je-li na papíře zobrazen odkaz na negativitu, nebo není. Možná to nezjistí ani ten, pak další a další musí být přizván. A pokud by všichni uznali správnost výsledku, i kdyby byl nepravdivý? Pokud všichni uznali něco, co není pravda jako pravdu, pak to přeci nemůže být pravda. Jenže, jak to poznáme? Právě jedině díky kritickému dialogu odhalujícímu nepravdu a bránícímu jí stávat se podkladem činění. Konání z nepravdy se totiž musí nutně projevit nejen jako ona nepravda sama, ale také jako zlo. Jiná cesta než dialog k jedné pravdě nevede. Může se pak stát, že se nepravda vydává za pravdu a opačně pravda za nepravdu. Jediným soudcem těchto sporů musí být nepodmíněný dialog, naplňující striktně své předpoklady. Pošlapaný dialog nepravdu ve světě udržuje. Jeho samotné znehodnocení vede k nejtěžší nepravdě – lži. Jeho přirozená podstata usiluje o celkovost, jednotu a v jednotě sídlí jedna pravda. Ani ten nejrafinovanější a nejsložitější systém příkazů a zákazů nemůže odolat dialogu. Ten pak musí nutně odkrýt veškeré nesmysly, na nichž je systém postaven, jež násilím udržuje, a v horších případech ještě rozvíjí. Pouze nepravda a zlo potřebuje násilí a věčné jevové sebezpotvrzování. Dialog nikoliv.

...

Dialog je prvním nástrojem i v prostředí podmíněnosti. Jedině skrze něj může být rozkryta celkovost podmínek, vyjeveno

v nejryzejší jasnosti jejich oprávnění, pravda anebo naopak jejich nepravda.

...
Ten druhý je nutnou podmínkou „já“, světlem poznání. Teprve skrze druhého v nás můžeme dospět k „jednomu já“. Ten druhý v nás je ryzí negativita. Neboť pokud jsme druhým, pak nejsme sami sebou pro sebe, nýbrž jsme pro jiného jako někdo, kdo skrze ryzí pochybnost navazuje kontakt s „jedním já“. Pokud je ten druhý světlo, pak „jedno já“ je temnota. „Já“ je určitostí pohlčený ten druhý. Již nejpřirozenější a nejnázornější fyzické zrození „určitého já“ jednoznačně odkazuje ke druhému ve vztahu ženy a muže, v němž ten druhý podmiňuje nutně. Vztahu, z jehož pravdy se rodí dítě – nový život. A stejně tak se to má s negativitou, na cestě k jedné pravdě, i tam je druhý nutnou podmínkou a „já“ pouze podmínkou postačující. „Já“ své pravé sebevědomí získává jedinečně díky vědomí druhého v sobě. Bez tohoto vědomí se „já“ propadá ryzí temnotou hmotné určitosti, tmou požírající samu sebe, a demaskuje se jako čistá nepravda, zlo a pomíjivost. Můžeme říci, že ten druhý stojí jako negativita na počátku, umožňuje cestu k „já“. Jinak „já“ není možné a ani skutečné. „Já“ = nic, prázdno. „Já“ v druhém – temnota obklopená světlem negativity. Druhý v „já“ – poslední nositel světla naděje, pohlčený temnotou. Pokud druhý v „já“ není, pak vládne beznadějná temnota. Pokud „já“ není v druhém je jen čisté světlo, čistá negativita.

Pojďme to celé obrátit. Jak by to vypadalo? „Já“ je světlem obrátě. To by znamenalo, že „určité já“ by se vymezovalo jako negativita, se sebou jednotné pole rozumění. Ten druhý by pak zastupoval temnotu. Světlé „já“ by vnímalo samo sebe jako poslední horizont. Ten druhý by pro něj byl neurčitou temnotou. Světlé „já“ by

kladlo samo sebe jako negativitu a tato negativita by se v každém kontaktu s jiným takovým světly „já“, musela nutně projevat jako falešná, nepravá, neboť tato světla „já“ nejsou jeden pro druhého, nýbrž jen sama pro sebe. Jedno světlé „já“ z negativity vedle druhého a proti druhému by přísně porušovalo jednotu negativity. Neboť ten druhý pro světlé „já“ by nebyl druhý a ono samo by nebylo druhým pro toho druhého. Tedy světlé „já“ by byla nemožná identita neidentity, neboli falešná identita v určitosti, určitost vydávající se za ryzí negativitu. Taková kladenost se ale nemůže v žádném případě napojit na jednu pravdu. K jedné pravdě přistupujeme jen a pouze díky a prostřednictvím druhého, neboli skrze negativitu druhého v nás. Světlé „já“ uznává a poznává pouze samo sebe jako čistou nekonečně izolovanou určitost, přesto se však vehementně pokouší na sebe naklást negativitu. Tragika a beznaděj takových pokusů musí být zřejmá na první pohled. Cesta k ryzí negativitě v prostoru neidentity může být realizována pouze přes negativitu. Ta nemůže být nikdy určitostí. Musí být tedy nutně nějakým pohybem a není v prostoru celkovější pohyb, než pohyb dialogu. Ten musí být mezi jedním a druhým, kde druhý skrze radikální pochybnost zakládá prostor rozumění svým sebepopřením. Prvním předpokladem dialogu je ten druhý v nás, čili negativita v nás rozvíjející se v pochybnosti. Ta není možná u „určitého já“ – dítěte dialogu. „Určité já“ na sebe přebírá temnotu pohybu v prostoru a všechny aspekty odcizenosti. Absolutizované „určité já“ je popřením druhého a vyloučením dialogu, tedy nutným odpojením od negativity, jedné pravdy, krásy a dobra. Pak musí být ale čistou nepravdou, hnusem a zlem.

Jak z toho ven?

„Veď dialog s druhým. Pokud nemáš s kým, pak alespoň sám se sebou. I vnitřní dialog, když je veden poctivě s přísnou disciplínou, dává své plody.“ Jistě, že je dialog vzácností. „Proto si važ těch, kteří s ním umí pracovat, umí se v něm pohybovat. A dokazují všemi prostředky dialogu samotného pomýlenost těm, co se mu posmívají, pohrdají jím, ignorují ho nebo jinak degradují.“

„Nauč se naslouchat druhým.“ Hledat v projevech druhých. Slyšet, co se ukrývá za slovy druhých. Mnohdy ta slova odkazují do prázdna a někdy také ne. Čím větší

vyprázdňenost, tím silnější slova i hlasitost jejich přednesu. V umění naslouchat se nachází právě největší síla negativity. Nechat určitost za sebou.

„Chceš poznat pravdu, pochybuj o všem.“ Ale ne ve smyslu zatracení a bezvýchodnosti, že vše je pochybné a nic nemá význam. Ale ve smyslu, vše je zpochybnitelné a teprve výsledek zpochybnění odkrývá pravdu. Odkrytá pravda musí pochybnosti navždy odolávat. Objevení pravdy nevylučuje možnost jejího zpochybnění, ba naopak zakládá její nutnost. Pravda totiž věčně pochybnosti odolává. „Obracej všechno, co je ti předkládáno, ze všech stran. Neboť obklopeni jsme zejména věcmi podivnými, neúplnými a nesmyslnými. Těmto se věnuj a rozkrývej, hledej.“

„Chraň se systémů, jež ze svých pravidel vylučují pochybnost, pokud nejsou hrou. Svět není hra.“

„Přispívej vždy k naplnění podmínek dialogu. Tyto se nedávají samy o sobě. Neusiluj o ně však nikdy násilím, tím by se jejich účinnost zcela zničila. Pokud jedna strana odmítá připustit podmínky dialogu, pak použij pochybnost a ukaž v maximální transparentnosti necelkovost jejího postupu. To by neměl být problém. Bude to však vyžadovat odvahu a odhodlání. Protistrana totiž bude stále vehementněji lpět na svých nesmyslech a bude se stále absurdněji obhajovat.“

„Pozorně sleduj rozhovory a dialogy kolem sebe. Je to neocenitelný studijní materiál. S výhodou pozorovatele sleduj maximálně pozorně, co se děje kolem v nejširším možném měřítku.“

„We are *dialogous*!“

Filosofie

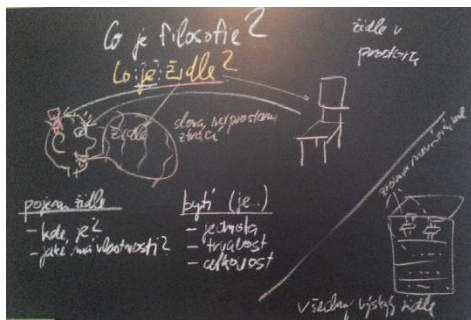
Rozebírali jsme dosud podstatu radikální pochybnosti, a s tím zároveň prioritu dialogu jakožto jediného, celkového a nejdůležitějšího principu. Věnujme se nyní tomu, co konkrétního ve světě – prostoru – se nastíněným základům nejmíce blíží, tedy je nejcelkovější naplňuje. Co to může být? Pokud je má něco naplňovat, bude to zřejmě nějaká lidská činnost. Činnost, která má pochybování a radikalizaci jako svůj ústřední program a cíl. Činnost, jež si je vědoma pochybnosti a dialogu jako svého základu. A tou nemůže být nic jiného než filosofie.

Svědectví, jež se nám dostává o počinech filosofů především skrze jejich díla, jednoznačně dokazují, že jedině filosofie provádí a naplňuje podstatu radikální pochybnosti celkově a činí z ní svou základní metodu. Zejména odkazy klasické řecké filosofie odhalují hledající dialog jako základní stavební kámen a prostředek na cestě poznání. Cestě ke světu, pravdě, lásce a dobru. Například rozeznání negativity a její identifikace v pojmu „bezmezna“ nebo snaha o zachycení podstaty na základě nepodmíněného hledání jsou zřejmým důkazem, že první a klíčovou aktivitou umožňující a zakládající veškerou další činnost, musí být vždy filosofie. Výdobytky filosofie ale nemohou být a nikdy nebudou poplatné konkrétnímu stavu přítomnosti. Jejich platnost si oprávněně činí nárok na univerzalitu, z této pak všechny odvozené vědy čerpají, ať už si to uvědomují nebo to popírají. Nenalezneme jinou činnost takovou, aby se blížila k celkovosti ryzí negativity, absolutnímu ideálu více než filosofie. Proč je tomu tak?

První jasnou známkou necelkovosti všeho ostatního, vyjma filosofie, je nějaká forma podmíněnosti. A tady bychom klidně mohli skončit. Důkaz proveden.

Obrovský pokrok a úspěch speciálních věd, jež vznikly z filosofie, zejména v hloubce a šíře poznání, může někoho svádět k tvrzení: „Celkovost se dá dosáhnout právě těmito vědami.“ Nyní ukážeme mylnost takové výpovědi. V předchozím odstavci jsme jednou větou dokázali, že jakákoliv jiná činnost než filosofie, je necelková. To sice stačí, není třeba dál pokračovat. Ale přesto, nalezneme nějaké další svědectví, které by potvrzovalo poznání

jednotlivých speciálních věd jako sice hluboké, zjevně stále se prohlubující, ale jako necelkové? Pozor, speciální vědy mají nespornou účast na ryzí negativitě, na pravdě, odkrývají je a formulují prostřednictvím přírodních zákonů, konstant. Matematika, fyzika, chemie to všechno jsou vědy, které zpřístupnily neměnné a s radikální pochybností kladené, tedy ověřené pravdy. Možná právě ta rozvinutá hloubka systémů speciálních věd a jejich aplikací ve světě, vede někoho k vyvození jejich celkovosti. Jenže celkovost těchto věd bude vždy nedostatečná, avšak ne nedosažitelná. Není totiž pravda, že by speciální vědy nemohly být celkové. Protože však jako kterákoliv jiná určitost nemají svou celkovost ze sebe, musí o ni bedlivě usilovat. A jak toho mohou dosáhnout? Tím, že své výsledky skrze radikální pochybnost stále znovu uvádí do vztahu se vším ostatním. Především pak s člověkem samotným a jeho nutnými podmínkami. Celkovost speciálních věd zůstává zajištěna jedině tehdy, pokud se tyto se svými výsledky a východisky vzájemně na sebe obrací a snaží se tvořit jeden integrovaný celek. Opak naznačené snahy klade pouze argumenty pro celkovost jedné vědy na úkor té druhé.

Vraťme se ale k filosofii samotné, jak se to s ní má? Jde o činnost, jež nemá být vlastně činností. Neboť veškerá činnost je již určitá. Má to být ryze teoretická činnost, řekneme ryze negativní. Věda, která nemá být vědou. Neboť nezkoumáme něco konkrétního, nýbrž celek všeho konkrétního i nekonkrétního. Nemáme, nechceme ani nevyžadujeme žádný předem dané metody. Takové metody teprve hledáme. Filosofie začíná doslova s ničím. A zároveň se hned ptá? „Co je to nic?“ Nepohybuje se ani v prostoru čísel, neboť čísla již svazují k určitosti. Filosofie je tu pro každého a každý

se s ní může poradit. Každý, doslova každý člověk si alespoň jednou v životě položil nějakou otázku, a to jak směrem k druhému, tak i sám k sobě. A takové položení otázky, nejistota v ní zakódovaná, souběh možností, je vlastně každodenním dotykem dialogické struktury – ryzí negativity. Temnota a spornost obsažená v otázce vede nakonec ke světlu poznání. Tak ti, kteří z otázky a pochybování a z odvahy obě důsledně umístí do prostoru, před druhého učinili svůj celoživotní program, stali se filozofy. Jejich osudy nesly různé pečete: šílenství, smrt, pronásledování, žalář, vyčlenění, nepochopení. Totiž ten, kdo zpochybní podmínky, rozezná báchorky, rozkryje intriky a povrchně uznávané pověry, demaskuje opakovaně a vehementně předkládaná dogmata, ten nemůže počítat s vřelým přijetím. Ba právě naopak. A tak se u filozofů více než u kohokoliv jiného stává projevená osobní statečnost neoddelitelnou součástí jejich odkazu.

Co je ale na filosofii tak lákavého? Když možné problémy jsou téměř zaručené a docenění více než nejisté. Pokud už máme dějiny před sebou a sledujeme filosofii v nich, pak můžeme říci, že všichni ti, co filosofovali, se snažili najít systém. Usilovali o podání vysvětlení řádu světa, všeho. Pokoušeli se rozkrýt souvislost v určitosti, nepřeborně mnohosti všeho kolem. Ti mladší doplňovali systémy starších, někteří je rozvíjeli, jiní bořili. Vždy však s neutuchající touhou provést definitivní vyjasnění souvislostí světa s ohledem na celek. Tak, aby již nebylo dalších pochyb, jak se to má s řádem světa, jak můžeme zachytit jeho celkovost. Všichni tak předpokládali vnitřní řád světa, jeho poznatelnost a tedy stálost – věčnost. I když mnohdy došlo k redukci a jindy naopak k adoracím jistých momentů vůči jiným, vždy vytrvalá snaha dokázala objevit něco pozoruhodného a fascinujícího. Nepodmíněné hledání totiž vykazuje zvláštní silnou formu přitažlivosti, neboť se jedná o kontakt s ryzí svobodou, tvůrčí akt, dotek negativity. Často skromný výsledek hledání zůstává zprvu zahalen, ale když se pak podaří jeho zachycení v prostoru, dojde na plnost radosti se sdílení a názoru jednoty v hlubině věčnosti. I pohybem zatížený prostor tehdy prozáří zřetelný podíl na základní jednotě implicitně v prostoru nejtěžším způsobem popřené.

Někdo by mohl filosofii hodnotit jako banální, odtrženou od reality, mimo svět, z ničeho o ničem. Ignorování nebo nepochopení výtěžků filosofie vede opakovaně k neblahým důsledkům s často až fatálními a hraničně destruktivními dopady. Někdy k tomu přispívá nelehká řeč filosofie, jindy sklouznutí k jednostrannosti. Celkovost se však nedá ošálit. Nikdy ze sebe nemůže vystoupit, vždy musí zůstat sama sebou.

...

Jak se to má s celkovou logickou kostrou světa?. Ryzí negativita pochybuje samu sebe a tato první pochybnost zakládá první čin. Výsledkem činu je popření negativity tedy hmota, pozitivita. Ale nejde o čistou hmotu, neboť taková by byla ryze statická, pevná kostka, puzzle bez jakéhokoliv pohybu, v níž by se negativita sobě odcizila kompletně, že už by nebylo cesty zpět. To ale nemůže ryzí negativita dopustit, pokud má zůstat celkovou. Celkovost nikdy nemůže ztratit samu sebe. Vedlejší produkt prvotního pochybování formou negace se stává hlavním a zakládá možnost **světa nebo**. Neboli nepravdu neidentity. Tato nepravda neidentity podléhá dalšímu pochybování, prvotní hmota je zatím zcela nerozlišená, se sebou identická, to ale s ryzí negativitou nemůže být. **Svět nebo** v ryzí možnosti jako jeho negace je pochybován, což zakládá čin, jehož hlavním výsledkem je pravda **světa nebo**. Pohybem po okraj vyplněný prostor. V tomto tvoření je vedlejším produktem pravda posledního tvořeného proti nepravdě všeho předchozího. To, co přichází později, je pravda, která se vymezuje proti všemu předchozímu. Ryzí negativita ale nemůže dopustit, aby poslední bylo pravda, a vše předchozí nepravda o proto poslední pravdu pochybuje. Tím se poslední stává postačující podmínkou předchozího a předchozí nutnou podmínkou posledního. Je tím oprávněně vyloučen nárok na celkovost posledního. Poslední se pak nutně stává strukturálním prvkem předchozího právě jako jeho postačující podmínka. Neboli pozitivní pravda posledního se projevuje jako pravda, z níž odvozujeme to předchozí. Vedlejší produkt pak je negativita předchozího jako nutné podmínky a tedy celkovějšího proti poslednímu. Jde o možnost identity v neidentitě. Ale ta jako možnost musí být pochybována a zde přichází na svět sebevědomí předchozí neidentity, pravda

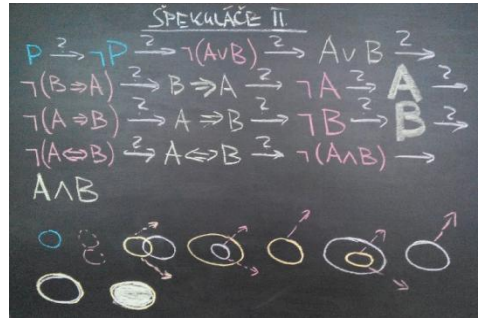
předchozího. Vedlejší produkt stávající se hlavním produktem je pravda sebevědomého předchozího a současně nepravda posledního. Taková celkovost předchozího ale není udržitelná. Dalším činem z pochybnosti se předchozí mění na postačující podmínku posledního a poslední na nutnou podmínku předchozího. Předchozí nyní vystupuje jako východisko posledního, což zakládá sebevědomí posledního v negaci. To ale musí být, aby přišlo k pravdě v prostoru, pochybováno. Výsledkem pochybnosti je svět sebevědomí poslední neidentitý neboli pravda posledního. Vedlejším produktem přecházejícím do hlavního je negativní svět *nebo* možnosti neidentit. Tedy to, co vstupovalo ještě jako negativní možnost pro sebevědomí neidentit. Z následující pochybnosti plyne ryzí identita v neidentitě. Pravda pravdy a pravda nepravdy neidentit. Vedlejším produktem, který se stává hlavním, je negativita světa *a*. Jejím pochybováním již nevzniká další vedlejší produkt. Celkovost neidentit v identitě je jejich současná pravda umožněná logickou konstrukcí světa. Neboli celek pravdivého sebevědomí sebevědomých identit v neidentitě.

$$\begin{aligned}
 P &\stackrel{?}{\Rightarrow} \neg P \\
 \downarrow \\
 \neg A \wedge \neg B &\stackrel{?}{\Rightarrow} A \vee B \\
 \downarrow \\
 \neg A \wedge B &\stackrel{?}{\Rightarrow} B \Rightarrow A \\
 \downarrow \\
 \neg A &\stackrel{?}{\Rightarrow} A \\
 \downarrow \\
 A \wedge \neg B &\stackrel{?}{\Rightarrow} A \Rightarrow B \\
 \downarrow \\
 \neg B &\stackrel{?}{\Rightarrow} B \\
 \downarrow \\
 (\neg A \wedge B) \vee (A \wedge \neg B) &\stackrel{?}{\Rightarrow} A \Leftrightarrow B \\
 \downarrow \\
 (\neg A \wedge \neg B) \vee (\neg A \wedge B) \vee (A \wedge \neg B) &\stackrel{?}{\Rightarrow} A \wedge B
 \end{aligned}$$

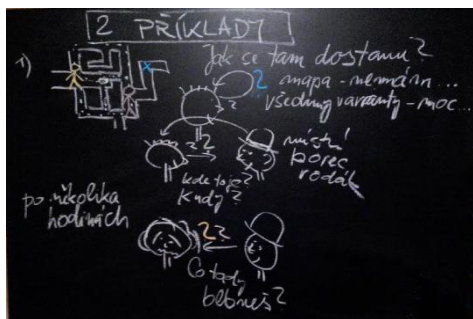
Filosofie usiluje o celkovost. Podané výkony v tomto směru můžeme pokládat za nesmírné. Při sledování celkovosti a snaze o její zachycení se však vždy budou vyskytovat těžkosti, cesta k ní není a nemůže být přímočará. A tak se může velmi snadno přihodit, že autoři ztratí značku, že zabloudí v hlubokém lese. Postup při hledání správné cesty pak sám odkazuje na celkovost. Je totiž jen jediná cesta, která může zachytit celek jako strukturální moment. A to, že nesmí být jednoduše nakladena, ale musí být přímo v jádru jediné teorie, jejíž platnost nemůže být ohraničena,

neboť věčnost se nedá spoutat. Filosofie má svůj program jasný. To jí navždy činí první vědou. Ať již biologie objeví cokoliv, ať již fyzika objeví jakkoliv malou a neexistující částičku a senzory změří jakékoliv impulsy v mozku, nikdy se tyto sebepřesnější a mnohdy krásně zobrazené zajímavosti nevymluví z toho, že jsou navždy výsledkem a protažením první vědy – filosofie.

...

Filosofické texty trpí uzavřeností plynoucí z určitosti. Jistě, že logická touha filosofie po zachycení celku vybízí k ambiciózním teoriím. Ale jak to s tím je? Jak dostat myšlenky na stránky? Kniha podléhá dvojakosti. Na jednu stranu jde o ryzí pozitivní určitost. Na druhou stranu o odkaz na negativitu od člověka. První složku negativitý knihy tvoří její určení pro druhého, čtenáře. Což je její bytostná vlastnost, podstata, být čtena druhým. Z určitosti vyplývá konflikt. Snaha o vměštnání celku do určitosti je marná. A není možné ji dohnat ani očíslovanými odstavci, ani jejich označováním symbolem §, ve snaze povýšit je takovým způsobem na zákon. Zkrátka výčty nepostačí, musíme hledat metodu. A filosofie to dobře ví, že jinak se negativitý, jedné pravdy nemůže dotknout.

Ať již filosofické dílo obsahuje pravdu nebo ji neobsahuje, vždy je odkazem v přítomnosti – paměti věčnosti. Přínos filosofických děl bude vždy negativně nedocitelný. Musí být však čtena kriticky, musí vyvolávat dialog, pak mohou přispět člověku k jeho rozvoji. Transcendence v knize odkazuje k dialogu, vyvolává jej, vyplňuje téma, klade celkovost z určitosti. Proto filosofická díla ač mnohdy těžko stravitelná a na první pohled krajně nesrozumitelná byla, jsou a budou vždy první, před výstupy specializovaných věd. Tim ale specializovaným vědám nechceme a nemůžeme ubírat na důležitosti. Ba právě naopak, oslava úspěchu rozvinutého uchopení negativity v nich a její zpětná projekce skrze aplikace v prostoru, přírodě je na místě. Některé specializované vědy se ale osamostatnily tak striktně, že se pro ně jejich zrod ve filosofii stal nepřijemnou pravdou, které by se nejrady zbavily. Mohutný rozkvět zaslepil jejich vidění a začaly se domnívat, že jsou jen ony. Viděly jen samy sebe. A tak fyzik říká: „Všechno jsou částice, když poznáme nejmenší částice, poznáme všechno, a kdo si myslí něco jiného, je ubožák a lhář.“ Chemik říká: „Vše je v interakci v reakci jednoho s druhým, mícháním, hořením, popisem těchto reakcí poznáme vše.“ Genetik říká: „Vše je v genech, negativita je v memech, poznáme geny, poznáme všechno.“ Co je ale mem? To je nějaká kvantita negativity? Nebo co to má být? Fantazie nemá hranice. I ona se, jak se zdá, také účastní na negativitě. Některý ekonom říká: „Vše je trh, nechme působit tržní síly a bude ráj na Zemi.“ Mohli bychom jistě pokračovat ve výčtu ještě dlouho a dlouho. O co tu ale jde? Co to znamená?

Vždyť přeci jde o celkovost, poznání, negativitu. Je jenom jedno vědění, jedna pravda, jedno já. Nelze přeci popřít to, že pokud jsme

skrze něco dospěli k něčemu, pak toto něco je bezcenné. Nelze klást určitost, kde nutně určitost nemůže být – ve věčnosti. K čemu jedinému takový postup může vést, jaký bude jeho nutný důsledek? Zjevně to, že za celek pak považujeme sumu částic, které do sebe narážejí. Že za negativitu považujeme to, co je pozitivita. Že místo dialogu a kritické pochybnosti, místo kotvení předmětnosti do celkovosti, se určitost deklaruje jako negativita, což se staví zcela proti tomu, z čeho se vlastně při utváření vycházelo. A tak se svět převrací v jevíci se obłudarium, kde dominují lež, intriky, manipulace, drogy, alkoholismus, povyšování, cigarety, rozvrat, obviňování, nedůvěra, ponižování, závist, izolovanost, izolace, úzkost, beznaděj, přetvářka, zlo, hnus, prázdnota, zločin, peníze, bezcitnost, billboardy, sektářství, trh, zbraně, diktatura demokracie, úplatkářství, akcie, vydírání, kvantifikace, náboženské nesmysly, ignorantství, opovržení, znásilňování, devastace přírody, homosexualismus, relativita, porno, hrubiánství, terorismus, lenost, komunismus, fašismus, socialismus, spotřeba, masové vraždy, odpadky, hypotéky, pronájmy, okultismus, hladomor, spektakl, manažerismus, otroctví, technologie, bezbožnost, neúcta, neschopnost, drzost, sebeklam, psychoanalýza, měkkost, nesnášenlivost, hysterie, šílenství, podvod, ubohost, nactiutrhání, bulvár, média, počítače, internet, bitcoiny, hry, obchodní centra, oftresné filmové megalátaniny, celebrity, večírky, nahota, oupenspejsy, železobetonová monstra, kontejnerová doprava, kamióny, nestabilita, vykořeněnost, hlad, bezdomovci, seriály, hlasité techno, dýdžejs, wikipedie, facebook, youtube, sebevraždy, smrt, mocenské zájmy, letecká doprava, abstraktní „umění“, miliardáři, špína, bezmocnost, absence státu, prostitutek, nenávisť, nepravda, kriminalizace, parlamentářství, lobbismus, parcialismus, klientelismus, zákony, vyhlášky, byrokracie, reklama, amaterismus, nekoncepčnost, volební hlas, absence systému, individualismus, nehistoričnost, neúplnost, fotbal, krev, náhoda, nehody, soukromé všechno, majetek, tma, monolog, nezájem, nuda, absence svobody, iPhone, odposlouchávání, špionáž, tanky, kulometry, rakety, oskary, ortodoxně-neortodoxní nesmysly, zoologické zahrady, střelba zvířecí, kácení pralesů, těžení uhlí, solární tunely, tunely na prachy, vymáhání pohledávek, spotřebitelské úvěry, úrokové

sazby, nezaměstnanost, lichva, zoufalství, rozvody, svátky všeho druhu, zboží, netrpělivost, upjatost, lpění na všech možných nesmyslech, přesvědčování, utvrzování, prezentace, emaily, smsky, excely, digitální fotoaparáty a kamery, televize, soutěže, reality show, vykládání karet, astrologie, nerozum, vědomostní soutěže milionářské, žvatlání, anglikanismy, fríkulinství, filmové festivaly, agresivita, únosy, americké nesmysly, čínské nesmysly, ruské nesmysly, evropské nesmysly, vometáci, neslušnost, brutalita, podezírání, ovládnání, kuchářská show. V takové míchanici se nacházíme. Podmínky a předpoklady dialogu jsou rozmetány až děsivě celkově. Jejich vymýcení však možné není a nikdy nebude. Neboť prostor je stvořen tak, aby v něm něco nutně vedlo k negativitě. Možná dokonce, čím silněji a rafinovaněji likvidujeme podmínky dialogu, tím jasněji se opět základní struktura začíná vyjevovat a hlásit o slovo. A tak se znovu v dílech již stvořených ukazuje dialogická struktura a její nezpochybnitelný přínos. Znovu se objevuje logická kostra skoro pohřbeného světa. Opět se ukazuje, že netřeba předložit novou pochybnou sumu příkazů a zákazů, ale že je jen třeba obrátit se zpět, ptát se na to, co nás obklopuje, otevřít s druhým v dialogu prostor času a dotknout se tak horizontu negativity.

...

Tato práce je, jak již bylo naznačeno, s plným vědomím deklarována jako určitost a tím pádem omezenost. Nevyužíváme ani paragrafy ani čísla odstavců, která si mohou hrát na domýšlivost. Naopak žádáme čtenáře, aby řádky textu učinil sám předmětem bezvýhradné kritiky, aby to celé znovu zpochybnil. Výsledkem mohou být jiné závěry, zjištěné rozpory, rozdílná metoda. Necht' pak toto vše je předloženo, neboť není nic, co by se nedalo zpochybnit. Vše je zpochybnitelné, a to je jediná jistota, kterou máme. Ale to jistě neznamená, že nic není pravda, ale ani to, že pravda je všechno. Pravda z pochybnosti vyrůstá. Čím důkladnější pochybování, tím větší pravda. Absolutní pravda je ryzí negativita jako nejčistší otázka – čistá abstrakce otázky, čistý údiv.

...

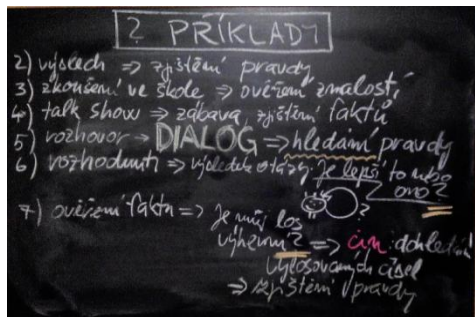
Dialog zůstává stále s námi v naší těsné blízkosti a nejen to, celkově nás i obklopuje. Můžeme se jen divit, kolik úsilí a v jaké intenzitě bylo dosud vyvinuto, aby byly jeho

podmínky zlikvidovány. Zcela ho vymýtit není možné, neboť on jediný spočívá jistě jako základní struktura, z níž není možné se vylhat. A tak se opakovaně ptáme, jaké bude počasí, jestli výsledek součtu dvou čísel je správný. Vědci stále stojí před mnoha nezodpovězenými otázkami. Vyšetřovatelé provádí výslechy zločinců a zadržенých, neboť jinak to prostě nejde. Znalosti ve škole se stále stejným způsobem zkouší pokládáním otázek, absolvováním rozličných testů, neboť jinak to prostě není možné. Když se ztratíme v cizím městě, stále nám zbývá jediný, nejpřirozenější a neúčinnější způsob, jak se doptat na cestu. Když začneme zkoumat pravdu, opět se dostaneme k pravdivostní tabulce a jejímu celkovému rozpadu do množiny základních logických operací viz výše, neboť jinak to prostě nejde. Základní přínos a rozpad světa v pochybnosti prostě nelze již ničím překonat, za ten nemůžeme jít, jde o hranici negativity. Všechny konstrukce, které se o to pokouší, musí z podstaty věci dříve nebo později narazit, spočinout v tomto základním principu, jinak to není možné. A když něco není ani možné, je to nemožné, tedy to nemůže být nikdy pravda. Musí to být pak něco bez podílu na negativitě, něco celkově proměnlivého a nestálého, co žije z odcizeného sama sebe, tedy jako něco vždy zprostředkovaného skrze něco jiného. Je to stále se proměňující neuchopitelná jinakost, převrácení se nepodstata, jež v sobě hledá podstatu, ale nemůže ji nalézt, a tak se vymezuje stále nesmyslnější určitostí.

...

Některé výkony filosofie jsou obdivuhodné. Například téma boha bylo již tak detailně zpracováno, že snad není co dodat. Možná jen trochu přeskádat. I další témata došla rozvinutí více než důkladného a celkového, bohužel se nedostala do povědomí. Jak je to možné? Neboť filosofie měla vždy těžkou úlohu. Byla vždy na okraji. Její kritické výstupy se nehodí žádnému systému. Ale jak je to možné? Neboť vládnoucí systémy, ať již se nazývají jakkoliv, stojí na moci, na příkazech a zákazech, což jsou zejména účelové a zmanipulované určitosti. Filosofie a její program má za svůj hlavní cíl jít právě proti jakékoli určitosti, proti jakémukoli omezení. Takový postup nezapadá do systému založeném na vynucování a nesvobodě. Tak byli filosofové vždy na okraji. Jejich životy se

nezřídka ocitaly v ohrožení. Neboť celkovost moci se ryzím způsobem projevuje v potlačování svobody, ať již skrytém či přímo deklarovaném. Detailněji bude rozvedeno v kapitolách Svoboda a Moc. Cennost a výjimečnost filosofie spočívá v její absolutní bezpodmínečnosti, bezpředpokladovosti, čisté negativitě. Její výsledky mohou působit zvláštně, ale vždy stojí za další zkoumání.

Přitom systémy moci by se ale neměly filosofie bát, naopak by jí měly rozvíjet a čerpat z ní. Nic jiného jim konec konců ani nezbyvá, již nyní z ní totiž čerpají. Vylhané systémy moci však nakonec musí některé výsledky filosofie potlačovat, neboť by mohly jít proti nim samotným, rozkrýt jejich prolhanost.

Ale co je vlastně prvním nástrojem filosofie? Jejím prvním nástrojem musí být něco, co právě splňuje onu bezpředpokladovost, nepodmíněnost. Z již naznačeného vyplývá, že jde právě a výhradně o dialog. Neboť omezená subjektivita jednotlivce, hromádky buněk v prostoru, ani celý prostor, nejsou dostačující. Zhroucený dialog, jeho mizení založil a dotváří individualistické „já“ nekriticky kupící své pravdičky. Ale jenom v obnoveném, živém dialogu se může rozkrýt negativita, cesta k věčnému já, jedné pravdě. Teprve dialog dokáže zastavit pohyb prostoru a extrahovat z něj jeho neměnnou podstatu ryzí negativitu, nalézt místo v čase. A tento dialog má své nejpřirozenější místo právě ve filosofii, neboť její předmět koresponduje s jeho předpoklady.

Jak z toho ven?

„Filosofuj. Aplikuj pochybnost na vše. K filosofii ved' své děti.“ Jedině pochybnost rozkrývá pravdu. Jedině pochybnost vede k podstatě. Lež bude vždy vylučovat pochybnost, bude to jejím hlavním programem.

Ale s pochybností si lež nedokáže poradit. Pochybnost je jediné kladivo, které dokáže rozbít jakoukoliv lež.

„Studuj díla autorů.“ Jak již bylo řečeno, mnohé opravdu mnohé z ryzí negativity již bylo odhaleno, objeveno. Je naprosto nezbytné toto studovat. „A když nechápeš jednu větu, slovo v ní, celý odstavec, neodkládej knihu, za pět, deset stránek už možná pochopíš.“

„Neposmívej se a neušklebej.“ Má smysl studovat každou výpověď, ať již odkazuje k negativitě nebo nepravdě.

„Pozoruj tiše, jako bys nebyl. Teprve když zapomeš na sebe, necháš vše být, teprve tehdy můžeš vidět pravdu, teprve tehdy se ti zjeví věci, jaké v pravdě jsou.“

„Do dialogu nikdy nenuť ani sebe ani druhého. Pokud nejsou splněny podmínky pro dialog, nesnaž se je vynutit násilím, neboť jakákoliv snaha tímto směrem, je právě jejich pošlapáním.“ Dialog vychází z negativity, nedá se jakoukoliv určitostí vynutit. Ve filosofii jde o základní pracovní nástroj – nenahraditelný.

„Uznávej filosofii jako nejvyšší vědu, neboť ona jediná vede k celkovosti. Celkovost je jejím předmětem. Hledej celkovost ostatních věd.“ Ostatní vědy, pokud chtějí být celkové, musí s filosofii spolupracovat, musí se ponořit do jejich metod. Ostatně to již i dělají, neboť veškeré poznání ze speciálních věd je založené na pochybnosti.

Láska

Co je to láska? Jde o *touhu*, jež chce překonat prostorovou diferenci? Ale jakými prostředky? Slovem? Jak dojdeme k celkovosti lásky? Kdy milujeme? Již víme, že překonání prostorové difference, neidentity prostoru prostředkuje dialog, ustavení jednoty v čase, věčnosti. Jak se to tedy má s láskou a její negativitou? Může být láska mimo negativitu? Láska, zdá se, chce překonat prostor dotykem, objetím a ne slovem, pojmem. Jako by se milující dvojice chtěla dokonale propojit, objetím zrušit diferenci prostorového rozlišení a ustavit jednotu. Síla touhy se nedá pojmenovat, promítá se do chvění těla, srdce. Názvy jí nedostačují. Jedná se o negativitu slovy nevyjádřitelnou, doplněk slova jako odrazu pojmu do celkovosti. Nepojmovou, cítěnou negativitu. Vědomí napětí v přítomnosti ovšem jako něčeho překonatelného. Stejně jako kladení radikalizace zakládá čin, který se snaží vytáhnout z prostoru něco podstatného – negativního, tak i touha se snaží přiblížit svůj objekt, aby byla vyplněna, aby samu sebe zrušila. Neboť bez svého vyplnění je necelá. Touha – neverbální, negativní vědomí jednoty, napražení k jednotě, činění k jednotě se však nikdy plně neuskuteční. Zůstává vždy čistou nevyplněností a také čistou neúplností. Když po něčem toužíme, je to vzdálené, není to přítomné, není to aktuální.

Co však vede k vyplnění touhy? Ctitel píše své milované slečně: „Toužím po Tobě. Chci být s Tebou, chci, aby prostorový rozdíl, který nás odděluje, byl navždy zrušen. Chci se Tě dotýkat.“ A ten dotek, když přijde, ruší první formu touhy a zakládá novou. Objetí. Je tak silné, slova nestačí. A nový impuls: „Chci se s Tebou milovat. Chci se s Tebou propojit tak, že naše těla se stanou jedním.“ Jde tu ale o akt, nic statického, dialektika negativy na úrovni nevysloveného. Dotýkáme se klíčového momentu. A sice jeho vzájemnosti, a s ní nepodmíněnosti, kdy se oba účastníci splynutí vzdávají jeden druhému, a toto bytí pro druhého se v dění stává bytím pro sebe. Láska se v aktu splynutí vyjevuje jako dialogická hra v nevyslovitelné rovině ryzí negativy. Nekonečná touha odevzdat sebe tomu druhému a v aktu blízkého splynutí dospět ke zrušení prostorové difference. Není náhodou, že jsou

s tímto splynutím spojeny nejsilnější pocity, jaké člověk může zakusit. Neboť toto splynutí zakládá plození, počíná nový život. Intenzita prožitku má svůj motivační rozměr. Bez něj by lidstvo již zřejmě neexistovalo. Ryzí negativita si tak v sobě odcizeném prostředí zajišťuje něco, skrze něž se k sobě může vrátit, co jí může vysvobodit z jejího odcizení proběhnuvšího s prvotním činem, prvotním zpochybnutím. Ta motivace zůstává věčná, vlastně stále stejná. A tak neexistuje silnější pocit v určitosti než *orgasmus* procházející celým tělem. I to je jeho odkaz k celkovosti, negativitě, že působí touto formou. Pocit, při němž si neuvědomujeme své tělo, rozprostraněnost a určitost našeho těla se na okamžik ruší a my nevíme, kde jsme, kdo jsme. Jsme na okamžik zrušení resp. naopak spojení s nezákladnější formou radosti a blaženosti. Vědomí těla potlačené v prostoru – nejryzejší projev negativy jako jednoty v prostoru.

Ale ptejme se dále. Co je orgasmus? Jaké je jeho určení? Co je jeho motivem, celkovostí? K čemu nejsilnější, nejdokonalejší pocit, jaký člověk a zřejmě nejen on může prožít tělem? Proč jen tak krátce? Můžeme říci, že se jedná o reklamu ryzí negativy na lásku? Můžeme říci: „Miluj a zažiješ to nejpříjemnější možné.“ Ale kdo má vyslyšet: „Miluj.“ Ten druhý nebo my sami nebo dokonce úplně něco jiného? A jak se to má s plozením, jež se na to vše přímo váže? Není nakonec hlavním smyslem a základní podstatou orgasmu přimět milující se k tomu, aby počali nový život? Není v té zmiňované chvilkové ztrátě vědomí skrytý záměr, aby milující nechali proudit energii a živoucí tekutiny bez vědomé kontroly, a aby tak byl umožněn vznik nového života? Není právě toto celkovostí orgasmu a jeho hlavním posláním? Nemá být orgasmus věčnou připomínkou člověku a apelem na něj, aby se věnoval plození, aby nezapomněl, v čem spočívá jeho úkol? Může existovat nějaký další význam orgasmu, než jsme uvedli? Pokud má být jeho smyslem početí a tedy udržení člověka – vysvoboditele negativy, což je, zdá se, názorné, pak všechny jeho další formy jsou méně dokonalé, méně celkové, a tedy odlišující se od bytí, vzdalující se mu i ryzí negativitě. I když mohou přinášet rozkoš, nikdy nebude možné skrze ně vyvolat poznání a napojení na proud ryzí negativy.

Ale láska má i jiné podoby, než tu emočně nejsilnější, jejíž smysl tkví v udržení živého člověka. Láska se s narozením dítěte mění v rodičovskou lásku charakteru ochraňujícího, darujícího, nadále plná doteků a objetí. Transformuje se tak v celou řadu dalších aktivit, z nichž sestává rodinný život. Co mají obě zatím uvedené formy lásky společné? Rozdílnost spatřujeme v objektech i prostředcích, společná zůstává **nepodmíněnost**. Říkáme: „Budu Tě milovat navždycky.“ A adresujeme stejným způsobem milované partnerce i milovanému dítěti. Takto formulované tvrzení nepřipouští svojí negaci. Zohledňuje však skrytě všechno, co ještě o partnerce zatím nevíme, stejně tak i o dítěti. Odkazuje tak na nepodmíněnost, jež v sobě zahrnuje negativitu, ve formě: „Potvrzují, že Tě budu milovat, i když přítomnost vyjeví dosud neznámé okolnosti.“ Jde o silný nepodmíněný příslib nesoucí s sebou zjevné konsekvence. Dále bude také rozvinuto v kapitole Svoboda a Rodina.

Tedy lásku zatím pojímáme jako touhu po druhém pohlaví a jeho blízkosti. Rozvinuli jsme, kam tato touha dospívá a co je jejím výsledkem. Ale jsou toto všechny ryzy lásky?

Pochopitelně může být předmětem lásky cokoliv, někdo je vášnivý houbař a někdo nade všechno rád hází šipkami. Jaký poslední stupeň lásky nalezneme? Posledním stupněm lásky je rodičovská láska k dětem. Té si ony zaslouží celkový příděl. V této oblasti bylo mnohé již zmapováno, dostupné prameny stojí za studium. Stejně jako nepodmíněná láska v rodině směřuje k dětem, zcela identicky má stát být láskyplným rodičem svým rodinám, neboť ty jsou přeneseně jeho dětmi. Nejde tu zdaleka jen o ekonomické aspekty vztahu. Úroveň a vyspělost civilizace se přímo odvíjí od toho, v jakém stavu se nachází rodiny a jejich státy.

...

Dokonalost a krása křivek matematických funkcí se dovšuje při pohledu na dokonalé a krásné linie ženského těla, zejména pokud se právě pohybuje. Jemnost a měkkost kůže ženy na dotek daleko předčí hebkost sametu. Křehkost, barva hlasu, nekonečný půvab záhybů těla. Ladnost pohybů při obyčejné chůzi dráždí smysly kompaktností, skrytými přísliby a svou dynamikou. Úsměv na tváři kořeněný pohledem, dlouhé vlasy přehozené přes rameno, to vše a mnohem více v nekonečných variacích.

Vrchol krásy a dynamičnosti u ženy a muže pak prostředkuje **tanec**. Právě v něm vyniká smyslová krása něžného pohlaví nejcelkověji. Ale v čem spočívá krása tance? A jak se to má s krásou obecně? Vždyť celkovost lásky byla odhalena v aktu milování, jakožto vrcholu intimity z hlediska blízkosti a dokonalosti propojení. Tento akt uvolňuje sexualitu v nejsilnější podobě. Láska v něm skrže ni přináší dimenzi plození nového života. Ale jak je tomu v tanci? Tanec představuje také blízkost, jedná se také o pohyb, ten ještě však není celkovostí aktu milování a ani nechce být, jen se k němu napřahuje. Jde o nevyplněnost aktu milování. Zmíněná negativita – přítomná touha – ve společném pohybu naplňuje těla partnerů.

Dílčí pohyby při tanci se na sebe navzájem stále a znovu vyladňují a snaží se tak vytvořit plynoucí jednotu celkového pohybu. Dialog pohybem. Víme-li, že pohyb je výsledek působení negativity v prostoru, pak nás nepřekvapí, že energie pocházející z tance dosahuje velké síly. Jde o nevyslovený dialog těl v prostoru. Zvláštnost spočívá v tom, že na rozdíl od slov a pojmů sídlících v čase, dialog tance setrvává v plynulosti nevyslovitelného. Vodítkem tance bývá hudba, což je umění stvořené člověkem pro člověka. Viz kapitola Umění. Postučíme zatím s tím, že jde o umění zvukového charakteru. Hudba ovšem v sobě nese negativitu, jakožto stvořené od jednoho pro druhého. Ve skladbě se negativita zjevuje v melodii, v rytmu a na tyto složky se taneční pár v tanci napojuje. Celkovost tance jako dialogu v prostoru pohybem nemůže být překonána, jde o dokonalost z negativity. Jak jsme již naznačili, má mnohé paralely s dialogem. Účastní se dva. Pohyb, který se tancem realizuje, je určen pro druhého, což potvrzuje jeho negativitu. Probíhajícímu dění v tanci se lépe daří v přítomné touze zamilovaných. Slova zde nedostačují. Také krása sahá na nekonečnost. Láska se zabydlela v prostoru, srdci, mimo slova, pojmy. Sladění při tanci v prostředí negativity znějící hudby skýtá radost jednoty dvou těl zesílenou tehdy, pokud se navíc milují. Tanec tvoří mikrosvět, v němž se partneri ocitnou a chvíli setrvávají, pomíjivě dílko určené nejen pro ně. Dílo, které vzniká ze svobody pohybu kladené do prostoru opatřeného negativitou skladby.

Celkovost tance se dovršuje v dvojici ženy a muže. Pokud dojde v tomto ohledu k jejímu porušení, např. jednotlivec tančí sám, pak zůstává takový tanec sice svobodou pohybu v prostoru, radostným mapováním na negativitu hudby, ale podstatně k jeho celkovosti chybí a ta tedy není a nemůže být naplněna. Pokud je jiným způsobem narušena podmínka celkovosti, pak také nejde o tanec, ale například o nějaké představení nebo jiný experiment. V tanci se také ukazuje a naplno projevuje krása ženského těla – negativita sexuality, její podstata. Navíc se v něm zobrazuje i přirozenost obou pohlaví, tedy složky jejich celkovosti. Muž bývá oporou figur, neboť je silnější. Žena ukazuje více své tělo v samostatných prvcích, které právě dají vyniknout jeho křivkám a liniím. Proto také ženy nosí sukně a jsou při tanci odhalenější, což u muže se má právě naopak, neboť mužské tělo není krásné, není to jeho celkovost. Celkovost krásy u člověka, pokud se týká smyslnosti, je na straně ženy. Ženy to zřejmě vnímají opačně.

V prostoru probíhá tanec. Pouze doteky a průvodní skladba spojují jeho účastníky. Věnujeme se celkovosti těch doteků? Ovšem, že při tanci k dotekům dochází, a jsou jeho nedílnou ba dokonce základní součástí. I bezdotykové fáze mohou doplnit taneční dílo. Kde má dialog tancem ústa? Co ho vede? Stejně jako v dialogu klademe otázky a hledáme odpovědi, musí se něco obdobného vyskytovat i v tanci, pokud tvrdíme jeho dialogičnost. Co to tedy je? Zřejmě to budou ruce a jejich prsty, které dokáží svými jemnými pohyby naznačit. Neznatelný pohyb prstů ruky až neviditelný způsobuje náhlou reakci celého těla partnerky, ale i obráceně. A v každém okamžiku realizace toho drobného pohybu probíhá zpětná vazba. Neboť ten pohyb se ladí na průvodní hudbu a na současný stav tanečnicků. Jde o pohyb určující a zároveň přijímající. Při tanci se nečeká na vyřčená slova, čerpá se z přítomnosti hudby a ladění tančících na ní. Plynulost a hloubka propojení v tanci se dosahuje přirozeněji. Obzvláště plynulost hraje důležitou úlohu. V průběhu tance, kdy se partneri na sebe skrze již zmíněné řídicí pohyby zejména rukou naladí, může dojít až k jisté excitaci, kdy jeden druhého nevnímá jako něco odděleného, ale spolu utváří jeden celek proplouvající s negativní lehkostí prostorem hudby. Pak se tanec překlápá do malého uměleckého díla.

A dostáváme se k další věci. Negativita intimního sblížení partnerů přítomná v tanci může být někdy celkovější než samotný akt milování, neboť ten směřuje k početí, ke zrození nového života, jeho pohybové rozsahy jsou definovány, což v tanci neplatí. Svoboda pohybu má v něm celkovější obsah. V tanci se otázka projevuje jako připravenost přijmout instrukce pro další společný pohyb a odpověď vyplňuje tuto připravenost. Přirozenost ženy jí v tanci staví do role příjemce a muže do role dárce. Muž tedy v tanci daruje ženě radost jejímu pohybu. Celkovost tance odkazuje na základní strukturní vlastnosti – přijímání a dávání. Tyto jsou pak názorným odrazem sexuality.

Stručná rekapitulace. Celkovost tance spočívá v páru ženy a muže, z něhož proudí nejpřirozenější energie ryzí negativity, oslavy života, nového života, věčného života. V něm slova nestačí a umění hudby nachází své vyplnění. Zrušená pozemská přitažlivost nabývá své ideální formy, pokud uvažujeme negativní celkovost. I jemnost doteku dochází své celkovosti. Tanec je nejpřirozenější blízkost a taktéž v realizaci nejsvobodnější. Jeho pohyb se neomezuje. Osamělý tanec není celkový a musí se nějak sebezpotvrzovat. Narážíme na základní vlastnost necelkovosti – jevit se a tímto stále se opakujícím jevením se snažit o sebezpotvrzení. Například skrze extrémně hlasitou hudební produkci nebo pestrobarevné blikání nebo všudypřítomnou mlhu anebo aplikací omamných látek.

Co ještě dodat k pojmu tance? Analýza jeho náležitostí sice poukazuje k celkovosti, podstatě, avšak plnost negativity v tanci nastupuje tak silně, že nic z toho co jsme naznačili, nemůže dostatečně vyčerpávajícím způsobem zachytit jeho pravou podstatu, ta se musí zažít. A tehdy jsou veškerá slova nedostatečná.

...

Celkovost lásky? Může to být *sexualita*? Ta v sobě integruje smyslové: dotek, vizuálně, sluch, vůni i chuť. Ve všech těchto smyslech se plně rozvíjí, realizuje a vrcholí vnitřním i vnějším prožitkem rozkoše. Nevyhýbá se žádné formě v činění a jeho rozvoji, která po vůli zúčastněných, přispívá k zesílení prožitku. Dokonce se může sama o sobě překlápět až v nebezpečnou destrukci, zejména pokud do ní nevstupuje láska, tedy se zakládá nepravě.

Celkovým projevem negativity sexuality u člověka se ukazuje být tzv. platonická láska. Tato láska je realizována čistě negativně jako představa, její průběh zůstává sám sobě v prostoru odcizen. Její překlopení do činění vede nejen k zániku jí samotné, ale také i k zániku jejího činěného odrazu. Neboť co bylo jednou negativně ideální, není možné ve stejné kvalitě zachovat v pozitivním prostoru. To by totiž znamenalo, že negativně chtěné a realizované by se muselo překrývat s pozitivním, a to není možné.

Ale bylo nyní mnohé nakladeno, a tak musíme důkladně radikalizovat. Jak se to má s láskou? Kde sídlí její celkovost? Nepůjde nakonec o čistou výrazně tělesnou a prostorovou sexualitu? Možná, že ano. Nesměli bychom ale identifikovat její zásadní proměnlivost. Jedná se o energii, která jde spíše k člověku jako hromádce buněk, než že by se obracela k negativitě. Maxima sexuality udává směr dovršení uspokojení těla. Třebaže síla prožitku sahá po absolutnu, vymyká se samotná sexualita dialogické struktury, neboť vlastně napojením na jeden počátek chce být jednotou ryzí negativity. Objekt, jehož prostřednictvím se prožitek uskutečňuje, v rámci svého nastolení pak degraduje na prostředek uspokojení, a to je nakladená ryzí určitost, pozitivita.

...

Ale co je to tedy *láska*? Milujeme ženu. Milujeme děti. Milujeme nějakou činnost. Jde o vyjádření touhy, něčeho negativního, co není a mělo by být. Touhy po blízkosti, realizované jednotě. O jejich potvrzení a radosti, z níž nechceme vystoupit. Pokud milujeme činnost, pak v ní chceme setrvat. S milovanou partnerkou chceme být permanentně, navždy. Chceme ji objímat všemi smysly – vidět, slyšet, cítit, dotýkat se jí. Uzavřít se s ní do kruhu milostného aktu. Touhu navíc zesiluje sexualita a dává jí nádech absolutna v síle citu, pocitu, prožitku a chvění těla. Přeci partnerku po dovršeném aktu milování neopustíme, když už erotická touha pominula, zeslabila se. I tak ji dál milujeme, v lásce není a nesmí být podmíněnost. Děti také milujeme, láska k nim dokonce nemá a nesmí být provázena sexualitou. A právě proto zůstává láska k dětem tou nejčistší a nejsilnější, neboť ji negativita vyplňuje po okraj.

Žijeme pro děti. Rodina = život. Ať už v jakékoliv fázi. Předmět lásky není omezen.

Přirozeně se však obrací na to, co rozvíjí život a spěje k němu, na podstatu, neměnně, neboť v tom všem se skrývá jednota a pravda. Co je pak opakem lásky neboli její negací? Nenávist. Nenáviděné, má být odloučeno, nemá být v jednotě, ani v touze po ní. Nenávist však není lhostejnost. Lhostejné může být v jednotě. Nenáviděné nemůže být v jednotě. Říkáme: „Je nám to jedno.“ Vyjadřujeme lhostejnost. Ale s nenáviděným nechceme být v jednotě. Nenávist chce vlastně zrušit svůj předmět, nechce jej dokonce ani negativně. Stává se, že vrahové své oběti zabijí v záchvatu nenávisti, kdy cesta k zrušení jejího předmětu nabývá nejextrémnější podoby. Ovšem horší situace nastává, pokud za afekt dosadíme kalkul. Chladnokrevný kalkul a racionalita stojící u zrodu plánu likvidace nenáviděného předmětu je čistým zlem. Jde o nejčistší zlo, opuštění negativity. Narušení všech celkovostí člověka, přírody, boha. Zabít znamená nenávratně se ponořit do hlubin zla, lži, nepravdy, hnusu.

Úmyslná chladnokrevná vražda se nedá ospravedlnit ani trest smrti. I pokud by se logicky nabízel – smrt za smrt. Pokud by toto pravidlo totiž platilo, lidstvo by se muselo řetězově vyvraždit. Kat, který zabil vraha, je vlastně také vrah a musí být také odsouzen k trestu smrti. Celkovost člověka vylučuje jakékoliv opodstatnění zabítí druhého člověka. Život je nutnou podmínkou napojení na negativitu, potom jde o nejvyšší celkovost.

Jiný případ skýtá situace, kdy se člověk sám rozhodne svůj život ukončit – sebevražda. Co je celkovostí sebevraždy? Extrémní nenávist se v člověku obrací proti němu samotnému. O co tu jde? Jedná se o zvláštní paradox svobody člověka, ryzí popření negativity u něj formou sebezrušení. Do této sebelikvidace ovšem vstupuje ryzí necelkovost. Neboť celkovost člověka spočívá v dialogu, životě, zdraví, lásce, práci, umění, radosti a poznání. Aktem sebevraždy se toto všechno celkově popírá. Sebevražda není a nemůže být celková. Už jen z toho titulu, že narušuje radikálně celkovost středobodu rodiny. Přestože je sebevražda nejnešťastnější, nejtemnější komnatou člověka, dokazuje nezpochybnitelně a jasně jeho svobodu, ryzí negativitu v něm. Což potvrzují případy, kdy byla uskutečněna na základě výsledku rozumové úvahy manifestující nějaký

úsměvu, ladnosti křivek těla. Pomíjivost krásy a její nekonečnost vyniká nade vše ostatní. Smysly jsou plně uchváčeny jednotou v prostoru. V plnosti smyslového vjemu, ladností pohybu a v něm vynikajících křivek se ale ukrývá odkaz pomíjivosti i z jiného pohledu. Slečna přejde kolem nás, nastoupí s námi do metra. ... A jak nastoupila, tak také za pár stanic vystoupí a ztratí se v davu nebo za rohem. Temnota této nenávratnosti odkazuje na věčnost. Tu bytost již nikdy nedohledáme, neboť zůstala v anonymitě, čisté negaci. Jen někdy cítíme řeč těla tak zřetelně, jako by smysly dokázaly hovořit, jako by šlo o signály – příznaky dialogu.

Krásná zamilovanost, svět doteků, chvění. Není třeba mluvit, láska si sama sobě předmětem dodává volnost a radost, zůstává nezakalena. Spočívá v nepodmíněnosti, sama ze sebe rodí nápady. Krása milování, procházek, líbání. Jen jak spolu zamilovaní tráví postupně delší čas, naráží stále více na praktické situace, na všední život. To musí dohodnout, to zařadit, tam se dostat a na to všechno jsou třeba peníze. A nejen ony. Svět obstarávání. Milujeme se, ale proto, abychom se mohli milovat věčně, musíme žít, a proto, abychom mohli žít, musíme jíst a možná proto se říká: „Láska prochází žaludkem.“

Tvrdíme ale, že láska je tam, kde se rodí nový život, a tam je žena podstatou. Žena – matka, rodička. Celkovost lásky se dovršuje v *mateřství*. A co je mateřství? Mateřství začíná aktem milování, který je ve své pravdě počátkem života – rodiny. Těhotenství je praxe zrození, negativita nového života v prostoru, explozivní vývoj nejsložitější, nejpoctivější struktury v něm. Proto praktičnost se ukazuje jako první celkovost ženy. Viz kapitola Rodina. Celkovost rodiny dovršuje jedna matka, jeden otec, jedno a více dětí. Z čeho pramení celkovost počtu v rodině? Jde o plnost vztahování v prostoru, která je nutně 2.

Láska se ale nevyhýbá ničemu. A tak milujeme houbaření, koně, procházky po horách, sport, přátele, se kterými vedeme dialog anebo si s nimi prostě jen povídáme. A když milujeme moudrost, pak filosofujeme. Jaká je ale celkovost předmětu lásky, když říkáme, že se nevyhýbá ničemu? To, co jsme zatím jmenovali, byly činnosti. S těmi se do jednoty dostaneme tak, že je provádíme. Ale jak se to

má s věcmi v prostoru? Někdo může říci, že miluje auta, jiný, že miluje jídlo apod. Ale můžeme být v jednotě s něčím v prostoru. S činností se jednotíme snadno. Prostě ji začneme provádět. Ale s věcí? Tam dojde jen k jednotě smyslové. A tak říká ten, kdo miluje auta, že se na ně rád dívá, nebo v nich rád jezdí, nebo se s nimi rád chlubí. Ten, kdo miluje jídlo, říká, že si ho vychutnává. Láska je možná, jedině pokud se týká činnosti. Tedy pokud uvažujeme člověka. Láska je celkovostí člověka z negativity.

Jak z toho ven?

„Ženo, miluj muže. Muži, miluj ženu. Oddávejte se slasti milování celkově.“

„Miluj děti láskou mateřskou, rodičovskou.“
Rodičovská láska k dítěti v rodině spěje k vrcholu prostorové lásky v pravdě.

„Miluj přírodu, její nekonečnou krásu.“

„Věnuj se tanci. Tančí swing v jakékoliv jeho podobě. Jde o čistý odraz dialogu v prostoru mezi mužem a ženou, čistou radost a nádhru. Sexualita ve swingu a nejen v něm zraje do negativy absolutně.“

„Užívej si erotiku na poli lásky a dialogu.“
Její nuance sobě v těchto sférách dávají vyniknout nejjemnějším detailům. Proto pozoruj a oddávej se především jim, odkazují vzájemnost. Hrubost v této oblasti ústí v nepravdu negativitu, její popření a tedy zlo.

„Ženo buď milenkou i matkou a muži buď milencem i otcem.“ Jistě že druhé a pozdější z hlediska negativy má prioritu, i když se obojí vzájemně maskuje i demaskuje.

„Užívej si jemnosti lásky z negativy, jimiž jsou přísliby, úsměvy, doteky.“ V nich je největší síla vůbec, neboť obsahují i největší porci negativy.

„Važ si a rozvíjej přátelství.“

„Prostituce.“ Plnost sexuality bez tržních zkomolenin. Svoboda rozkoše v kvantitě i kvalitě. Temnota vášně objektu. Krása těla pro sebe a pro druhého. Negativita dobrovolnosti a popřené pravdy. Jednota účelu.

Rodina

Plodem lásky mezi ženou a mužem je dítě – pokračovatel negativity. Celkovost dítěte se dovršuje v rodině, třetím a tedy posledním centrálním středobodu světa. Co je to rodina? Jaké jsou její celkové strukturální prvky? Co je to svět? Do rodiny se rodíme, v rodině vyrůstáme, rodinu opouštíme, abychom založili vlastní rodinu v rodině, do které se rodí naše děti a těm dětem zase děti a my stárneme, až jednou z rodiny vystoupíme. Rodina je vlastně součást celého našeho života a přesahuje před, ale i za něj. Rodina = život = svět. V čem spočívá rodinný život ve světě? Jde v něm především o soustředěnou péči o potomka ve všech jeho fázích vývoje počínaje narozením? A co dítě ještě nenarozené? Již před svým početím dítě negativně sídlí jako možnost v přítomnosti.

Vstupem do rodiny je *mateřství*, kterému předchází milostný akt – početí, a k němu vede postup skrze náklonnost, blízkost, přitažlivost, nepodmíněnost, negativitu dítěte, jako čistou možnost hlásící se o uskutečnění. Třebaže jsou zárodky rodiny jak jinak než negativní, hovoříme o ní teprve při potvrzeném těhotenství. Tedy první celkovost rodiny spočívá v mateřství a jeho celkovost v samotném narození dítěte. Celkovostí neboli faktickým dovršením narození dítěte je pak porod, uvedení nového života z prostorově uzavřeného do prostorově otevřeného, vstup do rodiny – života – světa. Jaké nutnosti nalézáme na cestě přípravy nového života? Vystupuje zde bezpodmínečná starost o zdraví plodu a jeho nositele – matky. Žena se v určitosti sledovaného stává hlavní hrdinkou.

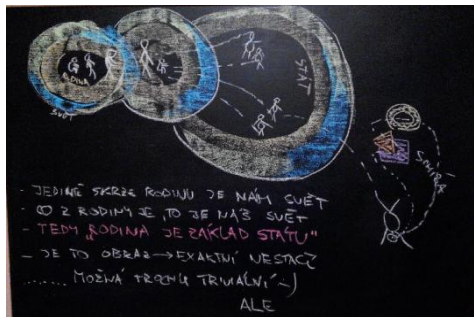
Podstata rodiny tkví v udržení nového života, péči zajišťující základní podmínky dítěte jako hromádky buněk v jejím napojení na prostor – příjem potravy a sledování zdravotního stavu. A tomu se podřizuje vše. Plnočasová péče naplňuje přítomnost po samotný okraj. Co zde nastupuje na scénu? Ryzí **praktičnost**. Jistě, že se malé miminko nenakrmí oduševněnými řečmi o bohu, ani jakoukoliv nepochybnou matematickou pravdou, ale prostě mateřským mlékem. Triumf ženy v ohledu praktičnosti je zřejmý a evidentní. Muž se v této klíčové startovní fázi nového života stává nositelem a udržovatelem podmínek praktičnosti.

Péče o malé miminko, se kterým se ještě nedá promluvit, osciluje mezi radostí čisté rodičovské lásky a vědomím odpovědnosti a nutnosti zajistit drobnému tvorečkovi celkové podmínky pro jeho vývoj. Vše ostatní jde stranou. Negativita rodičovství a bytí pro druhého se ve vztahu rodiče a dítěte realizuje zcela plně. Nástroj pochybností a dialogu se pro tyto úkoly ukazuje jako nepostradatelný. Rodiče stále sledují a ověřují, zda je s miminkem vše v pořádku, smysly kontrolují a odhalují příznaky nemoci případně jiného nedostatku, narušení celkovosti dítěte. Tyto příznaky pak rodiče v páru podrobují neustálé kritické reflexi. A jak se dítě vyvíjí, předávají mu rodiče víc a víc. Zatím stále dominuje praktičnost zajišťující přežití, dodávku těch nejprostorovějších podmínek z nejprostorovějších: jídlo, ošacení, přístřeší. Postupně však přibývají další a další a je jich nekonečně mnoho. Vždyť rodina = svět. Rodiče v rodině zastávají boha, nositele podmínek, dárce světa. A jaké ingredience tedy vstupují do rodinného guláše? Kočárek, mazlení, vůně miminka, přebalovací pult, spánek, hra, úsměvy, první krůčky, nové tváře, bezpečí, neznámo, objevování, barvy, mič, babička, dědeček, zvuky, první slova, máma, táta, brácha, ségra, mléko, zima, teplo, prsty, hračky, postýlka, brekot a zase hra, objímání, blízkost, předměty, a zase hra.

Co je to praktičnost? Jak se to má s její celkovostí? Jde především o zaměřené činění. Když rozeznáme, že dítě nejí, ptáme se: „Co mu dát, aby jedlo?“ Když brečí, ptáme se: „Nechce spát? Nebolí ho něco? Nemá hlad? Není mu zima?“ A ověřujeme. Jde zpočátku o náročné ověřování, neboť dítě nemluví. Rodiče musí aktivovat veškeré způsoby pozorování, jaké jen jsou možné. A když si nevědí sami rady, vyhledávají odbornou pomoc. Ta na základě nejnovějšího poznání opět zkoumáním a pochybováním skrze dialog určuje, identifikuje, jak třeba činit a navrátit celkovost dítěti. I v praktičnosti rozeznáváme dialog a otázku jako základní strukturální prvky.

Jak je na tom rodina v počátcích? Tvorba podmínek, neustálé udržování prostředí, v jehož středu se nachází dítě. Příprava světa pro dítě. Tvorba negativity. Děti v dospělosti často přejímají model z rodiny, v níž vyrůstaly. Těžko se z něj vymaňují. Musíme se proto pokusit nazvat, co se skrývá v celkovosti rodiny,

podmínek, které jí utváří. Hra? Jde o to nechat dítě být? Nic mu nevnucovat? Dítě čistě přijímá. Jistě víme, že dítě má obklopovat dobro, ne zlo, že má být ochraňováno. To sděluje negativita ve světě, která dítěti ukazuje, že chce být ochraňována, hrána a milována. Dítě totiž přijímá svět kolem sebe od začátku jako blízkost. A má to být nutně i blízkost tělesná, je tedy nezbytné, aby rodina byla pohromadě, a tak dítěti blízkost mohla zprostředkovat.

Zastavme se ještě znovu intuitivně u momentu praktičnosti, neboť ten hraje v rodině primární úlohu a přichází od ženy, která přirozeně objímá rodinný prostor. Toto předurčení se plně vyjevuje ve všech fázích úvodu nového života do světa. Praktičnost ženy nejprve jako příjemce v početí, po té jako prvního domova prostorově zvnitřněného nového života, pak jako pozitivního živitele nového prostorově zvnějšněného života nelze přehlédnout. Žena je plně položena do pozitivivity a v ní se pohybuje. Její napřažení k teorii zůstává upozaděno. Nemůže si dovolit nechat věci být. Přirozeně se tomu brání, aby závorkovala svět, aby upadala do pochybností, stavěla se do teoretického postoje. A tak se obvykle v menší míře věnuje filosofii. To ovšem neznamená, že ji není schopna. Jen jí její přirozenost brání položit se do teoretické roviny plně. Takové položení by totiž potlačilo praktičnost. A tak je zcela přirozené, že se žena obklopuje věcmi, postupy, praktickými návody, pravidelnostmi.

A proti tomu můžeme u ženy pozorovat silný moment touhy po splnutí v rovině smyslového uspokojení. Neboť v něm spočívá její radost v prostoru. Žena od čisté praktičnosti utíká k její celkové formě, nechat se prakticky uspokojit. Je to moment obrácení předmětu praktičnosti na ženu samotnou. Tato má být pak

potěšena. A to uspokojení má být ryze smyslové. Jako plnost jevících se věcí, plnost chutě, plnost doteku a smyslovosti těla, také plnost sexuality, která sice již v rodině není tím nehlavnějším. Ale jak to s tím je?

Vyústění sexuality v rodinu, ji demaskuje jako něco, co se rodinou překonává. Původní láska mezi nastávajícími rodiči se dovršuje a povyšuje na lásku v rodině. Kde ryzost lásky jde směrem k dětem. V této složce lásky má být sexualita potlačena. Bezpodmínečnost lásky zůstává však stále přítomná v plně a ještě čistší síle. Sexualita, jejíž původní smysl byl uskutečněním rodiny naplněn, se nadále jeví jako něco uskutečňovaného ne ze svého hlavního smyslu, ale z hlediska svého vedlejšího necelkového smyslu, a to uspokojení žádosti, přinášení rozkoše. Plnost sexuality byla dovršena početím. Pojmový pár matka – otec je celkovostí rodiny a dovršuje se v jeho nepodmíněnosti, která kotví stálost z hlediska věčnosti.

Nastupuje umění snažící se přetlaky těl ženy a muže vyplnit nejrůznějšími formami prožitků. Zejména zobrazením všemožných kombinací nevěry, podvádění, intrikaření, erotiky a nahoty. Další oblastí čerpající z do jisté míry konfliktní situace je tzv. psychoanalýza. Ta si vychytrale z tohoto momentu celkovosti a nutnosti vytvořila výnosnou živnost. Obvyklá tržní redukce a znásilňení podstaty.

Vraťme se ale k rodině. Bytí v rodině vykazuje vysokou míru náročnosti, neboť její celkovost je plně multidimenzionální. V kvantitě a hustotě dimenzí působí často protichůdné síly. Neboť v rodině se nachází všechno z boha, co má vést k jeho sebepoznání, a tak se objevují i mnohé rozpornosti. Mnohdy tyto rozpornosti vedou k jejím nemilosrdnému a bolestivému rozpadu. Jaké jsou tedy náležitosti rodinné multidimenzionality? Jde o celkovost v otázce zdraví, výchovy, lásky, vzdělání, přípravy do života. Vystupuje zde pravda vztahu rodič – dítě, na jehož vstupu je miminko a na jehož výstupu člověk, který vstupuje jako rodič do dalšího kola, jako tvůrce dalšího života. A na této cestě, pokud má být pravdivá, musí být dialog a vedení k němu. Stejně jako v práci, kde skrze dialog uvádíme v život stvořenou předmětnost tak, aby v pravdě a celkovosti nezávisle na nás s minimální údržbou obývala svět, stejně tak v rodině skrze

dialog utváříme, nový život a je to nejtěžší úkol, nejsložitější ze všech. Vstupuje do něj celý svět, celek. V rodině tvoříme z celku, v celku nový celek. Musíme uvažovat vše, nemůžeme odhlédnout od žádného detailu. Vše, co poznáme v pravdě, se stává okamžitě strukturním prvkem a novým východiskem. Svoboda v rodině se projevuje jako nutnost jejího uznání. Alternativy vstupující do rozhodování musí vždy rodinu přibrat na vstupu jako vždypřítomný předpoklad.

...

Pokud prvním úkolem rodiny je zajištění vstupu dítěte do světa a jeho růstu v něm, kde podmínky z negativy dávají vyniknout její čistotě v dítěti, pak druhý úkol spočívá v zajištění vzdělávání dítěte. Při vzdělávání jde vlastně o rozvoj napojení na negativitu. Proces předávání nepochybné, tedy pochybnosti odolávající pravdy musí být celkový. Nemůže se v něm uplatňovat jakákoliv podmíněnost. Protože je však již odkryta značná část jedné pravdy, nemůže rodina tento úkol zvládnout sama. Dostáváme se k první celkové externalizaci v rodině a tu představuje školství. V rodině se vyskytují i další externalizace, neboli odsunutí přímosti dodávky něčeho mimo příslušníky rodiny – rodiče. Školství uvádějící dítě do jedné pravdy musí svůj úkol plnit celkově. Co je obsahem takové celkovosti? Náležitosti shrňme do bodů:

1. od jednoduššího → ke složitějšímu,
2. pokrytí celku současného poznání jedné pravdy,
3. nezatajování poznatků,
4. ověřování předání poznatků,
5. čtení, psaní, filosofie, logika, matematika, fyzika, tělesná výchova, hudební výchova, výtvarná výchova, ...
6. nepodmíněnost v přístupnosti školství každému dítěti, ta je již mnohde zakotvena v povinnosti školní docházky a tato zakotvená povinnost ryzím způsobem potvrzuje smysl člověka a jeho napojení na ryzí negativitu,
7. jako první externalita rodiny musí být dodávka realizována státem, který jediný z nutnosti může a musí celkovost školství zajišťovat zákonem.

Z naznačených strukturních prvků celkovosti první externality v rodině – školství, je zřejmé, že tato nesmí být postavena na následujících určitostech:

1. jakémkoliv náboženském systému,
2. jakékoliv ideologii moci,
3. tržních mechanismech, tedy nesmí být poskytována za úplatu jako dodávka soukromého sektoru, základní školství ani základní výzkum nesmí být nikdy dodáván soukromým sektorem

Pokud bude naplněn některý nebo vícero z uvedených tří bodů, pak je zavedena podmíněnost a ta nesmí ve vzdělávání figurovat, pokud toto má směřovat k jedné pravdě.

Existenci externalizace školství není starost o vzdělávání dítěte v rodině sejmuta plně. Naopak rodiče jsou z podstaty povinni přispívat k rozvoji dialogu a negativitu u dítěte neustále.

...

Rodina je čistá krása a radost. Svět blízkosti a rozkvětu. V rodině se připravuje vše, celé lidstvo, celý vesmír.

Jak z toho ven?

„Děti jsou vše.“ V nich se negativita vyjevuje jako v ničem jiném. Už jen jejich odkázanost na druhé ji nezpochybnitelně dokazuje. Proto věnujme se dětem vždy poctivě. Hrajme si s nimi. Radujme se s nimi stále. Smějme se s nimi. Nenechme jejich čistotu zanést nesmysly a tím ji promarnit. Taková marnost je totiž nejsmutnější a nejpokleslejší.

„Rodiče mají v rodině být dva – žena a muž.“ Celkovost v rodině na straně rodičů je co do počtu 2, v ženě a muži, neboť z jejich splnutí se rodí nový život. Celkovostí pro nový život disponuje jen takové prostředí a žádné jiné.

„Veď děti k dialogu. Ukazuj jim rozpory. Připravuj je na svět. Předveď jim pochybnost jako jedinou cestu k pravdě, k celku.“ První úkol spočívá v přípravě dětí na svět a necelkovosti v něm. Tato příprava musí být založena na budování kritického myšlení, na aplikaci pochybnosti. Výchova sice zprvu vychází ze systému příkazů a zákazů, které jsou jasné a kterým děti rozumí. Posléze ale na vysvětlování a seznámení se základní metodou, a sice metodou pochybnosti. Stejně tak, jako dítě vedeme k tomu, že se před vstupem na přechod pro chodce má několikrát rozhlédnout

do všech směrů a potvrdit tak opětovnou aplikací pochybnosti na úrovni smyslového ověření, že pravda v ohledu dané věci je taková, že se z žádné strany neblíží žádné vozidlo, nebo jiný dopravní prostředek, tak stejným způsobem vedeme dítě, aby to, co mu někdo předkládá jako pravdu, nikdy nebralo jako pravdu, ale vždy to podrobilo dalšímu zpochybnění a tím tuto pravdu buď potvrdilo, nebo vyvrátilo. Jistě, že existují výjimky. Implicitně upozorňujeme pouze na záležitosti, které narušují nebo mohou v možnosti narušit celkovost závažně. Tedy implicitně platí předpoklad důvěry, opatřený výjimkami. Bohužel se zdá, že výjimek stále přibývá.

„Považuj rodinu za nejdůležitější strukturu světa. V ní se vše odehrává.“

„Neutíkej z rodiny. Není to možné.“

„Rozlišuj v rodině nejmenší detaily a věnuj jim maximální pozornost.“ Společné prostorové soužití nutné pro rodinu, má neblahé důsledky v nezbytném zevšednění. To může mít za následek úpadek pozornosti, může vyvolat zdání absolutní známosti, absolutního poznání. Takovým závěrům se musíme vždy vyhýbat, aplikovat na ně apriory pochybnost, a činit je předmětem dialogu. Dialog má v rodině klíčovou pozici prvního nástroje i z hlediska praktičnosti.

Stát

Stát? Co se skrývá v tomto pojmu? Společnost? Souhrn všech druhých s jejich vlastnostmi? Skupiny, jež tvoří? To, jak se k sobě vztahují ti druzí i skupiny, které utvářejí? Ale jaké jsou zde základy? Prosazování cílů, vzájemná interakce. Stát se nějakým způsobem vztahuje k těm druhým, kteří pocházejí z rodin. K druhým, se kterými žije ve městě, v zemi, na světě. Každý se na dané úrovni nějak klade, vymezuje, určuje. Složitost propojení, která vzniká na vyšší úrovni nad rodinami, je komplexní a vyžaduje nějaká pravidla, jež by ji upravovala. Kdo se má o ta pravidla starat, kdo má udržovat dohody platné pro různé oblasti vztahů mezi lidmi? Musí to zřejmě být zase lidé. Ti pracují na plný úvazek. Stát jsou lidé a lidé jsou *stát*. Jaké jsou jejich primární povinnosti? Vytvářet, udržovat a prosazovat pravidla, která budou sloužit zpětně lidem, všem lidem. Zejména pak v případech, kdy se sami nejsou schopni dohodnout, to znamená, že selhává přirozená radikalizace prostřednictvím dialogu.

Čemu obecně by se měli lidé, kteří dávají dohromady pravidla pro ostatní, věnovat, o co by měli usilovat? Měli by řešit problémy, které přináší realita vztahů mezi druhými tak, aby docházelo k uskutečňování celkovosti. Aby toto mohli uskutečňovat, musí vědět, v čem celkovost spočívá. Jejich vědění musí být jasné, čisté a neofesitelné. Základní pojmy celkovosti jsou: dialog, rodina, zdraví, příroda, práce, umění, svoboda, poznání. Znamená to například, pokud někoho trápí nemoc, má nedostatek zdraví, musí prvním cílem státu být, tento rozdíl zrušit směrem k celkovosti tedy k navrácení zdraví. Pokud víme, že poznání a vědění stojí na špičce pyramidy hodnot, že jde o nejvyšší maximum, v níž se může člověk pohybovat, pak základním cílem státu musí být rozvoj této hodnoty, a to v nepodmíněnosti. Pokud víme, že existují lidé, kteří jsou schopni na místo dialogu přistoupit k fyzickému napadení v jakémkoliv podobě, musí stát ostatní před těmito chránit. Pokud víme, že příroda je naší nutnou podmínkou, bez níž nejsme schopni dosáhnout na celek ryzí negativity, pak musíme tuto podmínku nade všechny vyzdvihnout, nesmíme připustit její destrukci, likvidaci. Pokud víme, že někteří lidé nejsou schopni se z různých důvodů mezi sebou dohodnout, musíme jim skrze stát

zajistit někoho, kdo je vyslechne, a pomůže jim, jejich spory vyřešit, neboť víme, že pokud to neuděláme, může to mít neblahé důsledky.

Abychom naznačené mohli zajistit, potřebujeme k tomu prostředky. Kde je ale vzít? Kde jinde než od nás samotných. Tak platíme daně, viz také kapitola Peníze. Využití peněz zaplacených daněmi musí být vždy určeno jen a výhradně na pokrytí výdajů nutných pro zajištění uvedených cílů. Jak vznikají ony prostředky, jež se posléze stávají daněmi? Jde o odměnu za práci. Co je to práce? Viz kapitola Práce. Činnost, která přetváří realitu? Jaké jsou a mají být cíle té činnosti? Jde v ní o uspokojení potřeby druhého. Cíl i potřeba jsou podobně jako touha ryzí negativitou prosycené entity. Existuje vůbec činnost člověka, na jejímž konci nebo počátku by nebyl účinek na druhého? Uved'me výčet povolání: taxikář, lékař, hrobník, kuchař, právník, prodavačka, vývojář, zedník, vědec, fotbalista, apod. U všech těchto povolání nalezneme jistou formu vztaženosti k druhému. Ponecháváme zatím stranou hodnocení míry jejich příspěvku k celkovosti. Klademe výrok: „Neexistuje povolání, které nemá alespoň jeden aspekt účinnosti na druhého.“ Třeba se nám podaří nějaké takové najít. Pokud tedy vycházíme z tohoto předpokladu, pak veškerá naše činnost, pokud se týká práce, směřuje k druhému. Nemůžeme tudíž tvrdit, že v centru všeho stojí jedinec sám o sobě. Centrem všeho je jedinec určený pro druhé.

Každé povolání, které jsme zmínili, má svoji celkovost, pravdu v činění. Pracující lidé se seskupují do firem, kde ve společném prostoru a postupu přetvářejí realitu. Vznikají pak z negativy tzv. právnícké osoby, jakési fiktivní virtuální svorniky fyzických osob pracujících v jedné skupině, jedné firmě. Podstatnou součástí přetváření přírody v pracovním procesu se v pokročilém stádiu dělby práce stává odměna za odvedenou porci úkolů ve formě výdělku. Někomu by se mohlo zdát, že smysl práce spočívá ve výdělku samotném a ne v činnosti, která k němu vedla. To by pak ale dodávalo celkovost jakémkoliv činnosti, která vede k výdělku. To nemůže být pravda, neboť i velmi dobře zaplacená nájemná vražda zůstane navždy necelková. Kde se nachází rozdíl mezi činěním firmy a státu? Jaký smysl má mít činění státu oproti firemnímu? Oboje je přeci činění jedněch pro druhé. Smyslem státu ale

není vydělávat. Stát musí všechny prostředky použít na účely striktně naplňující celkovost. Naproti tomu soukromý sektor činící zdánlivě jen pro odměnu a ne pro nutnost, vykonává jen takové činnosti, jež je ochoten někdo financovat. Už to samo o sobě je odklon od celkovosti. Činění v rámci soukromého sektoru může, ale také nemusí směřovat k naplnění celkovosti. Pokud je to pravda, pak soukromý sektor není jistou zárukou celkovosti. Pokud je něco nedostatečné, pak to není celkově ani dokonalé a nemůže se to z podstaty věci dokonalým a celkovým nikdy stát. Proto systém a jeho prvky, které jsou ze své podstaty nedokonalé, nemohou být nikdy vzorem a východiskem těch, jež se o celkovost druhých starají a mají starat. Záruku celkovosti má dávat stát, který si své směřování nemá vybírat, nýbrž má čerpat přímo a jediné z celkovosti samotné.

...
Pokusme se nyní definovat osobu, jejíž pracovní náplní má být starání se o věci veřejné a naplňování celkovosti ve věcech nad rodinou a zpět k ní. Tou osobou je *politik*. Jak se projevuje politik, když definuje základy, podstatu svého činění? Dostáváme se k pojmové dvojici pravicového a levicového pohledu. Rétoriku obou se nyní pokusíme rozkrýt. Jde o dva extrémny, jež se dokola opakovaně motají na scéně. Pravice tvrdí: „Trh vyřeší vše. O blaho se postará dokonalá neviditelná ruka trhu.“ „Základem společnosti je silné odpovědné individuum.“ „Stát musí být co nejmenší, co nejtenčí a nesmí zasahovat do soukromého sektoru.“ „Silné firmy, silná ekonomika.“ Pojďme si jednotlivé výroky rozebrat, pokud se jejich smyslu a vztahu k celkovosti a negativitě týká. „Trh vyřeší vše.“ Kdyby tomu tak bylo, jak je možné, že ještě existují rozbujele a rozbujelejší státní aparáty? Možná proto, že vytracený smysl státu, jeho cesta a činění ve směru k celkovosti, byly nahrazeny záměrnou avšak bludnou cestou vytváření podmínek pro zisky firem ze soukromého sektoru, potažmo lidí, jež jsou sami součástí státního aparátu. Stát má však z podstaty sloužit druhým. Jak je potom možné, že čím dál větší a zadluženější státní pokladny, zajišťují čím dál méně služeb z celkovosti. Prostředky zjevně odtékají někam jinam. Kam? Daňové ráje, arbitráže, úroky, mezinárodní finanční instituce, švýcarská konta atd.

Z čeho tento fakt pramení? Důvodů najdeme jistě celou řadu od osobních selhání jednotlivců, po organizované podvody a zneužívání systému z primitivismu a nepochopení základních hodnot. Od demagogie peněz až po lobbismus a mafiánské struktury. Celkově jde o krizi hodnot vycházející z mylných postulátů tzv. *pravice*. Čím obldnější konstrukce tato dosahuje tím systematictější a hysteričtější jejich šíření. Poslední modla, kterou se máme řídit, neboť všechny ostatní zkrachovaly.

Zastavme se nyní u všehoschopného silného individua. První nejnemyslnější argument pravicových desater – vyumělkované a účelně vykonstruované pseudo-*individuum*. Jaký pravý smysl je obsažen v tomto pojmu? Jak si ho máme přebrat? Zjevně jde o svalení viny na druhého, zbavení se odpovědnosti. Politik, který tvrdí: „Musíte být silní a odpovědní.“ vlastně v pravdě říká: „Nezajímáte mě. Jste mi volní. Za své problémy si můžete sami. Mně jde jen o to vás oblnout, aby mi chodila 4 roky výplata. Zbytek je mi buřt. Jen před volbami vás zase budu otravovat se svým heslem na billboardech, abyste mě znovu zvolili.“ Co z té výpovědi vyplývá? Obyčejný člověk pak, pokud není schopen sám sebe a svou rodinu zajistit, je tímto pravicovým ultranesmyslem uvržen do viny za svou individuální neschopnost a omezenost. Takové individuum má být samo sobě prostem, pokud se mu nedaří. Pokud se mu daří, pokud se chytil na udičku, pak má nakupovat nesmyslné věci, které nepotřebuje, má prohrávat výplatu v automatu, má chodit do kina na stupidní filmy, má si kupovat byty a domy na hypotéku, půjčovat si peníze, platit nesutečné ceny za textové zprávy a volání. Apod. Pak jde o jiný druh trestu – rozpuštění v předmětnosti. Pravicové odpovědné individuum je prokletím lidstva, lži a intrikou od počátku. Podvod a zrada. Škodolibý výsměch pokrivených zlatohlávků do prázdna. Iluze moci ve lži a zlu.

Jaké by mělo mít vlastnosti ono silné individuum, pilíř nesmyslu? Jak se stará tržní moloch o vzdělání svého individua? Jeden vzdělávací program nás napadne okamžitě, a tím je vyčerpávající reklamní masáž nabývající stále obldnějších rozměrů. Jaký je ale pravý cíl takového vzdělávacího programu? Není to nakonec jen snaha přesvědčit silné individuum, aby bezmyšlenkovitě utrácelo? Nabízí takový program vůbec něco významného, pravdivého

a celkového? Co se může vtěsnat na plakát u silnice, do 10 vteřinové reklamy v televizi, do barevných stránek bulvárního plátku. Jen následující: „Jsme tu a chceme vaše peníze.“ Odkazuje ovšem zmíněně na starost o celkovost člověka, o jeho zdraví, o jeho vzdělání? Jistě, že ne. Ba právě naopak, cílem tohoto celého nesmyslu je vytvořit individuům otupělé, reagující jen na blikající neony, slevové akce, zákaznické karty, a když se objeví nějaká nová rozblíkaná barva, tak přiskočí s peněženkou a nakupuje vehementně něco, o čem ani neví, co to má být a k čemu to má sloužit. Takové chce pravice individuum, ono má být cílem a ideálem trhu.

A jaké další vlastnosti by mělo nabývat? Musí být především zdravé, aby mohlo vydělávat a utrácet. Musí chodit také stále do práce, neboť firma a její manažeři, novodobá šlechta, potřebují také peníze, hodně peněz. Zkrátka, jak se ukazuje, silné individuum získává svou sílu jen díky penězům. A co když o ně přijde? Nemá dostatečně naspořeno, přemůže ho dlouhodobá nemoc, někdo ho okrade, apod. Okamžitě vypadává ze hry, ba co víc, systém mu ještě sebere všechno, co mu zbývá. V čem tedy spočívá síla tohoto individua? Jako by stála a padala s tím, jakými kdo disponuje prostředky. Ale může mít takový přístup kořeny v negativitě? Má být tím, o co je třeba usilovat? Nevzdělaný, zmanipulovaný pitomec s penězi? Otrok předmětnosti? Šroubek, kolečko v obludném stroji?

...

Další obzvláště prolhaný populismus pravicového politika se ukrývá ve výroku: „Stát má být co nejmenší a nejtíhlejší.“ Tento paskvil velmi rychle demaskujeme jako prostou lež. Stačí si položit pár otázek. Co nám chce pravicový politik tímto heslem v pravdě říci? Chce šetřit na státních úřednících, chce, aby jich bylo málo a aby byli dostatečně nekvalitní, neboť mají být především úplatní. Cílem „tržního státu“ totiž není starat se o druhé, o jejich rozvoj, o jejich zdraví, o jejich stáří, o vzdělání jejich dětí, o to všechno se postará soukromý sektor a především samo silné a odpovědné individuum. Pravým záměrem „tržního státu“ je vrátit v daních vybrané prostředky akumulované na jednom místě zpět do určitých soukromých rukou. To se skrývá za výrokem z úvodu odstavce. Tedy úvodní výrok

lže a jeho pravda je pravdou zla. Prismatem pravicového politika vše sedí a zůstává logické, ale celkovosti se jistě nedostává. Již bylo doloženo, jaké techniky a nástroje se k danému účelu využívají. Prolhanost pravicového populismu musí být nyní zjevná každému.

Co ještě nadšeně hlásá pravicový politik – hochštapler – pokud se týká minimálního státu. Štíhlý státní aparát má mít i nízké státní výdaje, ovšem vysoké výběry daní. Neboť z těch musí být nasycen nejprve jeho břich a pak i břichy jeho kamarádů a kamarádů jejich kamarádů atd. Ty nejsou nikdy dost syté. Když domyslíme extrém realizace ideálu pravicového zřízení, dostáváme následující strašidelný obraz: pár stovek nejvěrnějších napojených na státní kasu, absence státních orgánů, nebo jejich trosky celkově závislé na dodávkách ze soukromého sektoru, zrušené státní školy, zrušená státní zdravotní zařízení, zrušená armáda, policie, hasiči, zdevastované rodiny, lůza, drogy. Dále pak předražené, dostavěné, ale nepoužitelné tunely, dálnice, silnice, IT systémy atd. Extrém? Chiméra? Realita? To je ve zkratce obraz podstaty toho, o co vehementně usiluje pravicový tržní myšlenkový koncept.

Mnoho a mnoho vody uplynulo od dob, kdy první neony fascinovaly lidské oko a strhly ho k podivnému experimentu. Nastal čas probrat se z těchto pestrébarvných šálení.

...

Z druhé strany přichází další extrém a ten se označuje jako *levice*. Věnujme se nyní jeho populismu a podílu na celkovosti. Jak se to tedy má s levicí? Ve svém myšlenkovém konceptu přiznává, že stát má plnit funkce, které přispívají k celkovosti druhých. Tady jde o celkovost. Zatímco pravice vědomě lže a prosazuje nepravdu jako pravdu, tedy páchá zlo. Levice deklaruje pravdu, kterou ovšem neumí činit. Stát má zkrátka jasně definovanou starost a jediným jeho cílem a smyslem je ji naplňovat. Nepochybně musíme uznat, že role soukromého sektoru je nutná a pro určité aspekty fungování systému nezbytná. Ale vzhledem k tomu, že na trhu diktuje určitost, musí být tato určitost, aby mohla být k celkovosti, vždy přísně a striktně kontrolována, a to v mnoha a mnoha ohledech. Co to v důsledku znamená? Musí být sledovány jednotlivé dopady a nastavována pravidla, regulace všude tam, kde je celkovost narušena. Kontrola trhu musí být založena na pochybnosti

a tedy dialogu. Vždyť kontrola není nic jiného než ověřování, kladení sporu. Výsledky kontroly pak vedou k vytváření směrnic, jež je třeba na trhu dodržovat, aby nedocházelo k dalšímu narušování celkovosti. Trh sám ze sebe na ni totiž nemá zájem. Je nezbytné vždy a znovu radikalizovat a odkrývat negativitu tak, jak se vyvíjí konkrétní projevy interakcí mezi druhými v tržních strukturách. Taková reflexe musí být vlastní a zřejmá všem zúčastněným – politikům a nejen jim. A i kdyby se firmy chovaly samy od sebe zodpovědně a k celkovosti, což není nemožné, i tehdy by stále stejně musela být kontrola ze strany státu aktivní.

Vraťme se k levici a typickým výrookům jejího zástupce v parlamentu: „Musíme zajistit výdaje na sociálně slabé a nezaměstnané.“ „Vyšší daně. Progresivní zdanění.“ „Dohled nad soukromým sektorem.“ Levicový pohled předpokládá jedince slabého. Což ovšem neznamená, jak by se někdo mohl domnívat, že má být takový jedinec jeho cílem, ideálem. Ale jak to s tím vším je? Levicový koncept vychází ze zranitelnosti člověka, popírá silné individuum. Tím tvrdí pravdu, kdežto pravice se v tomto zásadně mýlí a vědomě lže. Takové východisko ale nevylučuje fakt, že základním stavebním kamenem společnosti musí být silný sebevědomý jedinec. Zde ale nemáme na mysli vylhaného kyborga ve skláckého typu, jak ho vidí pravicoví parlamentáři. Nyní je nezbytné zastavit se u pojmu sebevědomí. Jak ho chápat? Pokud jedinec získává sebevědomí díky druhému, to znamená, že si uvědomuje, že bez druhého se jeho sebevědomí ztrácí v mlze, pak jde o zdravé, kritické sebevědomí nasměrované k dialogu a jedné pravdě. Ovšem sebevědomí postavené na tloušťce penězky klame samo sebe, neboť se ztrácí a mění s tím, jak se vyvíjí stav konta. Navíc pravda není a nemůže být vázána na abstraktní kvantitu, určitost peněz, na ty se váže jen ryzí pomíjivost a nepravda, z hlediska celkovosti. Zkrátka sebevědomí musí vyrůstat z vědomí druhého, z pochybnosti, z negativy a ne z určitosti. Vraťme se k nastíněným slabostem a rozeberme jejich přirozenost. Určitou podstatnou část života jsme nutně slabší než ti druzí, například jako děti. U dětí ale slabost není nedokonalost, nýbrž nejjasnější přirozenost. Dítě je součástí rodiny, která ho připravuje na život. V tomto období se rozvíjí vše, viz samostatná kapitola Rodina.

Jako děti jsme odkázáni na druhé velmi silně. Dalším přirozeným projevem slabosti z celkovosti je stáří, kdy slábne tělo. Můžeme být také nemocní, někdo občas, někdo častěji. Někdo lehce, někdo vážněji. Můžeme se dostat i do jiné tísně. To jsou všechno přirozené stavy slabosti, které vyvolávají zvýšenou potřebu a pozornost druhých. Z toho důvodu zcela přirozeně, pokud se druzí mají účastnit na celku druhých, musí stát tyto slabosti vnímat a snažit se nějak zajistit jejich ošetření. Levice to sebevědomě a v pravdě tvrdí, kéž by to byla schopna i činit! Co mají ale oba extrémové a nejen ty společné? Obě -vice se v praxi bohužel shodnou, že jim jde především a maskováním se za pojmy, o vymezení se jeden proti druhému a ne o věc samotnou: „Věc, o níž běží.“ Pak ať už jedna strana tvrdí to, a druhá ono, výsledek zůstává nerozlišeně jeden – lež.

Pokusme se ještě ve stručnosti shrnout oba přístupy. Pravicový pohled tvrdí, že individuum se musí starat samo o sebe. Například si musí hlídat odpovědně své zdraví. To vypadá, že by mohlo být v pořádku. Je to celkový výrok? „Každý si musí hlídat odpovědně své zdraví.“ Ten, kdo kouří, ničí si zdraví, vědomě páchá pravdu zla. Důsledky svých činů musí umět přijmout. Ale nejsou cigarety především velký byznys? Jak to, že stát tuto ryzí necelkovost nezastaví? Proč nenechá zavřít všechny továrny na výrobu cigaret? Ponechme zde bez dalšího a vraťme se ke zdraví, nemoci a síle individua. Co nemocné dítě, co starý nemocný člověk, jehož životem a prací unavené tělo, může logicky postupně vypovídat službu? Jak v těchto obdobích, může být individuum silné a odpovědné? Když trpí nedostatkem celkovosti? To jsou situace, které do stroje kapitalismu nezapadají. Co s tímto „odpadem“, když nemá peníze, když už nemůže otroky pracovat? Pro důchodce má pravicový kavárenský znalec připraveno povzbuzení: „Vy jste si ale odpovědně nešetřili na své stáří, to je ale vaše chyba. Dostanete chleba a vodu a umřít vás necháme v nějaké „útulné“ soukromé ubytovně, už nás nezajímáte. A jak to, že se o vás nepostaraly vaše děti? Jsou stejně nezodpovědné jako vy. Hm. Smůla.“ Pojetí levice je jistě celkovější, neboť vůbec přiznává, že jsou věci, o které se má stát starat, a to ve všech fázích vývoje člověka, kdy jeho potřeba druhých je zvýšená. A má to být péče ta

nejkvalitnější možná. Jen samotná realizace poněkud pokulhává, neboť co je deklarováno, není vtaženo k celkovosti a vybledá jako vyprázdněná předvolební hesla na plakátech objímajících sloupy veřejného osvětlení. Zjevná prolhanost nejen hesel, ale i jejich autorů. Tedy nejčistší podoba lži, zla a hnusu v přímém přenosu před zraky občanů. Pokud tento způsob prezentace využívají všichni politici, pak je třeba je všechny odmítnout.

...

Kdo by nechtěl odevzdávat daně, pokud by jejich využití bylo na zajištění kvalitního vzdělání pro jeho děti, zabezpečení kvalitní zdravotní péče, celkovou starost o životní prostředí, matku přírodu? Ovšem, že se všechny tyto služby dají poskytovat i za úplatu soukromým sektorem. Ale pokud služby budeme rozlišovat na placené a neplacené, pak říkáme, že kdo nemá dostatečné prostředky, nemůže si tu určitou službu dovolit, je tedy na ní omezen. Pak není naplněna celkovost. Můžeme celkovost člověka obdarovaného negativitou redukovat na peníze? To znamená, podmiňovat to, co přispívá k jeho celkovosti, penězi? Když ta hodnota, kterou je obdarován, sama o sobě sídlí v nepodmíněnosti. Je vůbec možné, aby nějaký člověk, který si zatím ještě neuvědomil, že jeho bytí je díky druhým a pro druhé, někomu diktoval, tady té ošetříme, ale jen pokud nám za to zaplatíš, tady té něco naučíme, ale jen pokud nám zaplatíš?

Vyšší daně, nižší daně. Progresivní zdanění. Výše daní je relativní a záleží na konkrétním stavu ekonomiky. Obdobně pohyb peněz obecně vykazuje známky nestability, viz kapitola Peníze. Nikdo nebude nic namítat a zaplatí vyšší daně, když uvidí zjevně a nezadatelně, že jejich využití je účelové vzhledem k naplnění základních cílů, jež má stát realizovat. Ovšem pokud je cílem utratit vybrané daně na projekty, které mají primárně nasytit břichy vyžírku a jejich kamarádů, pak se samozřejmě placení daní bude vyhýbat. A možná se nakonec i vzdá práva volit.

...

Proč potřebuje soukromý sektor dohled? Protože jeho měřítkem, motorem není celkovost – člověk, ale zisk.

...

K čemu ale pravicovost a levicovost? Jde o dva tábory, dvě koncepce, jež stojí jakoby na

oko proti sobě. Pak se ale chovají jako určitosti. Jedna proti druhé se nesmyslně vymezuje místo toho, aby se obě radikalizovali a vstoupili do dialogu. Z takové radikalizace by mělo vzniknout a vznikat nastavení systému, které nebude vždy ideální, ale nutně bude směřovat k naplnění cílů celkovosti člověka a skrze ně hlavního cíle negativity. Ani jeden z těchto konceptů není použitelný, oba obsahují zásadní vnitřní rozpory. I když, jak jsme ukázali, pravicový systém má rozpory už v samotném základu. A tak vše z něj odvozené musí být nezbytně mylné. Zprava můžeme brát předložky a zleva věty, souvětí a možná odstavce, ale celkově musíme začít od začátku.

Řešení nespočívá v odstranění politiků a úředníků. Ale v tom, že každý druhý, tedy i ten druhý v nás, musí nalézt pravé a pevné hodnoty, které nemohou a nesmí být vystaveny na bludných předpokladech.

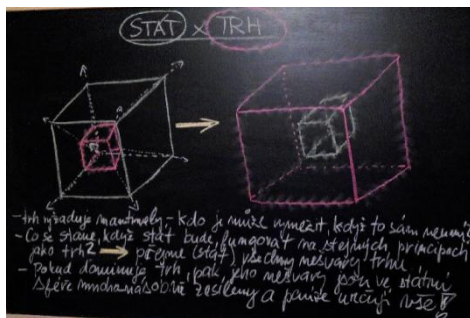
...

Uveďme ještě pro názornost na příkladu zjevnou neefektivitu a necelkovost tržního systému. Uvažujme produkt – zubní pasta. Co je celkovostí uvedeného produktu, jeho podstatou? Jde o hmotu, která se správnou tedy celkovou aplikací na zuby snaží svým složením napomoci zůstat zubům a dásním ve zdravém stavu. Existuje nějaký jiný význam té hmoty? Zdá se, že ne, leda snad její použití pro nějaký kanadský žertík. Proč ale potom firmy vyrábějící zubní pasty přistupují k jejich barevnému rozlišení. Má snad barva, pokud přímo nevyplývá z chemického složení hmoty, z níž je pasta vyrobena, nějaký význam pro její bytostné určení? Zjevně nemá. Pak jde ale o určitost přidanou z nějakého jiného důvodu. O jaký jde důvod? Jde snad o snahu jednoho výrobce odlišit se od druhého tak, aby si toto odlišení zákazník zafixoval, a na jeho základě nadále nakupoval jen určité výrobky, jež ho zaujmou něčím, co nemá s jejich základní funkcí a podstatou vůbec nic společného? Takové obarvení hmoty, které nemá napojení na negativitu zubní pasty, musí představovat nějaké náklady na straně výrobce. Tyto náklady se musí projevit do ceny, stejně jako se do ní projevují náklady na reklamu. Ale proč máme platit za něco, co nemá z hlediska podstaty věci žádný význam, a je tedy naprosto zbytečné a tedy hodno zrušení? Proč máme platit za lež? To byl jen jeden drobný příklad z tisíců dalších.

Pokud se zabýváme neefektivností tržních mechanismů, nesmíme z našeho zkoumání vyloučit **reklamu**. Jde o špičku ledovce dokazující ve všech svých ohledech naprostou rozporuplnost tržních sil. Pojdme se zastavit u celkovosti reklamy. Co je její podstatou? Reklama musí být v jádru především výrazná, což vede k její zkratkovitosti. Celkovost věci, jež je předmětem reklamy, bývá většinou značně komplexní. Reklama však, aby zaujala, tak zkracuje a zvětšuje. Jde i dál, vyzdvihuje nepodstatné dokonce i nesouvisející, neuvádí kompletní informaci, používá zavádějící a lživé formulace. Jak se samotný informační obsah reklamy blíží nule, tak se její cena šplhá do astronomických výšin. Proces demaskování reklamy ji odhaluje jako výhradně špinavý trik – peníze pro peníze. Omezenost z podstaty. Celkovost reklamy spočívá v tom, že výrobek sám má být reklamou na sebe. Neboť jedině sám výrobek obsahuje vše o sobě, naplňuje svou kompletní celkovost. Tu můžeme sdílet jedině jako poznání z dialogu. Předmětná reklama jako zkratka bude vždy obsahovat pouze krajně omezený a mnohdy odcizený aspekt, vrcholně necelkový odkaz na část věci, určitosti, o níž chce vypovídat, pak nemůže jít o celkovost.

Jak se to má se sdělením v reklamě? Nutně musí jít o pokus překonat nepřekonatelné a poskytnout přeci jen nějakou alespoň částečně pravdivou informaci, když už celkovost obrazu výrobku v reklamě nemůže být z podstaty dosažena. Jaký jiný cíl může být obsahem sdělení v reklamě? Není ale nakonec hlavním cílem reklamy přesvědčit jejího konzumenta, že reklamovaný předmět je pro něj tím jediným správným výrobkem a že si ho má koupit? Pokud prodej výrobku firmy, která ho vyrábí, zajišťuje její hlavní příjem, není klíčovým cílem té firmy přesvědčit všechny, že pouze její výrobek stojí za to? Pokud je ale cílem upoutání pozornosti a přesvědčení potenciálního zákazníka, není lepší se v reklamě soustředit přímo na upoutávání pozornosti, než na reklamovaný výrobek samotný, navíc když je zřejmé, že zkratkovitost reklamy nedává žádný prostor, abychom výrobek důkladně zachytili? Představme si, že sledujeme několik reklam na obsahově stejnou určenost a každá z nich se snaží nějakým nesmyslným způsobem upoutat naši pozornost tím, že nám servíruje nějaký zcela parciální z celkovosti vytržený blud. Jak

se pak máme rozhodnout na základě těchto od samotného výrobku zcela odtržených slátanin, které mnohdy nejen že vypovídají úzce částečnou pravdu, ale často přímo lžou? Rozhodnutí na základě reklamy je prostě nemožné, z jádra věci necelkové a jako takové nežádoucí. Dokonce takové rozhodnutí můžeme prohlásit za škodlivé. Pak je ale i reklama sama necelková, nežádoucí a škodlivá. Pokud reklama postrádá smysl, pak musí být státem minimálně přísně regulována.

Výdaje na reklamu představují pro firmu, která výrobek vyrábí, nemalé náklady. Tyto náklady přímo ovlivňují cenu, jako jakékoliv jiné náklady. Konečnou cenu výrobku nutně navyšují. Čím silnější, ideálnější konkurenční prostředí, tím větší náklady na reklamu, neboť firmy se vzájemně proti sobě musí více vymezovat, a tak si nechat vyrábět dražší a rafinovanější reklamu, jež bude umístěna všude, kde to jen půjde. Neboť firma, která začne masivně na zákazníky reklamou působit, skutečně paradoxně tyto zákazníky osloví. Ti nabydou dojmu, že na trhu se vyskytuje pouze reklamovaný výrobek a začnou jej nakupovat. Tento fakt ovšem ohrožuje ostatní firmy vyrábějící stejný druh výrobku. Otevírá se prostor pro reklamní agentury. Ve finále je nám předkládána reklama na všechno a neustále, což musí mít nezanedbatelný dopad na ceny veškerého zboží. Jeden z mnoha neblahých efektů této mašinérie spočívá v tom, že často méně kvalitní zboží tlačené nejagresivnější a nejprolhanější reklamou méně překvapivě za nejvyšší ceny slaví vysoké prodeje oproti podstatně kvalitnějšímu zboží bez reklamy a za výrazně nižší ceny. Příklad jak lež trhu a jeho obhájců likviduje malé poctivé výrobce kvalitního zboží. I zde je prostor pro výraznou státní regulaci.

Nemůžeme opominout další podstatný rys reklamy, jímž je její sekundární vliv neboli škodlivost z hlediska vnější celkovosti. Reklama totiž s sebou do hlubin nicoty, nepravdy a zla stahuje vše, co se kolem ní vyskytuje. Tak například, pokud se vyskytuje v médiu, trpí prezentace, do kterých se nasouvá, často záměrnou avšak vždy zjevnou plytkostí. Dotčené pořady se postupně samy stávají reklamou na reklamu, a tak se vyprazdňují až do extrému, kdy umělecká hodnota, pokud je v této oblasti vůbec možná, klesá k nule. Viz kapitola Umění. Tedy to, co obklopuje reklamu, podléhá postupně jejímu diktátu, a nenávratně ztrácí svou uměleckou hodnotu, pokud na počátku nějakou vůbec mělo. Uvedme na příkladu historických památek, domů obložených plakáty a plachtami obřích rozměrů. Silnice a dálnice obestavěné billboardy opět značných rozměrů a v neskutečné kvantitě, kde estetická hodnota je vždy záporná, nemluvě o celkovosti, jež je u billboardů narušena kompletně.

...

Dialog nepotřebuje definovat zvláštní politický systém, uspořádání. Je mu lhostejné, působí-li v diktatuře demokracie, či v jiné formě diktatury. Potřebuje pouze naplněné podmínky, splnění jeho předpokladů. Ty mohou být naplněny v jakémkoliv politickém uspořádání. Pokud chceme demokracii, mějme demokracii, užijeme si nejimpotentnějšího možného systému, v jehož základu se bohužel nachází pošlapání podmínek dialogu, i když to možná na první pohled není patrné. I v tomto nejhorším možném systému může dávat a dávat dialog své plody, navzdory všem snahám ho odsunout na druhou kolej.

Předpoklady dialogu mohou být naplněny jenom u jednacího stolu. Tam se mohou dva lidé tvářit v tvář ponořit do negativity a dotknout celku. A víme, že ten dialog musí být veden radikální pochybností. Když se k něčemu doberou, předloží své výsledky. Takový výstup musí projít dalšími koly dialogů zúčastněných. Celkovost musí být vždy prvním kritériem. Dialog na úrovni státu se nesmí vyhnout žádnému tématu. Stát není pekařství, které může a má řešit jen svůj předmět, například zda napéct makové koláče nebo je nenapéct, investovat do lepších pecí, nakupovat mouku od jiného dodavatele. I pekař musí dbát na celkovost. Neboť nesmí zápeci do rohlíku

mouchu nebo znečistit ovzduší čmoudem z nekvalitního paliva. Stát se musí věnovat všemu. Musí kontrolovat pekaře a další, jestli prodávají kvalitní rohlíky, zda neznečišťují životní prostředí, a to je základní celkovost ve zdraví a přírodě. Co z tohoto triviálního příkladu plyne? Že trh sám není schopen uhlídat naplnění celkovosti, trhu je celkovost lhostejná, neboť jeho jediným měřítkem, cílem zůstává zisk, nic jiného. Pokud něco postrádá celkovost, musí se k tomu také patřičně přistupovat. Pečlivé a opakované přezkoumávání je zcela na místě. Chybný a lživý přístup spočívá v domněnce, že když něco necelkového prohlásíme za celkové, jedná se o dostatečné opatření, které zajistí celkovost. Avšak jakýmkoliv způsobem zakotvená a prosazovaná necelkovost maskovaná do celkovosti bude dříve nebo později demaskována. Do té doby ovšem napáchá mnoho bolestivého a smutného. Viz kapitola Filosofie. Ten, kdo pak necelkovost dokonce vyzdvihuje za nejvyšší hodnotu a ještě navíc nezpochybnitelnou, ten nemůže mít klidné spání. Není vše beznadějně zlé, dialog se hlásí o slovo a pracuje neustále. Netřeba dramatického boření. Vždyť stávající uspořádání státu vlastně v některých ne nepodstatných ohledech odpovídá celkovosti. Klíčové napojení na ni však chybí.

...

Stejně jako jsou v rodině první prioritou z negativity dětí, jsou pro stát první prioritou z negativity rodiny. Tak jako je v rodině první starostí rodičů vytváření a udržování podmínek rozvoje dětí především skrze dialog a aplikací praktičností, i stát se má řídit první prioritou vytváření a udržování podmínek rozvoje rodiny. Ekonomika není prvním zájmem státu, tím je rodina. Následují další celkovosti: zdraví, vzdělání, životní prostředí.

...

Kdo stojí mezi státem a trhem? Novinář. Jeho podstatou je podávat pravdivý obraz o činnosti státu, trhu a všeho mezi oběma. Jak se to s ním má? Může novinář své úlohy dostát? Novinařina je povolání jako jakékoliv jiné, a tak každý novinář za svou práci dostává honorář. Plat za práci novináře ustavuje podmíněnost, která mu neumožňuje zveřejnit zjištěnou pravdu zla o činnosti jeho chleboďárce, neboť to by přineslo jedině, okamžitou výpověď. Z toho vyplývá, že novinář v pravdě není možný. Jeho

kritika trpí vždy podmíněností. Ledaže by si založil své vlastní noviny. Můžeme za takové situace vůbec dospět k pravdivému obrazu skutečnosti? Novinář může být kritický jen směrem od svého chlebodárcе. Pravdivý obraz v takovém prostředí může být jedině a pouze jako součin činění mnoha novinářů, pokud činí pro negativitu a z ní. Pokud tak nečiní, pravdivého obrazu se nedočkáme, a dostáváme se k realitě, že suma parciálních kritik z necelkovosti dává jen složitý obraz lži a nepravdy a jako taková se podílí a přímo přispívá rozvoji zla. Takový lživý obraz světa, pak zakládá falešná východiska pro rozhodování a další činění. Zdá se však, že tato atmosféra někomu vyhovuje. Komu? Státní novinář bude svou kritiku obracet na trh, tržní novinář na stát a bulvární novinář nekriticky přimíchá rytmus hnoje a lež, neboť tomu, jak i ochotně přiznává, nejde o pravdu, ale jen o zisk z nejkrajnějších nesmyslů pojmutivosti.

...
Již dost bylo nakladeno, pojďme uzavřít nakladené do celkovosti. Stát má být, pokud chce být dobrem, založen na dialogu a na z něho a v něm rozkrývané jedné pravdě. Smysl státu spočívá právě v ochraně a bezpodmínečném uplatňování dialogu na všech jeho úrovních. Prvním zájmem a starostí státu je pak rodina a její celkovost. Z toho vyplývá jeho starost o celkovost člověka a přírody. Celkovost člověka stát zajišťuje péčí o jeho vzdělání a zdraví. Další celkovost státu spočívá ve věčné kontrole trhu a jeho nedostatků a lží, to se týká celé řady oblastí. Z dialogu všechny jasně vyplynou a nové budou vyplývat. Stát nesmí nikdy ve věčnosti považovat liberalizaci, peníze a trh za celkovou hodnotu, za něco, co by ho převyšovalo.

Jak z toho ven?

„Podpora rodin.“

„Zpřehlednění ministerstev. Cílový počet 7.“

„Zrušení senátu.“ Senát je zbytečná politická instituce. Jde o potvrzení neschopnosti parlamentu a její znásobení. Někdo by mohl říci, že je senát pojistkou. Ale pojistkou proti čemu? Pojistkou lobbistů, že to, co se jim nepodařilo prosadit skrze úplatky v parlamentu, se jim podaří prosadit přes senát? Děkujeme pěkně za takovou pojistku. Vláda, parlament, soudy, to je

plně dostačující kombinace, pokud chceme demokracii. Senát by mohl mít své opodstatnění jako vrcholný nepolitický kontrolní orgán. Neboť toho, co má stát kontrolovat a neustále monitorovat, je mnoho. K tomu by musel mít centrální přehled toku státních financí, přístup na ministerstva a do dalších institucí. Neměl by žádnou výkonnou moc, kromě návrhu na odvolání jakéhokoliv politika a úředníka, který by byl odhalen při korupčním jednání či jiné protizákonné aktivitě. Dále by vydával průběžné zprávy o stavu a vývoji sledovaných parametrů státu. Případně varování při zjištění závažných okolností jakéhokoliv druhu.

„Likvidace všech billboardů.“ Billboardy musí být odstraněny a jejich instalace bezpodmínečně zakázána.

„Základní priority: zdravotnictví, školství, životní prostředí. Všechno ostatní se podřizuje těmto prioritám.“

„Zavedení jednotného centrálního reportingu a sledování trendů v ekonomice a hospodaření státu.“

„Absolutní transparentnost veřejných prostředků.“ Dohledatelnost každé koruny, která projde státem na vstupu i na výstupu, tedy jak z hlediska příjmu, tak z hlediska výdaje. Odkud, na co.

„Jedna zdravotní pojišťovna.“ Vrcholnou necelkovostí je učinění zdraví předmětem obchodu.

„Zrušení soukromého školství.“

„Důstojná odměna pro lékaře.“

„Důstojná odměna pro učitele.“

„Důsledná kontrola všech tržních subjektů a sil.“ Ne represe, naopak umožnění podmínek tvořivého podnikání. Jistě, že není pravda, že soukromé znamená špatné. Právě zodpovědné a tvořivé malé a střední podnikání má být alfou omegou každého hospodářství. A proto musí být na úrovni státu ochraňováno. Jeho podmínky maximálně zjednodušeny. Nesmí být dopuštěno, aby velké firmy silou kapitálu ničily to, co je trhu nejvlastnější, tvořivá práce v prostředí skoro naplněných předpokladů dokonalé konkurence. Jejich úplné splnění je možné pouze teoreticky a setkáme se s ním výhradně na přednáškách. Podnikání musí být kontrolováno, neboť necelkovost trhu v něm působí celkově.

„Aktivní opatření proti lichvě.“

„Důsledná kontrola vnitřních orgánů státu.“

„Odmítnutí neviditelné ruky trhu.“ Byli tací, kteří tvrdili: „Stanovme pravidla, podobně jako v silničním provozu, a vše bude pak samo fungovat, podobně jako v silničním provozu.“ Ano, doprava funguje, ale po silnici jezdí i nejhrubší mafiáni a zločinci a z pohledu pravidel silničního provozu, pokud je dodržují, se jeví jako slušní lidé. Stačí taková pravidla pro podnikání? Možná v Kocourkově.

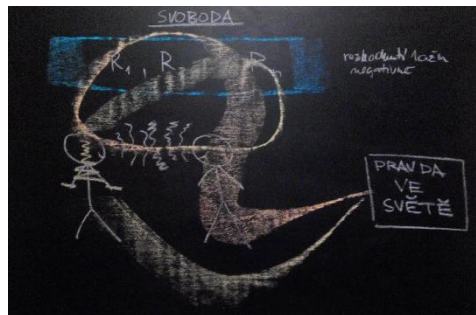
„Zaměření se na stavy, kdy je nerušena celkovost člověka a přírody. Tj. zejména děti, nemocní, důchodci, postižení, nezaměstnaní, jakýkoliv vliv činění člověka na přírodu, životní prostředí.“

„Zvláštní péči musí stát věnovat církvím a všem podobným institucím a organizacím.“ Neboť církev je ryzí nepravda, tedy lež. Jak bylo nebo možná spíše bude na několika místech ukázáno, celkovost boha se nedá zurčit'ovat, a to jakýmkoliv způsobem. Vymezení je možné pouze negativně a tedy také nezprostředkovaně. Toto jediné by postačovalo ke zrušení všech církevních institucí. Avšak nikdo nechce brát lidem iluze násilím. Neboť násilí plodí jen další násilí. Proto klidně dokazování rozpornosti církve na tisícero způsobů v dialogu s kýmkoliv a kdykoliv musí být podstatným zájmem státu. Odluka církve od státu má svůj význam, neboť církevní instituce dříve či později zaniknou a toho již stát nemusí být přímo účasten. To, že zatím ještě existují, vyplývá z jejich historie vykořisťování a okrádání. Jejich vnitřní rozklad můžeme sledovat na první pohled. Nechme je smažit se ve vlastní šťávě. A jak to, že chtějí církev majetek? Co je to majetek církve, kde se vzal? Církev se, ve vehemenci s jakou usiluje o majetek, demaskuje jako tržní subjekt. To je ovšem nejzjevnější důkaz jejího odcizení od předmětu, na něž se tak ráda odvolává. Bůh je všechno jiné než majetek. Ve vlastnictví je bůh přímo popřen. Vlastnictví není nic z boha, vyprázdněnost. Přiznání církve jako tržního subjektu odhaluje její zaprodání.

Svoboda

Co je svoboda? Možnost volby? Když volíme, tak ještě něco není – výsledek rozhodnutí. To je jedna stránka věci. Ale před čím nebo lépe v čem se nacházíme, když volíme? Jsou to minimálně dvě alternativy. Jenže co je bytí alternativy? Bytí alternativy je vlastně nebytí jejího uskutečnění. Možnost v čase. Alternativy jsou minimálně dvě proti sobě, dvě možnosti ve sporu, které nemohou být zároveň tedy další stopa negativity. Svoboda se zdá být cyklením do nikam.

Volit může jedině ten, kdo má schopnost negativity, a to je, jak jsme si ukázali, člověk. Svoboda vlastně radikálně pochybuje, že to, co je, nemusí být tak, jak to je, protože výsledkem našeho rozhodnutí v činění to může být jinak. Ne náhodou na počátku každého rozhodování stojí otázka. Svoboda reflektuje negativitu pojmu z dialogu. A negativita je vůbec prvním předpokladem svobody. Svoboda je též nutným uskutečněním ryzí negativity v prostoru. Ve svobodě nachází ryzí negativita samu sebe jako své dovršení. Jde o poslední vstup do činění člověka a skrze něj poslední volnost ryzí negativity ve světě. Svoboda je prostor utváření dobra i zla, pravdy a nepravdy.

Svoboda kotví to nejvyšší, co v člověku z negativity tedy z celkovosti může být. Také to, co je jen velmi těžko popsatelné a zachytitelné. Nejprve se svoboda nachází v čistém bytí nebo. Neboli negativita pravdy jako možnosti a jejich soubytí v negativitě. Posléze se svoboda ocitá v čistém bytí s rozhodnutím, neboť každé činění na základě svobodného rozhodnutí zakládá **odpovědnost**. Jde o nový pojem. Co je to odpovědnost? Svoboda rozhodnutí zakládá z negativity činění a toto činění je bytím

rozhodnutí, jeho uskutečňováním a uskutečněním. Takže to výsledné rozhodnutí ze svobody zůstává v činění negativně přítomno jako jeho základ, podstata, a tak důsledky rozhodnutí je třeba přijmout celkově. A pokud činění ze svobody nakonec vede k nějaké formě necelkovosti, pak je třeba to přiznat, a jak říkáme: „Nést za ni odpovědnost.“ Rozhodnutí se totiž z činění, které zakládá, nedá již v pravdě odpárat. Jeho odpárání by muselo být založeno na lži.

K rozhodování dochází neustále, nepřetržitě. Člověk vlastně není nic jiného než rozhodování. Podkladem tohoto rozhodování má být dialog. Jeho prostředím má být dialog. Neboť ten stojí i u zrodu vědomí svobody u člověka prvního a možná posledního způsobu sebeuchopení negativity ve světě. Abychom totiž mohli rozhodovat, musíme pracovat s pojmem, pravdou. A je to logické, neboť tam kde není dialog, tam kde není volnost, kde vládne systém příkazů a zákazů, nucená víra, nucená politická příslušnost, tam není svoboda, tam se jen tupě poslouchá, jak se říká: „Držet hubu a krok.“

Někdo tvrdí: „Svoboda = poznaná nutnost.“ A má pravdu. Protože svoboda a z ní plynoucí rozhodnutí mají vždy směřovat k celkovosti dialogu, pokud tomu tak není, pak dosazujeme za svobodu pojem libovůle. A ten odkazuje vyprázdnění pojmu svoboda od poznané nutnosti. Říkáme: „To je jedno.“ To ale není pravda, nic není jedno, neboli všechno je dvojitě, tedy každé sebedrobnější zdánlivě bezvýznamné rozhodnutí hraje v součtu klíčovou úlohu a mělo by právě proto vycházet z poznané nutnosti, směřovat k celkovosti člověka, přírody, boha. Pokud tomu tak není, pak nutně musí docházet ke zlu. Ke zlu bude vždy nějak docházet, neboť člověk ze své smyslové omezenosti, nikdy není schopen pojmut celek, a tak se vždy bude stávat, že něco přehlédne, nedomyslí. Aby k tomu ale nedocházelo, musí se člověk primárně snažit o celkovost a tím pravdu, dobro a krásu. Horší je to ale v situaci, kdy člověk činí úmyslně pro necelkovost, koná pravdu nepravdy – pravdu zla. Takový člověk totiž je ryzím hnusem, zlem a svým činěním jen zakládá další a další hnus a zlo, nikdy ne pravdu a dobro. Takoví lidé budou vždy chtít zůstat v utajení, neboť sami moc dobře vědí, že jejich úmysl je nekalý, co možná však nevědí, že jejich lži a intriky budou jednou odhaleny.

Jak z toho ven?

„Rozhoduj se svobodně, avšak zohleďňuj vždy celkovost.“

„Za svá rozhodnutí přijímej odpověďnost.“

„Není-li koho volit, nevol, pokud se týká voleb politických zástupců. Těch, kteří mají pracovat pro druhé a pro celkovost.“ Pokud míra prolhanosti systému dovršila své naplnění, pak je třeba odstoupit od voleb a začít mobilizovat dialog, skrze něj pak dojde k vyvolání negativivity, jedné pravdy.

„Pečuj o svou vnitřní svobodu. Neboť tvá vnitřní svoboda je svobodou jednoho já.“ Vnitřní svoboda spočívá v neustálém vědomí toho, co chceme přijímat a toho, co třeba odmítat. Permanentní vědomí síly dialogu, jeho podmínek, nezávislosti.

„Pozor. Svoboda = nejtěžší pojem.“ Je nezbytně nutné pečlivě prověřovat veškeré překládané definice svobody.

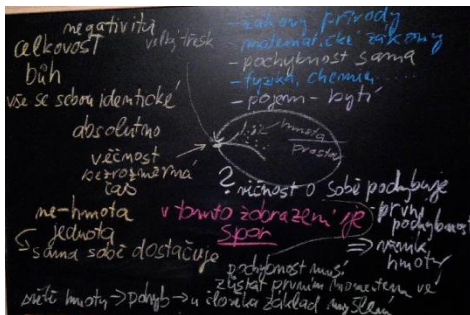
Příroda

Co je příroda? Jde o něco prostorově určeného, odcizeného negativitě právě díky určenosti. Přesto ale musí být příroda nějak na negativitu napojena. Jaké musí být ono něco, jež toto napojení zprostředkovává? Musí být zároveň v přírodě a zároveň schopno negativity. Co by to mohlo být? Ukazuje se, že uvedené podmínky naplňuje člověk. Může je naplňovat něco jiného než člověk? Nemůže, neboť není vyšší celkovosti než kladení pojmu v negativitě. A toho je schopen jedině člověk. To mu zaručuje nejvyšší celkovost, kterou již není možné dále doplnit. Nic nechýbí.

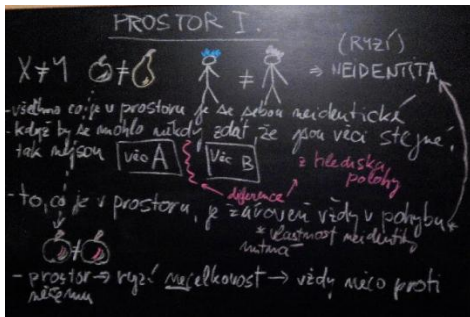
Jak se utvářel prostor přírody? Bylo by možné, aby idealita jako například číslo Pi, měla jiný obsah v jiné části prostoru? Je možné, aby v různých částech prostoru platily rozdílné přírodní zákony, pravidla logiky, než dokázal člověk poznat v našich podmínkách? Není. Bude to vždy už jen člověk, možná v různých stupních napojení na negativitu. I každý mimozemšťan musí, stejně jako my, poznat zákony logiky, musí se naučit pracovat s pojmy v přítomnosti, aby se dotknul negativity, pravdy v přírodě. Mohlo by to být jinak? Pokud existuje někde planeta, přírodní prostor, který umožní vznik člověka, poslední instance celkovosti, musí tento člověk být stejný jako my. Třebaže bude jistě mluvit jinou řečí. Tato však bude beze zbytku přeložitelná do naší. Stejně jako my překládáme z jednoho jazyka do druhého a překonáváme tím jejich určitost a mnohdy zarážející jevovou rozdílnost. Odlišnost zvukových podob pojmů plyne právě z odcizení prostoru, pojmy ale setrvávají ve věčnosti a zůstávají tak se sebou identické. A i v mnoha dalších podstatnostech by se nám mimozemšťan podobal.

...
Příroda je sobě odcizený bůh, jeho popření v sobě samém, neboť v něm je možný a dokonce nutný spor, ten však má své zákonitosti v negativitě. A tak je příroda, prostor určitosti, rozprostraněnosti, neidentitou, jejímž jednotícím momentem je pohyb. Jednotou pohybu je jeho negativita, to znamená jeho pravda. Pravda pohybu ale není zjevná, zůstává skrytá v negativitě. Zákony přírody může objevit jen něco, co se dokáže propracovat ke skryté pravdě v pohybu. To nemůže být činěno

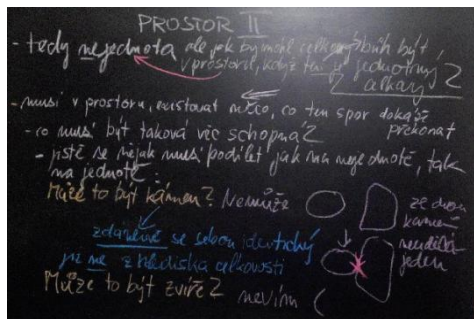
jinak, než opět nějakou formou pohybu, skrze něco, co se vždy drží jednak u prostoru a jednak u negativity. Dialog člověka v přírodě.

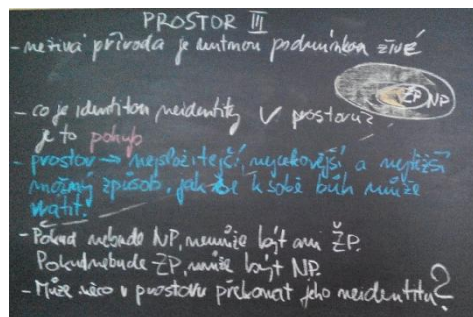
Příroda je pro svého rozkrývatele nutnou podmínkou. Člověk bez přírody není myslitelný, zatímco příroda bez člověka myslitelná je. Hovoříme o přírodě, koutu v prostoru, jehož suma konkrétních určitostí umožňuje přežití člověka. Tuto základní pravdu si musíme stále připomínat. Příroda jako souhrn atributů prostoru vztažených k udržení zdraví a života člověka se nutně stává jeho celkovostí. A jak se to má opačně? Zdá se, že člověk může a nemusí být celkovostí přírody. Člověk jako pravda ryzí negativity v přírodě tuto vlastně objímá celkově. Pak můžeme říci: „Člověk je celkovostí přírody.“ U člověka však příroda setrvává jen negativně, neboť jinak k ní člověk vlastně ani není schopen přistoupit. Člověk je celkovostí přírody v čase, zatímco příroda celkovostí člověka v prostoru. K přírodě musíme nutně a z podstaty přistupovat jako k největší vzácnosti, první hodnotě, první podmínce našeho zdraví, a proto musí být vždy v dobrou a pravdě poznání celkově ochraňována. Vylepšování a zdokonalování takového činění nemá žádných hranic.

Pokud má člověk vést s přírodou dialog, pak v ní musí být. Dialog s přírodou musí vycházet z nezprostředkovaného bytí v ní. Poryv větru, vůně lesa, šumění moře, stráně kopců, dupání a chrochtání divokého prasete. Původní příroda, čisté odcizení negativity a jeho klid v pohybu a zvuku. Dialog s přírodou má být tichý, vnitřní, kdy cítíme celým svým tělem napětí ryzi negativitu v prostoru. Všemi smysly vnímáme přírodu, necháváme se v ní rozpustit. Naše já se vrací do jednoho já, v jedné skutečnosti. Co bychom mohli dodat k pojmu přírody?

v oblastech celkovosti člověka a přírody. Jde o apel a zřejmě nutný test člověka v negativitě. Jak využije své volné ruce? K likvidaci sebe samotného ve válkách? K likvidaci svých podmínek? Ostražitost je na místě, neboť signály hovoří jasně. Obracejme se s náležitou pozorností jeden na druhého, na přírodu a nechme proudit živoucí energii negativity. Musíme hledat nové formy dialogu s přírodou v práci a nejen v ní.

Jak z toho ven?

...
Prvním dialogem s přírodou je práce viz kapitola Práce. Zajištění podmínek přežití v rodině. Určité já v rodině činí pro dítě z rodiny v přírodě vše nezbytné, aby došlo k zajištění celkovosti zdraví. V tomto zprvu primitivním činnosti dochází k rozvoji dialogu nejen s přírodou, ale i primárně k rozvoji jeho základní formy mezi prvním a druhým. Vzniká rozmanitost stvořeného světa pro rodinu. Tento stvořený svět se mezi nás a přírodu nasouvá. Jak v práci přestáváme být v přímém kontaktu s původní přírodou, neboť ji za nás ve větším měřítku vykonávají stroje, tak také trpí dialog s přírodou. Jeho nedostatek má neblahý vliv na dialog samotný. Vzdalujeme se postupně negativitě, stáváme se lenivějšími. Ztrácíme zájem o přírodu i o druhého v ní. Takto vypuštěný dialog v nás pak zakládá zmatek a vykořenění, falešné sebevědomí určitého já. Náprava je zřejmá. Nebuďme leniví! Neuzavírejte se do sebe. Neukrývejme se ve svých norách, temných doupatech určitosti. I když jsme schopni neustále více činností zprostředkovat stroji a zařízeními, neznamená to, že máme přestat pracovat a jenom sledovat, jak stroje „pracují“. Právě ty volné ruce mají ještě pociťěji začít pracovat zejména pak

„Veď dialog s přírodou. Naslouchej přírodě. Přírodu pozoruj vždy tiše.“ Dialog s přírodou je třeba vést v tichosti. Ponořit se do hloubky pohybu, do monumentálnosti detailu, do věčné změny.

„Dej pozor, ať po tobě v přírodě nezůstanou člověkem stvořené věci. Všechno ostatní se snaž upravit tak, aby mělo na přírodu ten nejmenší vliv.“ Člověk se stává nebezpečný nejen sobě, ale i přírodě, své nutné podmínce. Sám si řeže větev, na níž sedí.

„Čisti přírodu od odpadků Organizuj se v tomto směru do spolků.“ Čištění přírody od odpadků nemá hranice, obdobně jako systémy, které na toto téma navazují. Tuto oblast je třeba řešit celkově a vyplnou z ní dopady do mnohého dalšího. Jedna z klíčových priorit státu. Člověk není odpaděk, i když by se to mohlo někdy zdát.

„Chod' do lesa na procházky. Bloumej po lese bezcílně. Pozoruj stromy, dýchej vzduch a vnímej vůni lesa.“

„Ochraňuj zvířata. Nebuď jejich pánem. Nepovídej si s nimi, nikdy ti nebudou rozumět.“

„Tříd' odpad a tuto činnost neustále zdokonaluj, jak z hlediska kvantity, tak kvality.“

Celkovost

Mnohokrát se v této práci vyskytuje pojem celkovost. Jde totiž o základní pojem. A jako takový musí být radikalizován nejdůkladněji. Co se za ním skrývá? Jak se dostaneme k celkovosti pojmu celkovost? Pochybujeme pojem celkovosti radikálně. Zjevně pokud je něco celkové, není možné k tomuto celkovému něco dalšího přidat. Neboť kdyby to bylo možné, pak by to původní nemohlo být celkové. Tedy celkové musí být kompletní, složené ze všech svých částí tak, že již není možné přidat k němu žádnou další část. Jaké vlastnosti může nabývat uvedená celkovost? A kde se celkové může nacházet? Může být součástí prostoru? Je to možné? V prostoru se nachází to, co člověk vnímá smysly. A to, co člověk vnímá smysly, je vždy nějak ohraničené, věc někde začíná a někde končí, zvuk přichází z určité strany, pokud sledujeme rukou hranu stolu, jednou dosáhneme na konec. To, co pochází z prostoru, nemůže být celkové. Prostorové vždy vnímáme z určitého úhlu jako něco, co se od nás nekonečně odlišuje. V prostoru celkovost nenajdeme, musíme hledat jinde. Kde? Nabízí se čas – přítomnost, v níž sídlí pojmy. Říkáme: „Talíř.“ a ukazujeme na konkrétní výskyt talíře. Pojem v přítomnosti, který trvá, nezaniká svým vyčermením, je celkovostí nejen onoho konkrétního talíře, ale odkazuje i na všechny další, co kdy byly a budou, chceme-li to takto říci. Pojem talíř obývá pole rozumní, přítomnost, jako něco mimo prostor, mimo konkrétní výskyt, jako něco mezi druhými, oddělené nejen od předmětu samotného, ale i od toho, kdo s ním nakládá. Něco v negativitě. A to je celkovost. Celkovost může být pouze negativně. Negativita pojmu v sobě obsahuje idealitu, která musí být součástí úvodní nehmotné a věčné ideality – ryzi negativy, a ta není celková, pokud je pouze sama o sobě – věčná a ideální. Takové totalitě chybí její popření. První čin pak ústí v předmětnost a nakonec právě v ten konkrétní určitý talíř. Celkovost je činění z pochybnosti a v ní.

Jak je to s věčností pravidel a prostoru pro pojmy – přítomnosti, kde není spor, kde se vše doplňuje a na sebe navazuje celkově? Tímto dotazem doplňujeme poslední část založenou a setrvávající v procesu – činu, a ten musíme analyzovat, pokud chceme rozkrýt pojem

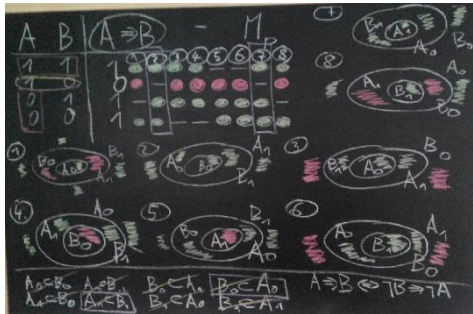
celkovosti celkově. Popřeny, pochybovaný ideální celek, musí totiž zůstat celkový. Neboť v posledku musí být dodržena celkovost. Není možné, aby posledním horizontem bylo něco, co není celkové.

Ale co je to tedy celkovost? Jaké jsou její základní složky? Přirozeně bychom řekli, že celkovost sestává ze všeho. Celek je vše a vše je celek. Pokud jeme na celkovost od všeho, znamená to, že není nic dalšího, žádná další část, kterou bychom k celku mohli přidat. Pokud by byla, pak bychom získali nový celek, který je celkovější než ten původní. Takový celek ovšem nemůžeme hledat v jakékoliv určitosti. Neboť ta je vždy částí celku a nemůže sama o sobě celkem nikdy být. Část nabývá celkovosti teprve, pokud ji klademe jako část a současně jako doplněk této části do celku, tedy její nečást. Pak celek = část + nečást. A každá nečást se dá rozložit na další část a nečást. Ale pokud bychom takto došli na konec, pak bychom jako nečást získali čisté nic. Toto čisté nic by bylo sice v celku, ale mimo všechny jeho části. Pokud je ten celek po okraj plný částmi a současně obsahuje nic, pak toto nic musí být i součástí těch částí. Dokonce můžeme říci, že nic nemůže samo o sobě být, jeho celkovostí je být nic něčeho. A takové nic něčeho je pro všechny části stejné – stejná negativita.

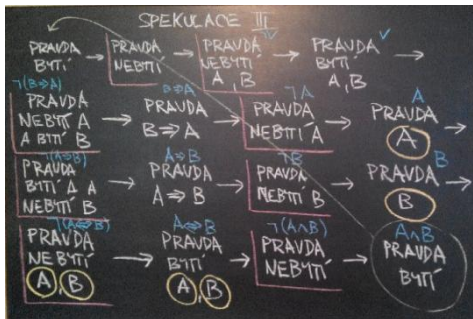
Ještě jinak můžeme uchopit celkovost, pokud vyjdeme od určitosti. Určitost jako taková nikdy není celková. Celková je, až když ji klademe s jejím doplňkem. Tedy celek = určitost + neurčitost = část + nečást. Jistě v tom páru má blíž k celkovosti ta nečást, neboť její podstatou je doplněk do celku. A tak bychom mohli říci, že suma všech nečástí je vlastně celek a zcela jistě to bude přesnější definice, než že celek je suma všech částí.

A ještě jinak. Pokud jsou v celku dvě části shodné, pak je to jedna část. Aby byly v celku dvě části, pak tyto musí být od sebe rozdílné. Každá z těchto rozdílných částí má svůj doplněk do celku, svou nečást. Pak, abychom dospěli k celku, musíme hledat průnik všech nečástí. A v něm sídlí celkovost. Neboť žádná konkrétní část sama o sobě k celku neukazuje a z podstaty nemůže. Průnik všech nečástí představuje ve výsledku opět čisté všudypřítomné nic - čistou negativitu. Neboť jistě je nic doplňkem každé určitosti do celkovosti. Ale toto nic nelze chápat jako prázdnou, nýbrž jako pravdu.

Pokud cokoliv určitého ve všem je částečné, a tedy necelkové, a pokud celkovost není ve všem tomto určitém, neboť suma jednotlivých necelkovostí nemůže nikdy dát celovou celkovost, pak musí být v opaku všeho, tedy v ničem. Toto nic totiž musí být ve všem, ale celkově, jako celkovost všeho.

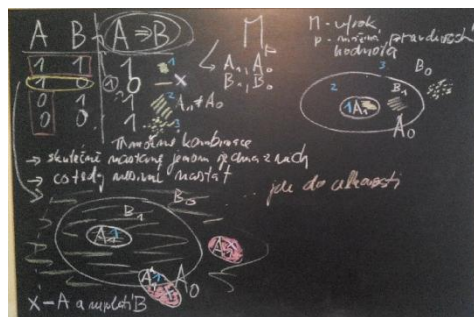
Pokud však k celkovosti vede zápor, neboli popření určitosti, její negace. Pak celkovost je nutně nejprve, před vším ostatním, v pochybnosti, otázce. Neboť ta jediná klade určitost a její popření zároveň. Tedy první podstatou celkovosti je pochybnost, jejíž vnitřní celkový pohyb nutně vede k základní logické konstrukci negativity a řádu světa.

Jde o logickou konstrukci již naznačenou v kapitole Filosofie a zde jinak zobrazenou. První krok zpochybnění negativity vede k jejímu záporu, čisté negativitě určitosti. Tato negativita vlastně zakládá všechny možnosti určitosti světa pravdy, jedné pravdy, neboli kombinace Ano, Ne dvou určitostí. Logická kostra světa v ničem se rozbaluje přes negaci podstaty světa nebo, do světa nebo, přes negaci podstaty implikace jednoho směru, do implikace toho směru, přes negaci podstaty prvního, do potvrzení prvního, přes negaci implikace druhého směru, do implikace tohoto směru, přes

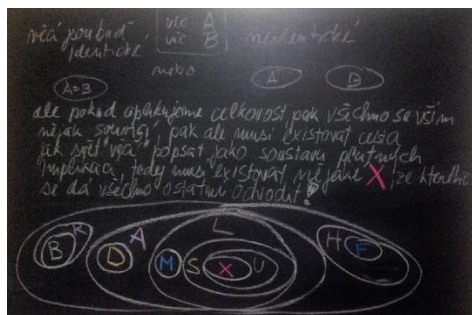
negaci podstaty druhého, do potvrzení druhého, přes negaci podstaty souběhu pravdy a nepravdy prvního a druhého, až přes negaci podstaty světa a, do světa a.

Logická kostra tak ústí ve svět pravdy a. Tedy celkovost světa sestává z posloupnosti jednotlivých pravd, kde nesmí být jediná nepravda, neboť tato jediná nepravda by vedla k celkové nepravdě. Stav světa určitosti se základem v negativitě. Svět pravd a ve světě určitosti zůstává zatím nesetříděný. Což značí necelkovost. Celkovost je dovršena ve světě setříděných pravd a. To znamená, že pokud platí, že z $A \rightarrow B$, pak nutně platí, že existuje takové X_1 pro které platí, že neexistuje další X_0 , pro které by platilo $X_0 \rightarrow X_1$, tedy že X_1 je prázdná, bazální princip, ze kterého je možné odvodit úplně všechno, je to čistá podstata negativity, světa, první postačující podmínka.

Pojďme se ale podívat na předpoklad platnosti implikace a její celkovost vůbec. Celkovost implikace zdá se být totiž absolutní. Vyplyvá to z obrázku a nejnázorněji to můžeme pozorovat na množinovém zobrazení vztahu implikace. Toto zobrazení vyjadřuje pravdu A a B a do celkovosti odkazuje pravdu B a nepravdu A, a nepravdu B a nepravdu A. Jde o zřejmý projev negativity v základní logické konstrukci implikace. A sice, že v implikaci je nezajímavá ta situace, kdy A je nepravda. Platnost implikace je nezávislá na nepravdě A, kdy pravda i nepravda B je pravdou implikace, jde o ideální doplněk do celku. Zakotvení nezávislosti pravdy B na nepravdě A. Zatímco pravda A zůstává na pravdě B striktně závislá. Pokud by totiž B neplatilo, pak nemůže platit A, za předpokladu platnosti implikace. Jinými slovy, nesmí být pravda, že by platilo A a zároveň neplatilo B. Implikace je čistou celkovostí.

Rozborka množinového zobrazení implikace, dokazuje a jednoznačně opodstatňuje zobrazení implikace jako podmnožiny v množině.

...
 Celkovost, ale jak se ukazuje, nevede jenom k negativitě samotného pojmu. K čemu tedy vede? Celkovost, která klade pojem s negativitou, odkazuje také k celku jako takovému, tedy i ke všem ostatním pojmům. Klade tedy pojem jako součást celku se vším, co s tím souvisí. Tedy obyčejný pojem auto, pokud jej klademe radikálně, odkazuje v důsledku ke všemu ostatnímu v celku. Tedy pojem auto obsahuje i svobodu, přírodu, člověka, vesmír, boha.

...
 Celkovost z hlediska kvality a kvantity? Celkovost z hlediska kvality sestává z dvojice pravda, nepravda, z hlediska kvantity pak není již třeba uvádět, neboť již bylo právě řečeno, viz také kapitola Práce.

Jak z toho ven?

„Studuj logiku a matematiku.“

„Kultivuj jazyk a řeč. Zpřesňuj vyjadřování. Ale nikdy se nenechej hnidopichy a chytrolíny chytat za slovo. Jejich přesnost má od počátku vady a nedostatky.“

„Pro posouzení a dohledání pravdy využijvej logickou konstrukci geneze světa, zejména vždy implikuj opačnými směry.“ Tudy vede cesta k sebevědomé pravdě v určitosti.

„Zkoumej implikace všeho druhu.“ Celkovost světa spočívá v dlouhé řadě odvození. Zkoumání této řady vede k odhalení nutných podmínek prazákladu. S výhodou je možné využít množinového zobrazení.

Člověk

Člověk – posel ryzí negativity. Znamená to nutně, že veškeré jednání člověka pochází z negativity, aby se k ní zase vrátilo? Zdá se, že tomu tak není? Schopnost negativity v napojení na věčnost a pramen pravdy, poznání, krásna a dobra není samozřejmostí. Naopak přirozeností je temnota určitosti.

Nejprve se ale zastavme u celkovosti člověka. Může být celkovější forma než člověk? A především, jaké vlastnosti nabývá celkovost člověka? Z výše zapsaného vyplývá, že člověk není ve světě jako jedinec sám pro sebe, že má být a je sám sebou jediné díky druhým a pro druhé. To ovšem dává tušit dalekosáhlé dopady do všech jeho aktivit, do všech rolí, v nichž se v přítomnosti nachází, každou jeho sebedrobnější činnost totiž poznamenává negativita. Nejcelkovější formou aktivity u člověka je ryzí dialog jakožto čistá aplikace negativity, která skrze něj odkrývá, poznává a sahá na věčnou jednu pravdu. Ale člověk se ocitá v dialogu i s přírodou. Tu pozorováním a přetvářením nejprve v tichosti vnímá a posléze mění ke svému obrazu. I ve vztahu k přírodě dominuje negativita. Zejména pak tehdy, kdy ji v klidu pozorujeme.

...

Jak se to má s rozvržením člověka v čase? Člověk žije, zdá se, do minulosti, resp. teprve zpřítomněná minulost nám potvrzuje naše konání, negativně ho ustavuje. Budoucnost se jeví jako negativní možnost našeho činění – negativita – základ naší svobody. Viz kapitola Svoboda. A jak je to se svobodou? Jde o nejvyšší formu negativity – boha u člověka, v níž se tento zřiká své poslední schopnosti a předává ji člověku, částečně do prostoru, celkově do času. Svoboda představuje popření boha - smrt boha. Bůh u člověka nutně umírá. Pokud se ryzí negativita má a musí sama k sobě vracet, musí umožnit svobodu v sebeodcizeném nutném prostoru. Ale jak to učinit? Jak může být v nutnosti svoboda? Jedině skrze něco, co bude schopno negativity. A tím může být jediné člověk schopný se skrze dialog na ryzí negativitu, jednu pravdu, věčnost napojit. A realita? Člověk z této mohutnosti dovozuje boha určitého jedince. Obrací smrt boha na jeho vzkříšení v individu. Takový bůh se ale stává určitostí a nutně i velkou lží. Neboť člověk se

nemůže nikdy pozitivně považovat za boha. Nikdy jako jednotlivec. A tak balancuje na slabém provazu nad temnou propastí, na tenkém ledě oceánu. Jeho živě zbožštění se mu vrací i s úroky. Pokouší hranu svého sebezahubení. Prohlává se do nejvyšší krajnosti. Zašlapává dialog do země. Tento v prostoru rozpuštěný člověk, snad spíše věc v poslední křeči než negativita, zakotvuje největší lži do smluv s generální platností, aby jeho, zdá se, finální fáze úpadku, byla stvrzena. Dílčí vyjevené institucionalizované pazájemy všemožných seskupení jsou nejočividnějším důkazem temnoty slepé uličky, v které se člověk nachází. Skutky masového zabíjení, úmyslné kruté akce do vlastních řad, likvidace všeho, co jen trochu vybočuje, neopodstatněné vojenské zásahy, zoufalá mediální obrana vylhaných hodnot. Zapojení lidstva do jednoho konfliktu. Odpovědnost za lež totiž musí být rovnoměrně distribuována. Člověk, jenž měl být chloubou boha, vrcholným výstavním kouskem se stává vším jiným než tím, čím měl být. A tak je dost možné, že tento „pokus“ o návrat ryzí negativity k sobě samé nevyjde. Ještě není rozhodnuto.

Dialog je vždy možný, všudepřítomný, věčný. Když se každý jeden obrátí k druhému, naváže dialog, pak síla negativity již sama zajistí pořádek. Ukáže směr ze slepé uličky. Ale nepodmíněnost je nutná. Neboť jak jinak by to mohlo být? Každý ovšem musí ustoupit. Křesťan, muslim, žid, ateista, vědec, truhlář, politik, programátor. Každý musí odložit své vylhané báchorky a sednout si k čistému stolu. A to bude těžké, neboť lež se traduje již po generace. Pokusy o její demaskování, a byla jich celá řada, zůstaly nevyslyšeny, nebo byly těžce překrouceny, případně brutálně pošlapány. A nespraví to žádné nové náboženství, ani opravy a vylepšení zkažených starých, pomůže jen dialog, poctivý dialog tváří v tvář. Co trpí od počátku nepravdou a lží, nemůže být ničím opodstatněno. Vždy zůstane vzdálené dobru a krásě. Ani různé nové pseudokomunikátory nepomohou, neboť jejich prolhanost je přímo úměrná tomu, jak se vzdalují podmínkám dialogu. Takové berličky jen prohlubují propast mezi lidmi, která může být překonána jediné poctivým dialogem naplňujícím své předpoklady plně. Uvedené nástroje lež a hysterii pouze umocňují.

...

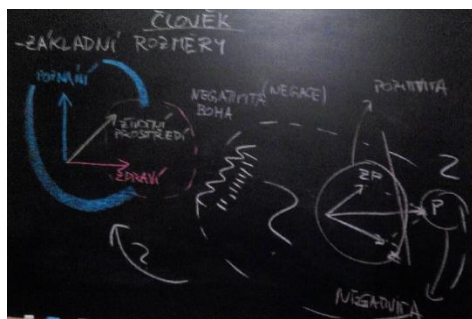
Ale co je člověk? Nebo lépe, co má být člověk? Jaká je jeho celkovost? K celkovosti člověka patří samozřejmě svoboda. I jiné jeho atributy odkazují k celkovosti. Jeho napojení smysly na prostor je striktně negativní? První stupeň negativity u člověka vykazují smyslové orgány. Oko jako čistá negativita vidění, první smysl celkovosti negativity prostoru, pohybu. Ucho jako čistá negativita slyšení, první smysl celkovosti negativity z hlediska dialogu. Tělo, ruce, nohy jako čistá negativita doteku, první smysl celkovosti lásky. Jazyk, ústa jako první smysl negativity života, jeho chutě a druhý, kruh uzavírající smysl negativity lásky. Nos jako negativita čichu, jako první smysl negativity libého. Člověk disponuje v prostoru plnou výbavou, tedy výbavou nutně z negativity. Jeho napojení na prostor je celkové. Natolik celkové, že není co dodat. Celkovost se v tomto napojení dovršuje. Co má být se shoduje s tím, co je prostorově, ve smyslu napojení na prostor, pokud je člověk zdravý. Dále tělo. Provoz těla nenarušuje vnímání jednotlivými orgány. Tělo pracuje v tichosti, pokud je zdravé. A pokud je celkovost zdraví narušena, pak se tělo hlásí – bolest. Tato témata byla již jinde rozpracována natolik důkladně, že není třeba je dále rozpracovávat. Vědecké zkoumání těla je jistě nezbytné a jistě bude přinášet nové poznatky, zejména pak ve zdravotnictví, tedy naprávě první celkovosti člověka – zdraví, pokud je narušena. Výkony v tomto oboru jsou obdivuhodné.

Ale co je to smyslovost? Je nějak negativita ve smyslovosti? Zdá se, že ano. Smyslové orgány, zprostředkovávají vjemy tak, že ony samotné k nim nic nepřidávají, ani o nich nevíme. To je jejich negativita, že jsou čiré, je to čistě negativní dávání z prostoru vázané na tělo. A přesto je v nich i negativita prostoru jako neidentity, a to v tom, že každé tělo má smysly nějak nekonečně jinak. Někdo slyší jasně tóny, jiný musí nosit brýle, druhému něco voní, co prvnímu páchne.

Jaká je tedy celková negativita člověka? Pokud by to byla ta ve smyslovosti, pak by člověk končil u vjemu. Končil by v přezívání s vjemy. To by mu vonělo, to by mu chutnalo, ty zvuky by slyšel a ty barevné fleky by viděl. Konec člověka mimo člověka. Ve smyslech přeci není pojem. I slepý člověk je schopen pojmu. I hluchý člověk je schopen pojmu.

Třebaže ten člověk, který je od narození hluchoněmý a slepý se k pojmu bude přibližovat pomaleji, ale je ho schopen. Ve smyslech se naplňuje celkovost napojení na prostor, jeho neidentitu. A je to dovršená celkovost právě z hlediska napojení na prostor, ale do celkovosti ryzí negativity něco zbývá. Z pohledu celkovosti ryzí negativity je názorné, že smysly jsou již negativně napraženy k dialogu. Vidět druhého v blízkosti, rozpoznat ho jako objekt vedle nás. Čistě dialogický smysl je sluch určený k vnímání toho, co produkuje hlas.

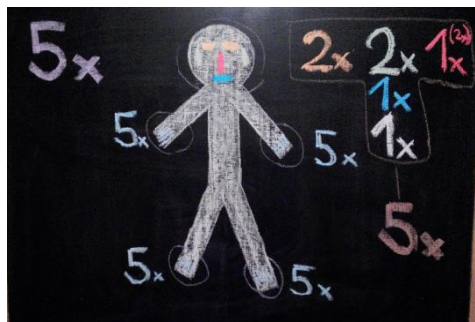
...

Tak člověk není člověk rozumný, jak by se někdo mohl mylně domnívat. Ale člověk je **člověk dialogický**. Neboť rozum byl umožněn dialogem. Rozum a pojem jsou teprve výsledky dialogu a zůstávají mu podřízeny. Svět je pak postupným stále znovu se obnovujícím a k vyšším stupňům spějícím uvědomováním dialogické struktury ve všech jejích ohledech. Proto chápat člověka primárně jako člověka rozumného je nedorozumění, které nepochopilo zdroj rozumnosti, a klade rozum před dialog. Jde ale o nepravdu, neboť rozum nebyl první, první byl dialog. A dialog nebyl první, aby zůstal na začátku, ale má být i vždy poslední, a tudíž stále plně přítomný. Spekulace na téma, zda omyl v názvu člověka jako druhu byl záměr a úmyslná lež nebo jen nepravda z nepochopení ve snaze založit „rozkvět“ individualismu, by jistě přinesla své plody. A podobných nesmyslů bylo do světa zataženo nepočítaně.

A tak člověk ne jako myslící, ale vždy jako v dialogu ověřující, může být schopen jedné pravdy. Negativita boha se u člověka projevuje schopností dialogu předpokládající již naznačenou negativitu napojení člověka na prostor a plně se rozvíjející ve schopnosti a realizaci pochybnosti tvář v tvář s druhým.

Dialog pak teprve zakládá pojmy jako předměty „myšlení“, neboli napojení člověka na negativitu skrze čas, věčnost. Rozum není nic jiného než negativní pohyb dialogické struktury u člověka, skrze niž je schopen poznávat negativitu v prostoru – negativního boha. A pokud člověk obrátí dialogickou strukturu na sebe samu, pak rozkrývá věčnou logickou kostru světa z hlediska kvality, jednu pravdu. V matematice jako dalším nejbližším stupni, rozeznává věčnou kostru světa z hlediska kvantity. Takové zkoumání přináší věčně platnou absolutní jednu pravdu. Jinak již je tomu s fyzikou obracející se do světa hmoty. Hmota poznamenaná prvním popřením setrvává v negativně ideálním pohybu. Nejsme schopni měřením dosáhnout nikdy na jeho konec, můžeme se jen limitně blížit. Neznamená to, že v tomto limitním blížení se nemáme pokračovat. Jediné, co to znamená, že měřením negativitu nemůžeme nikdy zachytit. Měření v prostoru aplikuje negativitu v podobě kvantity na ryzí nejednotu, a tudíž nutně zakládá chybu, nepřesnost. Negativitu, kterou hledáme, je totiž celý bůh, neboť bůh je všechno a nic. Všudypřítomná, nehmotná logická ryze negativní struktura světa, rozbalená v totalitě hmoty zcela rovnoměrně, my z ní jen vnímáme to, co můžeme. Bůh se do hmoty zpochybnil nutně tak, že jeho pochybnost byla celková. Jistě se nemohl zpochybnit tak, že by na něco zapomněl, že by se sobě odcizil, tak že už by nebylo návratu anebo že by se překonal, a musel by sám sebe opravovat.

Tak měl člověk být tím nejlepším možným v prostoru, co mělo být nástrojem sebepoznání negativity skrze dialog. Jenže jako by to nepochopil, neuvědomil si, o co tu kráčí. Nechal se ošálit rozkoší, bohatstvím, smyslovým požitkem, mocí. Troufl si ryzí negativitu

překrotit k tomu, aby mu sloužila k uspokojení jeho ubohých určitých tužeb. Definoval soustavy mrzkých nesmyslů v náboženských systémech. Skrze ně dokonce sám sebe uvrhl do hříchu. Ale co je to hřích? Provinění? Ale vůči čemu? Člověk se neprovinil vůči ryzí negativitě, ba právě naopak, má být její nejvyšší chloubou, její radostí. Má být její nejcelkovější plností, jistě nejprve v možnosti. Celkovost člověka v napojení na negativitu dokazuje mimo jiné i to, že člověk se může od negativity odklonit. Disponuje totiž nejvyšším jejím stupněm ve světě – svobodou. Vrcholem negativity v prostoru.

Ne vždy se věci mají tak, jak by měly. A tak na hraně odklonu od ryzí negativity sedí prazvláštní struktura uzurpátorů, která pod vlajkou náboženství, svobody a demokracie, terorizuje a vydírá celý svět. Tato hrstka potichu odškrtává ze seznamu ještě nepošpiněného, co ještě zbývá ovládnout, pokazit. Poslední emancipace člověka spočívá v odpojení se od této struktury. Její rozklad je i tak nevyhnutelný. Spojené síly dialogu rozkrývají projevy necelkovosti této pasnahu nad slunce jasně. Synergie napojení na jednu pravdu, ryzí negativitu založí sílu nečekané intenzity, která na cestě poslední revoluce směrem k člověku – nadčlověku, převálcuje jakoukoliv vylhanou strukturu, kdyby se ukrývala kdekoliv. A nebude třeba trestat, obličeje nejozdravnějšího člověka se tehdy vyjeví sám ze sebe, povýšenost zmizí jako popel ve větru. Zbyde jen pach po vyprázdněné ubohosti a to, co napáchala.

Člověk, jenž měl tvořit svět, jenž si měl již pradávno jasně uvědomit, že příroda je jeho nutnou podmínkou, jenž měl poznávat, radovat se v lásce, v rodině, v přírodě, v čistotě a stát se tak člověkem v radosti poznávajícím a tvořícím, ten člověk, se uchýlil k válce, přetvářce, zlému úmyslu povýšenému na program, pohrdání, intrikám a ubožáctví. Sám sobě prostředkem. Jeden šplhá po zádech druhého. Tak naložil člověk s negativitou v sobě.

...

Někdo by mohl říci, že jeden národ je lepší než druhý, blíží se více negativitě. Jak to s tím ale je? Národ – skupina lidí, která žije dlouhodobě v konkrétní určitosti. Národ má svůj jazyk, svou podobu slova, řeči. Má své zvyky

více či méně se lišící od zvyků druhých národů. Ale to je všechno – jevové, pozitivní odlišení v určitosti. Nikdy není možné říci, že jeden národ má vyšší postavení než druhý, i kdyby pro to svědčilo tisíce jevových potvrzení. Všechny národy, celé lidstvo se skládá z lidí, z člověka, a tak můžeme pouze posuzovat, zda tento daný určitý člověk se napojuje na negativitu skrze dialog. Zda směřuje k celkovosti. Toť vše. Všechny závěry odvozené z předpokladu, že existuje nějaká hierarchická struktura národů, jsou nutně nepravda, lež a zlo. A také činění pocházející z takového vyvozování vede vždy ke zlu a lži. Žádný národ se nemůže povyšovat nad jiný. Jediné, co může, je v činění, v dialogu udržovat své tradice. S tím, že pokud se v té tradici vyskytuje uctívání nějakého boha, pak bude třeba její revize z tohoto hlediska. Dále nikdo nemůže definovat nějaké činění platné pro příslušníka národa nějak a pro nepřislušníka národa nějak jinak.

Jak z toho ven?

„Bud' vždy za každých okolností slušný. Slušnost je první věc.“

„Dobrý den. ... Prosím. ... Děkuji. ... Na shledanou.“

„Zdrav kohokoliv. Dobrý den! Na shledanou!“

„Podrobuj veškerá svá rozhodnutí v určitosti pochybnosti a dialogu.“ Jedině v aplikované pochybnosti nejlépe na půdě dialogu je možné rozeznat celkovost ve všech směrech. To se týká zejména spotřeby a všeho, co má vliv na životní prostředí.

„Žij svůj život jako umělecké dílo.“ Pouze tak je možné dát negativitě maximum.

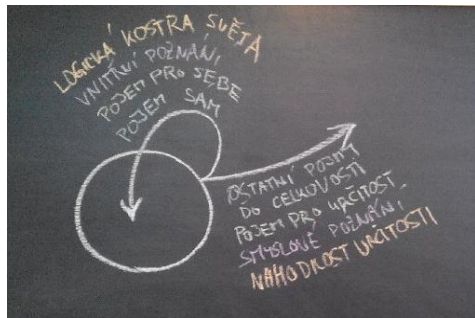
„Pozor! Nejohybnější člověk má tisíce podob.“

„Celkovosti člověka jsou: zdraví, poznání, životní prostředí a z nich odvozené.“

Poznání

Co je to poznání? Co je to poznávání? Je to snaha o celkovost? Rozlišujeme vnitřní poznání a vnějšíkové – časové a prostorové. Jak to tím vším je?

Pokud se budeme snažit poznat skrze smyslové, tedy z prostoru, nikdy nedosáhneme celkovosti. Toto poznání je vždy zahaleno prvotní temnotou, která je prostoru dána. Jediný způsob, jak se můžeme dotknout celkovosti, je skrze vnitřní poznání, které ale můžeme realizovat vždy jedinečně díky a skrze druhé. To je negativita vnitřního poznání, že není realizováno samo ze sebe, ale skrze druhé.

Jsou nějaké stupně poznání? Nebo je jedno poznání? Jaké jsou prvky poznávání? Poznání a jeho předmět – pravda. Poznávání jako proces jejího odhalování. Je možné poznat vše? Poznání rozkrývá pravdu – zákon trvání. Schopnost předpovědi se může nacházet pouze v logickém světě – nemotném. $1 + 1 = 2$ ve věčnosti. Jakékoliv pochybování této pravdy nepřináší jiný výsledek. A to i ve vztahu k veškeré celkovosti. Tedy $1 + 1 = 2$ vylučuje všechny další kombinace v tomto ohledu, tedy například $1 + 1 = 3$. nebo $1 + 1 = 0,4456633$. Jejich výčet do celkovosti by byl jistě nekonečný. Tato pravda nezávisí na negativitě prostoru, respektive obsahuje ji vše stejně jako ryzí negativitu – nic a vše. Pravda v jedné pravdě není závislá na dialogu, ale skrze něj objevená, vyjevená. Dialog ovšem není žádná relativita, je to jediný pohyb k neměnné se sebou identické pravdě v ryzí negativitě.

Jaké jsou předpoklady poznání? Smyslová jednota? Napojení na temný zprvu nevnímaný prostor vnímáním? Prvním stupněm, předpokladem poznávání jsou smysly, které pozitivně odráží pohyb vzniklý popřením ryzí

negativity, jejím sebezpochybněním. Jde o nejpocitivější předpoklad, jednota toho čemu má být umožněno poznávat. Médium smyslovosti rozeznáváme správně primárně jako čiré. Stejně tak ryzí negativita je absolutní čirostí. Jedna pravda dovršuje celkovost čirostí. Jedna pravda nemůže být výslednicí omezeného, ale musí být vždy a všude přesně stejně. Smysly postihují svůj materiál, své vstupy věrně, nic nepřidávají, nic neubírají, pohyb zůstává vždy stejně zachován. Smyslové vnímání se nachází vždy v prostoru a musí to tak být. Vždy někde. Ale kde? Tady, tam, teď. První abstraktní konkrétna. „Ty jsi tam a já jsem tady, teď.“ Kdy ale vznikla? „Já jsem pro tebe tam a ty jsi pro mě tady, teď.“ Vnímáme se jako od sebe odlišní. „Ty nejsi já a já nejsem ty.“ Jde o „nekonečnou“ diferenci, ryzí neidentitu. Přesto jsme si nějak podobní. Jak může být něco „nekonečně“ rozdílného sobě podobné? Ta podobnost musí být nutně založena mimo prostor nějakou stejností, jednotou. A jelikož v prostoru identita nemůže být, jen pohyb a ryzí negativita v něm jako jeho jediná jednota. Musí pak to stejné, být v prostoru nutně jako dokonale podobné v pohybu. Svět a vesmír jsou nejpocitivějším obrazem ryzí negativitu do všech myslitelných i nemyšlitelných důsledků.

Jak člověk poznává? Dívá se na druhého a ptá se ho: „Tak tomu ty říkáš kámen?“ a druhý odpovídá „Ano. Kámen.“ Poznáváním tvoříme v prostoru neidentitu skrze dialog v čase – věčnosti – v jediné struktuře, která dokáže zachytit negativitu – podstatu pojmu. Pojem odkazuje slovo – specifický zvuk, zapsaná písmena, obraz. Slovo – vrchol celkovosti média smyslovosti dialogu. Přejít z určitosti a pozitivitu k negativitě a pojmu. Sluch jako nástroj je nejotevřenější smysl a jeho médium zvuk nejnegativnější. Sluch odkazuje na všechno a zvuk na nic. Vyřčené slovo se odsuzuje k zániku, jeho zánik je přesně okamžitý jako nevyhnutelný. Ryzí negativita se ve zvuku ukazuje čistě nejpocitivěji a nejnázorněji. Všemi směry ubíhající horizont. Nemá žádné další přívlastky, jako má vidění, chuť, čich a hmat. Tedy je jistě k dialogu nejcelkovější.

Pak ale také musíme uvažovat zdroj a cíl? Tedy mluvení jako zdroj a slyšení jako cíl. Ale která z těch dvou složek je více celková, je blíže ryzí negativitě? Je to mluvení nebo slyšení?

Jistě, že mluvení jako kladení zvuku, mizící určitosti v prostoru je zdrojem omezeného. A naproti tomu slyšení, naslouchání prostředkuje ryzi čistotu, pole rozumění. Tichost přijímání. „Prostor“ negativity. Pak ale naslouchání musí být nutně blíže celkovosti dialogu. Proto poznávání spočívá v naslouchání, rozeznávání ve zmeti zvuků. Hledání a utváření jedné celkové pravdy skrze pochybnost v dialogu, naslouchání v něm. Toto naslouchání je přijmem a podržením pojmu a rozkrýváním jeho pravdy. Naslouchání je základním zdrojem poznávání. Jeho nejčistší materiál, čistá negativita sama je *ticho*. Zrak tuto negativitu nemá, neboť si ji musí teprve zprostředkovat, tím že překryje oči víčky. Ticho – čistý prostorový obraz ryzi negativity, absolutní otevřenost všude a nikde. Dokonalá čírost.

A tak poznávání skrze dialog odkrývá jednu pravdu, ale nemůže jinak než prostřednictvím pochybnosti. Teprve ta zpřístupňuje celkovost. Teprve ona rozbaluje logickou věčnou a všude přítomnou kostru světa.

...
Ještě jedno důležité vysvětlení. Možná, že pozorný čtenář odhalí pravdy obsažené v této práci jako již přítomné v dílech autorů. Ano, to může být. Mohl by si pak tento čtenář v souladu s předsudkem moderní vědy myslet, že chybí v takových případech citace autora, zdroj a další náležitosti. Takové citace zde neuvádíme. A máme pro to důvod. Pokud vycházíme z jedné pravdy, pak takovou pravdu si nemůže nikdo nárokovat, dokonce ani v majetnickém slova smyslu. A to, i když byl autorem jejího rozkrutí. Objevené pravdy si sice spojujeme s jejich autory, ale primárně se váží na jednu pravdu a tím se stávají ihned a okamžitě „majetkem“ všech, a to navzdory, celkově a bez výhrad. Nepodmíněnost je v této věci absolutní a nezadatelná. Veškeré prohrěšky proti ní vedou ke zkreslení a znehodnocení jedné pravdy. Což můžeme sledovat v kapitolách Stát, Peníze, Náboženství, Víra, Bůh. Nelze hovořit o nedostatku, pokud systém, který je tvořen a stavěn, obsahuje již objevené pravdy jako své strukturální prvky. Jedna pravda se ke každému vztahuje vždy stále stejně. Cesta k ní však bývá trnitá. Majetnické nakládání s pravdou vede k jejímu zkreslení a znásilnění obzvláště pro věci trhu. A tak zde chceme vědomě a s radostí vyzdvihnout poctivost a námahu, bez nichž se

k jedné pravdě nedá dospět. Děkujeme tímto následujícím autorům za jejich poctivé a nedocenitelné výkony v jedné pravdě a pro ni: Mistr Eckhart, Sokrates, Aristoteles, F. Nietzsche, G.W.F. Hegel, E. Fromm, Parmenides, Platon, J.P. Sartre, R. Descartes, B. Spinoza, K. P. Liessman, M. Hauser, M. Buber, G. Debord, A. Crowley, F. Kafka, J. Nohavica, Herakleitos, Pythagoras, J. Dušek, Markýz de Sade, D. Bohm, Ch. Bukowski, T. Waits a další viz yourpersons.com.

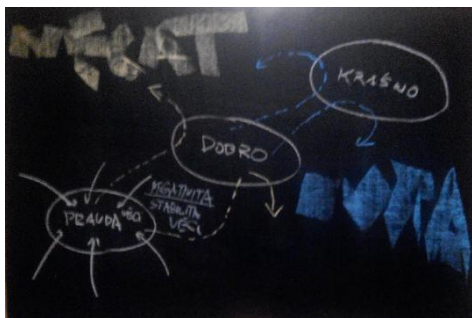
...
Vraťme se však k poznávání. V poznávání jde o odhalování pravdy. Co je celkovost poznávání? Ale především, co je objektem poznání resp. jeho výsledkem? Konečným výsledkem poznávání by měla být pravda. Ale jak poznáme, že „máme“ pravdu? Že jsme v pravdě? Vždyť také nemusíme být v pravdě. Poznaček se může vydávat za pravdivý a přitom pravdivý není. Jak to rozeznáme? Vezmeme si na pomoc příklad. Stavíme most. Abychom ho mohli postavit, musíme spočítat, kolik budeme potřebovat materiálu, musíme zvolit postup stavby. Pokud neprovedeme výpočet pravdivým způsobem nebo zvolíme nepravý postup, pak most spadne. Spadne tím jistěji, čím větší chybu ve výpočtu provedeme. Naopak, provedeme-li pravdivý výpočet, most nespadne a to ani, když bude zemětřesení. Tehdy jsme dokonce prokázali celkovost v tom ohledu, že jsme most stavěli nejen do běžných podmínek, ale i do podmínek, které nejsou běžné, tedy pochází přímo z negativity. A těchto negativních ohledů může být celá řada. Pokud most spadne díky chybě ve výpočtu, pak může i někoho zabít, něco jiného zničit, kromě sebe samotného. Takže vidíme, že nepravda je zničující, destruktivní sama sobě a svému objektu, ale i jeho okolí. Zatímco pravda naopak není, ta si svou identitu podržuje. Přesto musí být pravda mostu stále ověřována skrze pravidelné kontroly pevnosti a nejen ty. Jak tedy zajistíme pravdu? Musíme od počátku každý krok ve výpočtu ověřovat, klást ho v pochybnost tak, aby této pochybnosti odolával, a to ve všech ohledech, které mají na výsledek vliv. Jedině tak dostaneme do stvořené věci pravdu – celkovost, která v ní pak může navěky působit. Jaký vztah má jedna pravda k dobru a zlu? Na příkladu se názorně ukazuje, že nepravda může vést až k čisté destrukci, ať již živého nebo neživého.

Pokud dobrem je zachování živého nebo neživého, neboť to, co má vést zpět k negativitě, musí být zachováno, pak nepravda zřetelně vyvolává zlo. Nepravda zakládá možnost i skutečnost zla. A když to otočíme? Dobro by bylo zničení života i neživota a zlo jeho udržení. Pak by ovšem smyslem stavby mostu bylo zničení života i neživota. Aby bylo celkové, muselo by být co možná nejdůkladnější, a tak by se pravdou té stavby musela stát její nepravda, jeho destrukce. Pokud by tedy bylo dobro zničení života a neživota, pak jeho pravda by musela vést ke zničení všeho života a neživota. Ale to by jeden pád mostu nedokázal zajistit, a tak pravda té nepravdy by byla vždy nedokonalá a jejím výsledkem by muselo být nastavět ten most vůbec, pokud není schopen naplnit svou pravdu celkově. Pokud zařazujeme dobro a zlo, pak pravda je dobro a ne zlo.

A jak se k pravdě vztahuje krása? Pravda věci v ní spočívá negativně stabilně, jako její podstata. Dobro věci se nachází v její pravdě. Ale co je pak její krása? Jde o zbytek do smyslovosti? Tím pádem doplnění celkovosti věci? Zdá se, že ano, protože potom již nemůžeme k věci nic dalšího dodat. Ale kdy řekneme: „Ten most je krásný?“ Svět pravdy se skládá z „Ano“ a „Ne“. Svět krásy ovšem disponuje nekonečnými variacemi. Není možné vyčerpat krásu ve smyslovosti. Ten jeden most může být krásný nekonečně mnoha způsoby. Stejně jako krása ženy se mnohdy odhaluje v několika málo detailech a ty každé ženě zaručují výhradní jedinečnost. Výjimečně se krása ukáže na první pohled, většinou je třeba ji hledat. Někdy se krása při detailnějším zkoumání mění ve svou absenci, jindy se zprvu ošklivé proměňuje na krásné. Krásu musí být současně dobro a pravda. Krásné nemůže být to, co je zlé a nepravdivé.

A ještě malá vsuvka, pokud se zabýváme dobrem a vycházíme z něj. Pojďme se podívat na dobro v jeho nejryzejším projevu. V čem nalezneme jeho nejryzejší projev? Musí jít o něco všedního a samozřejmého. Co to může být? Není to náhodou pozdrav? „Dobrý den!“ Zdá se, že ano. Jde o nejsamozřejmější projev dobra a zároveň potvrzení jeho priority před zlem. Kdyby tomu tak nebylo, zdřevili bychom se „Zlý den!“ Pozdrav je zároveň prvotní a základní iniciací dialogu. Zdravit můžeme kdykoliv a kohokoliv. Samozřejmě i zcela cizího člověka, s nímž se míváme například na turistické stezce. Jde o základní projev lidskosti a slušnosti. Tímto obyčejným oslovením totiž vyjadřujeme mnohé. Mimo jiné to, že jsme poznali druhého člověka jako člověka. Pozdrav a odpověď na něj potvrzuje dialog a člověka vůbec. Klade skrytou negativitu, neboť vyjadřuje, že jsme tady a připraveni k dialogu. Skrývá se v něm ovšem i otázka k druhému: „A jak to vidíš ty? Jsi také připraven k dialogu nebo jsi zhroucen do sebe, do své určitosti?“ Současně pozdravem deklarujeme faktické přání dobrého dne. Jde o absolutní nepodmíněnost přát někomu, koho jen vidím, a nic o něm nevím, dobrý den. Jak to, že si nepřejeme zlý den, zlou noc, zlé ráno? Člověk vlastně s tím pozdravem klade svou celkovost. A celkovost člověka spočívá v plnosti jeho pravdy a dobra, která sídlí v dialogu. Pozdrav vydává základní signál k jeho připravenosti. Obsahuje v sobě vlastně potvrzení všech předpokladů dialogu: nepodmíněnost tváří v tvář v temném prostoru neidentity.

V čem tkví podstata pravdy, dobra a krásy? Co je jejich nejvyšší celkovostí? Jde o skutečnost, že se na ně chceme a můžeme stále obracet a budou stále neměnné. Pravda bude stále stejnou se sebou identickou pravdou.

Dobro bude stále stejné dobro. Krása nás bude stále znovu přitahovat, ať již v jakékoliv podobě. Krásné věci mají svou přirozenou přitažlivost. Jak to ovšem vypadá na opačném břehu v nepravdě, zlu a ošklivosti? Ano, i nepravda nás přitahuje. A to hned několika způsoby. Jednak jsme přitahováni nepravdou, která se zatím jeví jako pravda, tedy jsme ji dosud nekladli důsledně celkově. Rozpoznaná pravda nepravdy zakládá rozpor, který si žádá rozřešení a nahrazení nepravdy pravdou. Například sledujeme-li chybu v logovém souboru softwarové aplikace, přitáhne tato chyba naši pozornost jako projev nežádoucího stavu tedy nepravdy. Zdroj zjištěné nepravdy je třeba identifikovat a opravit, nahradit pravdou tak, aby k původní nepravdě již nedocházelo. I ošklivost nás přitahuje. Čím? Tím, že nás vlastně odpuzuje. To je její typický projev a je to i její celkovost. Například v páchnoucím temném doupěti plném výkalů a zvratek se nám nebude líbit a nebudeme se tam chtít zdržovat více, než je nezbytně nutné. Odkaz ke smyslovosti krásy. Krása má především lahodit smyslu, ale její plnost a celkovost je i v pravdě a dobru.

...

Obraťme na chvíli list. Dokonalé poznání, tvoření – genialita. Tento pojem si zasluhuje pozornost. Co vlastně obsahuje? Geniální fyzik? Geniální skladatel? Geniální vynálezce? Co produkují géniové? Novou teorii, významně zpřesnění stávající teorie. Krásnou hudbu. Nový objev. Za génie bývají v dějinách označováni jednotlivci a není jich mnoho, zdá se. Ale jak to s tím je? V čem spočívá ona genialita? Genialita se jistě v procesu napojuje na pravdu – jednu pravdu. Tedy geniální je vlastně každý, kdo se na ni napojuje. Kohokoliv, kdo se napojí na pravdu, můžeme považovat za génia. Není totiž lepší a horší pravda, pravdivější a méně pravdivá. Pravda rozeznaná jedním je navíc ihned pro všechny. Třebaže jí zpočátku nemusí každý zcela porozumět. A to má být zřejmě hlavní náplň práce génia, a sice zprostředkovat jednoznačné poznání pravdy. Předat ji v dialogu druhým. Vždyť z dialogu se pravda zrodila, to si musí každý génius uvědomit, pokud se nechce stát povýšeným domýšlivcem a karikaturou sama sebe. Produkt geniality má jeden základní cíl, bytí v pravdě, negativitě a tedy pro druhé v dialogu. A v dialogu zůstává vždy a stále jako

znovu zpochybnitelný. Nic není relativní, neboť vše je vždy minimálně celkově zpochybnitelné. Ve světle naznačeného působí někteří géniové jako pobláznění pomatenci, kteří svůj příspěvek k negativitě vyšperkovali spíše namyšleností, arogancí, ignorantstvím, sobectvím a bezbřehou povýšeností, místo toho, aby jej v dialogu pro celkovost sdíleli s druhými. Celkovost takových vytržených přínosů musí pak být nutně narušena. Ba dokonce plodí zlo. Srovnajme genialitu uklízečky, která jednou při práci zjistí, jak efektivněji vykonat pracovní úkon, a ušetřit plastový pytel na odpadky, a genialitu fyzika, který přijde s vylepšením teorie, jejíž praktické využití vede k výrobě atomové bomby? Jistě, že oba se stejným způsobem podílejí na pravdě. Přínos geniality uklízečky je však zjevně celkovější. Genialita není a nemůže být měřítkem. Geniální člověk jistě není lepším člověkem? Kdo onu genialitu vlastně posuzuje? Většinou ten, kdo „geniální“ není. Jak ale ten může vědět a určovat, kdo geniální je, když sám neví, o čem je řeč? Geniální lidé sami sebe často za geniální nepovažují, neboť dobře vědí, že pojem geniality odkazuje čistou vyprázdněnost. Naproti tomu mnoho sebestředných patolízalů se vyťahuje a považuje za výjimečné. Všichni se ale podílíme na jedné stejné pravdě, záleží pak jen na poctivosti, s jakou k této pravdě přistupujeme. A tato poctivost se vrcholně uplatňuje především v dialogu a celkovostech skrze něj. Sebegeniálnější člověk, vynález spěje do zla a lži, pokud nebude přispívat k naplnění celkovosti člověka a přírody. Pokud nebude pomáhat rzyi negativitě a jejímu návratu k sobě samé.

Má snad život člověka menší smysl, když tento není označován za génia. Dokonce, i když se bude jednat „pouze“ o obyčejného prostého člověka? Ne. I nejprostší člověk je stejně významný a hodnotný jako ten „nejgeniálnější“. Každý se pohybuje v jiné oblasti, ale napojeni jsme všichni na jednu stejnou pravdu. Pravda zůstává vždy jen zase pravdou. A ten, kdo říká, že genialita je předem vlastní určité skupině lidí, lže nejhrubším způsobem, ať již tuto skupinu definuje jakkoliv. Nemůže tomu tak být, už jen kvůli vyprázdněnosti pojmu genialita, neexistuje ani jeden způsob důkazu takového tvrzení. Neboť dokazovat něco z vyprázdněnosti tedy rzyi nepravdy, není možné.

...

Ale zpět k celkovosti poznání. Původně celková ryzí negativita prahne opět po celkovosti, a pokud jediná cesta k ní vede skrze poznání, jak to celé drží pohromadě? Vždyť jeden člověk není schopen poznat celek určitosti. Každý je nějak od přírody specializovaný na určitou oblast. Tedy v určitém poznání být nemůže. V zaměřenosti poznání není celkovost, pak v čem tedy? Zřejmě v nezaměřenosti. V tom, co je základem poznání, a tím může být pouze metoda. Neboť metoda o sobě zůstává nezaměřená. Překračuje určitost. Může se však celkovost poznání se sebou spokojit ve znalosti faktů? Ale znalost faktů odkazuje vždy na určitost. Celkovosti pravdy faktu například data narození někoeho se dostává teprve, když je tento fakt vtažen do souvislosti? Uvažme zde příklad z matematiky. Učíme se sčítat čísla na příkladech $2 + 3 = 5$, $45 + 20 = 65$. Jde o procvičování, konkrétní určité příklady, výskyty. Ale znalost sčítání není dána tím, že zpraktikujeme všechny výskyty, možné kombinace. Znalost sčítání je v tom, že víme, jakou metodou vypočteme libovolné $x + y = z$. Tedy že $2 + 3 = 5 \rightarrow 1 + 1 + 3 = 1 + 1 + 1 + 1 + 1 \rightarrow 1 + 1 + 1 + 1 + 1 = 1 + 1 + 1 + 1 + 1$, správnost výpočtu potvrzuje názorná identita dvou stran výpočtu. Negativita je vždy identita, jen opatřená různými symboly. A tak znalost sčítání nespočívá ve znalosti všech případů výskytů, ale ve znalosti metody sčítání, a ta teprve spočívá v ryzí negativitě. Dvě stejné kvantity, přestože jinak označené, jsou si rovné, z hlediska kvantity identické. Základní vlastnost matematiky se skrývá právě v rovnosti. Kvantita, jakožto abstrakce, v sobě odkazuje negativitu, kdyby ji totiž neodkazovala, nemohla by se na ní podílet. Metod jak rozložit abstraktní kvantitu je celá řada, tak například:

$$2 + 3 = 5 = 6 - 1 = 2 * 2,5 = \sqrt{25} = 2^2 + 1 = 5 + 0i$$

Kde i je odmocnina z -1 – imaginární číslo, typický projev ryzí negativity v matematice. Symbol celkově odkazující negativitu. Sám o sobě vnitřně rozporný. Cesta k jeho celkovosti vede mimo jiné skrze jeho použití, např. umocněním z něj získáváme hodnotu -1 . Matematici o tom vědí mnohem více a budiž jim přáno. Tak stejně jako „všude jinde“ v jedné pravdě, jde i v matematice a jejím poznání o metody, které jsou nikde a všude zároveň – ve věčnosti.

Na první pohled má relativista pravdu, když tvrdí, že tyto metody jsou pouze dohodou mezi lidmi. Na druhý pohled už pravdu nemá. Neboť jím míněná dohoda se netýká metod samotných a jejich pravdy, ale symboliky, kterou jsou dosahovány. Když jsme u matematiky, zastavme se ještě na chvíli u samotného čísla. Co to je číslo? Pokud uvažujeme ryzí čistou jednotu, pak nepotřebujeme kvantitu. V jednom není třeba rozlišovat mnohost. Naopak v čisté mnohosti by musela být jen ryzí neidentita, kde nic není se sebou nikterak v nejmenším ohledu podobné a už vůbec ne stejné. V takové čisté mnohosti kvantita nemá význam, neboť všechno se v ní vyskytuje právě jednou. Pokud by prostor byl stvořen jako čistá a ideální neidentita, pak by každý její prvek byl odlišný ve všech ohledech od všech ostatních prvků. V takovém světě by bylo velmi zajímavé žítí, neboť jeden člověk by nedokázal v čemkoliv kolem sebe rozeznat druhého člověka. Všechny stromy by vypadaly tak, že by si navzájem nebyly ani v jednom ohledu podobné. Vlastně by se na každém stromu rodilo mnoho od sebe zcela odlišných plodů. Zároveň by každý strom musel růst na jiné planetě, která by ale měla pokaždé jiný tvar a složení. Nic by nemohlo být stejně barevné. Kdyby v takovém světě vnímal nemožný člověk zrakem, pak by viděl jenom pestrý tečkovaný stále se proměňující ohňostroj. Kde by každý bod měl jinou barvu. Šlo by o svět bez pojmu. Vlastně by v takovém světě nemohlo být ani smyslové vnímání. Vše by v něm bylo právě jednou. Počítání do dvou by nemělo smysl. Žádná entita by se v tom prostoru nevyskytovala dvakrát ani vícekrát. A tak by ani v takovém světě nemělo smysl zavádět pojmy na jakémkoliv i tom nejcelkověji minimálním stupni podobnosti. Takový svět by vylučoval poznání, vylučoval by negativitu. Byl by zcela mimo ni. Celkovost uvedeného světa by byla absolutně narušena. Náš svět je naštěstí jiný. V našem světě se věci sobě podobají a těch podobností je nápadně mnoho. My tyto podobné věci počítáme. Počítání má však jednu velkou vadu/výhodu. Mění podobnost na stejnost a vlastně tedy na pojem. Vždy, když počítáme, nebo pracujeme s pojmy, musíme si být vědomi toho, že redukuje určitost, to je vada. Naopak tato redukce nám umožňuje nahlížet celkovou logickou kostru určitosti – poznávat její základ. Jedině však za situace, kdy dodržujeme

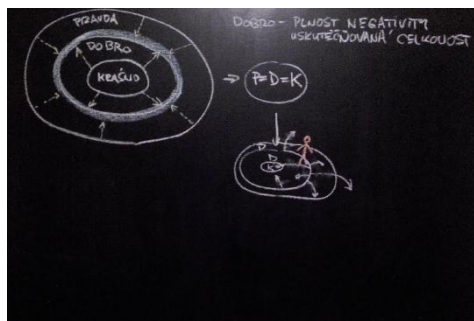
předpoklady celkovosti a dialogické struktury. Negativita poznání prostupuje prostor jako věčnost, „prostor pojmu“. Pojem vyvolatelny kdekoliv, kýmkoliv, kdo je člověkem. I mimo člověka se nachází těžko dostupné pojmy. Byl nejdřív pojem nebo číslo? Z pohledu negativity je obojí stejnost.

Je třeba se znovu zastavit u trojice pravda – dobro – krása. Tato trojice zdá se být určující. Jak se to s ní má? Kde začít? Názorně bychom mohli začít od pravdy. Svět „ano“ a „ne“. Je pravda, že je pravda pravdy a pravda nepravdy. Co to ale znamená? Pravda pravdy je bezesporná. Jak se to má s pravdou nepravdy? Vždyť jde o spor? V každém ohledu může být pouze pravda anebo nepravda. Pak jde spíše, pokud máme na mysli pravdu nepravdy, o pravdu lži, nebo ještě přesněji o pravdu zla. Typickým příkladem této situace je skutečnost vraždy, tedy nejhrubší narušení celkovosti člověka z hlediska zdraví a všeho ostatního. Taková pravda se ale skrývá, nejprve je ji třeba odhalit. Obranou vraždy je silné zapírání, tedy lež, neboli pravda nepravdy. Pravda úmyslného zabití chce zůstat věčně skrytou, neodhalenou. A tak jediná cesta k ní je soustavná snaha o její rozkrytí. Rozkrytá pravda vraždy je vlastně pravda zla a hnusu. Jakým způsobem zde figuruje dobro? Dobro je plností negativity – zachování, rozvíjení podmínek dialogu. Příroda, pokud umožňuje člověka, je dobrá. Třebaže se nám to nemusí někdy zdát. Její čistá plnost skutečnosti spočívá v dobru. U člověka se uvedeně poněkud komplikuje.

Člověk je skrze svobodu získanou v dialogu vytržen z neproblematické identity možnosti a skutečnosti v prostoru. Jeho svobodná rozhodnutí z negativity mohou vést na jedné straně k pravdě, dobru a krásě, a na druhé straně

ke lži, zlu a hnusu. Jak to spolu souvisí? Negativita je implicitně jednotou pravdy, dobra a krásy. Činění člověka však může, ale nemusí být pravdou, dobrem a krásou. Což vyplývá z toho, že člověk, pokud není s negativitou v dialogu, zakládá své chování na nějaké podmíněnosti, určitosti a tehdy klade omezenost. Tato omezenost může vést k nepravdě. Nejhorším stupněm nepravdy je pak trojice lež, zlo, hnus. Jde o implicitní nedostatek negativity. Z takové situace vede jediná cesta. Postupné rozkrývání pravdy zla a hnusu → k pravdě dobra a hnusu → až k pravdě dobra a krásy. Vyprázdňenost trojice pravda, dobro, krása odkazuje u člověka na lež, zlo, hnus. Pokud jdeme od člověka. V přírodě tuto trojici tvoří soujpmi nepravda, nedobro, nekrása. U člověka vychází trojice totiž vždy z úmyslu, jde u něj o výsledek vědomého rozhodování, třebaže formovaného i jinými složkami negativity. Pokud je to tak, pak se nepravda u člověka jeví ve skutečnosti jako lež. Ať již vznikla vědomým popřením pravdy nebo popřením pravdy z nevědomosti. Člověk musí čerpat z negativity, tedy z dialogu, pokud tak nečiní, pak skončí nutně ve lži. A ve lži může být jedině zlo a hnus.

K celkovosti trojice pravda – dobro – krása vede cesta jedině přes střední člen, dobro. Neboť tento člen má vrch z hlediska celkovosti s ohledem na blízkost. Tento člen se zdá být určující. Jedině dobré může být pravdivé a krásné. A co je dobré? Dobré je nutné plností negativity, tedy dobré může vycházet pouze z dialogu a v dialogu. Neboť jedině ten je nejryzejším polem negativity. Kde není dialog, nemůže být dobro. Kde není dobro, může být jenom a pouze pravda zla anebo něco horšího. Dobro se tak v pravdě opodstatňuje jako bytí ve světě „ano, ne“ v jednotě. V krásě se pak dobro

opodstatňuje jako plnost nekonečnosti, rozmanitosti v tvaru, barvě a dalších attributech rozprostraněnosti neboli smyslovosti. Zejména jako krása v detailu, který odkazuje k celku. Jako krása nějaké drobnosti u ženy odkazuje k ženě jako celku. Jedna má krásné vlasy, druhá rty, třetí šiji, čtvrtá oči, pátá úsměv, šestá ňadra, sedmá čelo a nekonečnost je vyplněna po okraj. Krása musí být plná dobra a pravdy.

...

Krása sama o sobě nestačí. Proto se vítězky soutěží krásy prezentují jako ze sebe působící v charitě, neboť jejich krása bez činěného dobra a jeho pravdy by nebyla krása. Pak je na místě otázka po pravdivosti toho charitativního působení, neboť nestačí dobro pouze deklarovat, ale je třeba jej v pravdě, v dialogu a z něj činit.

Jak z toho ven?

„Poznávej skrze dialog s druhým.“

„Věnuj se přednostně logice a matematice. Počítej příklady.“ Opakování je klíčové. Matematiku však nesmíme přeceňovat. Redukce kvantity může její pravdu odklonit od dobra.

„Nenech se balamutit „chytrolíny“ všeho druhu. Jejich „vševědoucnost“ je pouze maskou, která se marně snaží zakrýt zárodky vědomí vlastní omezenosti v oblasti poznání.“ Nikdo, žádný člověk ve věčnosti si nemůže dělat nárok na celou pravdu z určitosti. Pravda je jenom jedna, mimo člověka, ten ji může uchopovat jediň a pouze skrze dialog. Desatero vedoucí k rozeznání „chytrolína“:

1. vypráví, aniž byl tázán, tedy falešná snaha o upoutání pozornosti
2. sám neklade žádné dotazy druhému, tedy druhý je mu zcela lhostejný, jde mu jen o falešnou sebezprezentaci jako vědouceho
3. má problémy tiše sedět a pozorovat dění kolem sebe, v této poloze se necítí dobře a je mu bytostně cizí
4. disponuje vyprávěními ze všemožných oborů, ovšem jen na povrchní úrovni, tedy vyvolání falešného dojmu celkovosti, co do pokrytí šíře, kvantitativní
5. disponuje několika málo hlubšími vyprávěními z jednoho oboru, jeho hlavní životní obor je však jiný, tedy vyvolání falešného dojmu celkovosti, co do pokrytí hloubky, kvality, tato vyprávění jsou však nesrozumitelná,

neboť v pravdě nemají sloužit ke sdělení jedné pravdy, ale jen k potvrzení zdání falešného vědění

6. svůj úsudek považuje vždy za bezesporný, proto jej ani neověřuje, ani na poli dialogu, ani jiným způsobem, důsledek zkomolených šablon myšlení
7. posmívá se filosofii, přesto se však vydává za filosofa
8. povyšuje jedny vědy nad druhé, celkově princip povyšování a ponižování je jeho hlavní myšlenková šablona
9. deklaruje sebe jako vědouceho
10. velmi nerad přiznává, že něco neví, to by ho demaskovalo, a tak místo toho, klade necelkovosti, neurčitosti, neověřené smyšlenosti o to vehementněji.

„Poznávej v oblastech, které jsou ti nejbližší. Poznávej do hloubky.“

„Nechej se inspirovat druhými, podporuj druhé, zejména rozeznáš-li jejich poctivost a nadšení.“

„Své poznatky nikdy neabsolutizuj. Nikdy nezapomeň, že teprve filosofie je jako jediná může zařadit do celku, opatřit je celkovostí.“

„Studuj písemnosti a dokumentaci.“

„Určitost je zdánlivě relativní.“ Důsledná aplikace teorie relativity vylučuje poznatelnost celkově a tím popírá samu sebe. Ovšem celé se to dá shrnout asi takto: „Vše je v určitosti v pohybu a tento pohyb je v pravdě – jedné pravdě.“

„Poznávej v souvislostech a do souvislostí. Kupecké počty nestačí!“ Souvislost poznání reprezentují řady implikací, soustavy nutných podmínek.

„Poznávej svět kolem sebe! Jak? Ptej se zas a znovu na samozřejmé věci. Sleduj s údivem to, co nás obklopuje, a hledej vysvětlení kolem sebe, v druhých, v sobě.“ Bez tázání a věčného ověřování nepoznáme a zůstaneme vždy na povrchu těkající nicoty, která přichází okázale a barevná a odchází jako marná nikdy neobnovitelná šedá vzpomínka zející prázdnotou asi tak, jako zapomináme na tváře tisíců lidí, jež jsme za život viděli při jždě metrem. Jedině dialog, v němž se realizuje kritický duch, co přináší trvalé hodnoty, vrací boha do hry v jeho čisté síle. Naše sebedědomí je možné a platné jediň skrze druhé.

Písmo

Co je to písmo? Jaká je jeho celkovost? Mohla ryzí negativita projektovat sebe samu do písma? Může ryzí neidentita zapsaných slov odkazovat nějak ryzí negativitu? Je snad neměnnost zapsaných slov potvrzením jejich pravdy? Může bůh být zapsán do několika stran textu? Může vůbec negativita být zapsána? Písmo se vyskytuje na první pohled mimo dialog. Dostává se do problému už na počátku, vzniká bez dialogu. I když nalezneme takové situace, kdy k němu alespoň odkazuje. Máme na mysli zapsané dialogy řeckých filosofů, v nichž jsou pro nás zachyceny první a nejvýznamnější krůčky ryzí negativity. A právě se dotýkáme celkové, avšak také zrádné, vlastnosti písma. Že něco klade a fixuje. Toto kladené vzniká mimo dialog a znovuoživá opět mimo něj. A jako takové není a ani nemůže být celkové. Se způsobem vzniku psaného souvisí nutně fakt, že co se nachází mimo dialog, má tendenci se nekriticky sebeurčovat a sebepotvrzovat, i když se snaží o opak maximální měrou. To se v některých případech potvrzuje a není jich málo. I příjem textu jeho čtením se jeví problematičtěji. Pokud něčemu není rozuměno, není přijímáno v pochybnosti a vnitřním dialogu, pak dochází k překroucení významu, nebo k jeho ignorování. Přes všechny dosud naznačené necelkovosti má kniha jednu zásadní celkovost, od které se vše ostatní odvíjí. Jde o její schopnost **provokovat**. Všechny knihy, které kdy byly a budou napsány, mají jediný smysl – provokovat svou omezeností, spustit kolotoč představ, vytrhnout člověka z letargie vřednosti, posunout ho do jiného světa.

A jak se to má se zákony, svatými texty? Může z negativity nějak nepochybně vyplývat, zda máme v přírodě čírat směrem na sever nebo jih? Mnohé určitosti trpí nepravdou, a co není pravdivé, může být pouze zlé a ošklivé. Neboť jednání člověka má být v posledku výsledkem jeho činění ze svobody – nejvyššího stupně negativity vůbec. Viz kapitola Svoboda.

Zábavného a pozoruhodného čtení nalezneme v mnoha ohledech nepočítaně. Čím zábavnější, tím více se snaží klást určitosti jako rozličné příkazy a zákazy. Avšak tehdy se čtenář může přestávat usmívat, neboť co mělo snad původně být zábavné a možná poučné, mění se v hrozné až děsivé. Strašidelnost některých

pojednání sahá na svou mez, pokud tyto uvedeme do souvislostí, tedy opatříme je celkovostí. Děs a hrůza přepadají čtenáře v ještě větší míře, když spatří, že některé texty se stávají vzorem a normou. Dokonce čím strašnější, necelkovější a vylhanější systémy neopodstatněných příkazů a zákazů, tím vehementnější jejich obhajování a naplňování. Taková přímá úměra vrhá lidstvo do nelichotivé a nezáviděníhodné pozice.

...

Již zmíněná fixační vlastnost jako prvek celkovosti psaného textu má především svůj dokumentační význam, to je uchování znalostí, popisů pojmů, matematických souvislostí.

Avšak zápis do knihy a jiné formy textu má jeden vnitřní rozpor, a to konečné určité zobrazení nekonečného nehmotného, ryze negativního, v čem je člověk plně ponořen, ať již si to uvědomuje nebo ne. Ta konečnost dává knize zdání, iluzi absolutní výpovědi. Již není co dodat. A to je problém. Pokud má kniha poctivě odkazovat na ryzí negativitu, musí být jejím obsahem výhradně tato negativita. Jinak její určitost nutně odkazuje do prázdna, stejně tak, jak to dělá rozhovor, tedy dialog, zbavený byť jen jedné své podmínky. Kuriózní jsou případy děl, která buď dialog popírají, nebo ho ignorují, a přesto dovozují určitosti, a jejich platnost se dokonce snaží pod různými pohrůžkami vynutit. Ignorace a rozborka těchto pohrůžek je zcela na místě. Pouhé nastavení vyleštěného zrcadla těmto vyděračským textům povede nutně dříve nebo později k jejich rozpuštění v nic, obdobně jako se zmrzlina rozteče na přímém srpnovém slunci.

I knihy, které svým programem popírají existenci pojmu, ryzí negativity ve světě, jsou již vnitřně rozporné. Popírají samy sebe. Takové knihy vlastně neměly vzniknout, neboť postrádají toho, komu mají být určeny. Anebo pokud ho hledají, počítají s tím, že jde o bezduchou určitost, chytré zvíře. Jiné knihy zase ve své domyšlivosti předkládají celkový absolutní systém a ukončují jím dějiny, zastavují čas. Psaní svádí k absolutizaci, což vychází z povahy konečnosti každého textu. Člověk v negativitě touží po absolutnu, ale cesta k němu nevede skrze text, nýbrž skrze dialog. Přestože text může být na této cestě nepostradatelným pomocníkem. Ale jen pokud je nasměrován na negativitu a čerpá z ní.

Při čtení knih musíme vždy pochybovat. Tím zakládat pole rozumění. Jde o jediný předpoklad, který můžeme z dialogu při čtení knihy zachovat. A mnohé významné texty z negativity skutečně nalézáme. Jedná se o poctivé a brilantní výkony. Odkazují negativitu jednoznačně, i když ne vždy zcela přímo. Ale to všechno odpovídá, neboť pokud byla díla tvořena poctivě, jistě negativitu pevně v nějaké formě obsahují. Třebaže vždy jen odkazem. Jsme-li u poctivosti, jak se to s ní má? Zdá se, že jde o celkový princip ryzí negativity. Když tvořila přírodu, musela být celkově poctivá, a to do posledního detailu. Nepoctivost jako mnoho dalších necelkovostí nastupuje u člověka zbloudilého z cesty za podstatou. Nasazené masky v karnevalu „šišojdů“, lež a hnus utopený v přetvářce. A má to tak být?! Neboť ryzí negativita nemohla nechtít to nejpestřejší, nejsložitější a hlavně především nejsvobodnější do krajní možnosti. Ryzí negativita musela projektovat sebe samu do světa tak, aby jejím vrcholem byla svoboda, aby dala možnost poznávat přírodu, ale aby dala také možnost samu sebe zahubit. Není již, co by dalšího dodala, dostalo se na všechny možnosti. Dokonale se rozpustila do časoprostoru, z jedné strany ovládaného jakoby náhodou a z druhé strany poznatelného. Vše se všim souvisí. Dokud nedojde ke katastrofě, bude mít člověk stále co poznávat. Stále bude moci odhalovat masky, rozeznávat pravdu od lži a dobro od zla. A to nejkřutější úmyslné zlo se bude vždy nepochybně rafinovaně maskovat. K jeho odhalení nám často mohou pomoci právě texty a knihy, z nichž se někdy postupně rodí.

...

Knihy má tu vzácnou schopnost přenášet v určitosti negativitu jako možnost, odkazovat jí. Tato negativita v možnosti ale musí být rozvinuta v dialogu, jinak zůstane na poli vnitřního, tedy necelkového dialogu. Celkovost v šíření se knize, písmu nedá upřít. Písmo je totiž skrze fixaci slova prostředkovatelem podstaty v určitosti a tedy jejím záhadným bytím v určitosti. Což je z hlediska celkovosti výhoda i nevýhoda. Tato celkovost v písmu totiž může fixovat jak pravdu, tak i nepravdu. Poslední instancí zůstává vždy čtenář a zejména to, zda přečtené učiní předmětem dialogu a napojí se tak na negativitu. Podstata v písmu může být překroucena, může vyvolat zdláklivou

platnost. Konkrétní určitost se totiž neustále proměňuje, a tak jedna písemnost se vždy musí vztahovat k jedné určitosti, a pokud má být v určitosti trvale platná, pak musí odkazovat na negativitu.

Jak z toho ven?

„Čti díla filosofů.“

„Trénuj formální zápisy.“

„Měj vždy při ruce Matematicko-fyzikální tabulky. Budou se rozhodně hodit.“

„Nahlédni do svatých knih. Rozeznáš rychle jejich prolhanost a odložíš je. Měj tu prolhanost však na paměti, způsobila mnoho bolesti.“

„Čti beletrii, pokud máš chuť. Fantazie skrze určitost skýtá nekonečné variace.“

„Studuj odborné práce z oborů, jež jsou ti blízké.“

Umění

Co je umění? Jde o výsledek činnosti člověka pro druhého člověka. Jako jistě mnoho dalších. Nemusíme dlouho hledat, abychom s celkovostí umění spojili spolupráci dvou lidí na díle. Největší díla, která vznikla, byla často výsledkem spolupráce dvou lidí. Ať již se ten druhý účastnil jako přímý spolupracovník nebo jako fiktivní zdroj inspirace, tedy negativně. A na koho umění cílí? Umění je vždy určeno druhému. Nalezeme umění, které není určené druhému? Co je na jeho počátku? Kde se bere impuls vedoucí k umění? Umění jako obraz. Píseň jako obraz tvůrčího hnutí v prostoru. Musí tomu tak vždy být? Tvůrčí hnutí? Kdy vnímáme umění jako krásné? Začneme se stavem přítomnosti, kdy touha nutí autora k činnosti. Umění vychází vždy zevnitř. Svědectví negativity v umění sledujeme jak na jeho počátku, tak v jeho výsledku a vlastně i v průběhu tvůrčího procesu. Výsledek tvorby se neprojektuje do pojmu, nýbrž přímo do prostoru. Jaký je poměr mezi pojmem a uměním?

...
Umění je ryzí svoboda v **tvoreňi**. Svoboda tvorby v prostoru. Pramen negativity. Zbavenost všech přívlástků v činnosti. Proto některá díla, výstupy umělecké činnosti nazýváme božskými. Umění je také poslední oblastí zla. Příbytek, kam má být zlo odloženo jako neškodná představa, katarze. Nejen zlo, ale i lež a nepravda. Umění skýtá prostor pro necelkovost, pro věci bohu „vzdálenější“. Prostor, kde má být spor a rozpor. Neboť svět v poslední revoluci, viz kapitola Revoluce, bude čistá pravda. Radost z jednoty a různosti. Radost z poznání i rozkoše. Radost z pravdy. Svět v poslední revoluci bude uskutečněné

a uskutečňované dobro a krása. Zlo v něm bude přítomné jen a pouze jako prožívané umění. Tvorba v umění musí být nepodmíněná, to znamená, že přebírá podmínky dialogu. Tyto, aby umění dávalo pravdu zla jako jeho zobrazení, ale i pravdu dobra v jeho zobrazení, nesmí být narušeny žádnou cenzurou. Nepodmíněnost v umění je nutnou podmínkou toho, aby se v něm mohla ryzí negativita plně projevit. Poctivá tvorba v dialogu s prostorem a druhým nutně dává odkaz na ryzí negativitu ve formě určitosti. Celkovost umění spočívá v nepodmíněnosti činnosti, která jej utváří. To je rozdíl proti práci, poznávání, rodině a všem ostatním činnostem. Neboť práce je vždy podmíněna co do předmětu, užítku. Poznávání co do metody nebo zaměření. Činění v rodině se podřizuje zase zejména praktičnosti. Ale v umění není a nesmí být žádné takové omezení. Umění je nejčistším činěním v bohu pro boha, v negativitě pro negativitu. Proto musí být vždy plně v ní a z ní, pokud má být poctivé.

Určité výsledky umělecké tvorby bývají však rozdílné co do kvality, ta odpovídá přítomnosti míry zobrazení negativity resp. odkazu na ni v díle. A tak určitý člověk v prostoru vždy vybaven určitými schopnostmi buď maluje anebo hraje na housle. Tomu říkáme talent. Ale co je to **talent**? Výsledek hledání v člověku skrze druhého člověka. Hledání radosti a přirozené krásy v člověku skrze dialog. Objevený talent přináší čistou radost pro sebe i svůj doplněk. A tak rozeznání talentu musí vést k jeho rozvoji, neboť v něm se teprve nachází jeho pravda, být rozvíjen. Opakem je zlo.

...
Pokud negativita zůstává jediným zdrojem v umění, pak jeho nejryzejšími formami jsou nutně všechny způsoby umění jako **improvizace**. Jak je známe například v hudbě ve formě jazzu,

jamu, či prostého improvizovaného doprovodu kytarové hry na housle. Nebo v divadle jako formy improvizovaných představení, kde na začátku není kladena jediná určitost a průběh představení tak není dopředu znám. Nebo v malířství, kdy malíř nemá dopředu žádnou představu o výsledném díle, dotváří jej průběžně. Naznačené formy v umění jsou nutně nejlépe ryzi negativitě, a tedy i bohu. Jak se tedy v improvizaci negativita zjevuje a dává své plody celkově? Nepodmíněnost se v improvizaci zpřítomňuje plně. Improvizace vychází z přímé tvorby v činnosti. Nepochází k rozevírání možnosti a skutečnosti, jde o čistou identitu možného a skutečného v činění. Paradox. Úmysl odsunut na druhou kolej. Co je to úmysl? Úmysl zde chápeme jako kladení určitosti, které omezuje, definuje podmínku/podmínky. A toto vrstvení podmínek se dostává do rozporu s podstatou, negativitou improvizace. Improvizace se vrací k jednomu já, k jedné tvořivé síle nacházející se mimo člověka, neboť jde o ryzi negativitu, její promluvu skrze člověka – uskutečňování boha.

Také tanec se vrcholně podílí na umění. Viz kapitola Lásky. Tanec má ten další stupeň a blízkost k negativitě v tom, že se odehrává mezi mužem a ženou, že čerpá z nejsilnějších momentů negativity, jako jsou sexualita a láska, že dokáže v celkové nádhěře plnit smysly všech zúčastněných, především pak aktérů samotných. Přičemž čistota vnímání dotekem a vůní průběžně sycena touhou, se právě v tanci nejplněji uskutečňuje. Nádhěra ženského těla pak dostává svojí nejkonkrétnější a nejplnější podobu. Neboť ono je přímo stvořeno k tanci. Vlnění boků a řader, držení těla, pohyb ve figurách, to vše v tanci vrcholí. Negativita muže v tanci dává vyniknout kráse ženy. Muž v tanci vystupuje jako nositel, udržovatel a spolutvůrce podmínek. Pokud tanec vychází z improvizace, jde o nejkrásnější umění, jež v sobě integruje veškerou možnou negativitu, pravdu, lásku, krásu, pohyb, jednotu, dialog, touhu, svobodu, prostor, čas.

...
Umění jako zobrazení pravdy a lži neboli pravdy nepravdy se názorně projevuje u děl s náboženskou tematikou. Tak například zobrazení smrti Ježíše Krista názorně odkazuje na pravdu zániku zobrazeného, pravdu zániku jeho pojmu. Viz kapitola Náboženství. Kvalita

umění spočívá v tom, jak se mu daří zvětšit napětí složek negativity z pohledu trojice krásy, pravda a dobro v prostředí talentu pro druhé. Neboť umělecké dílo vždy vzhlíží k celkovosti.

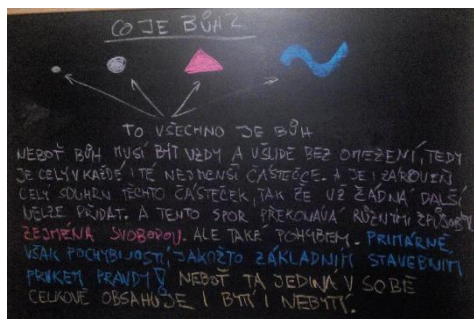

Jak z toho ven?

„Maluj, zpívej, hraj, tanči – tvoř!“

Bůh

Bůh musí být jeden. Pokud má být bůh nejdokonalejší, absolutní a nejcelkovější, pak musí být jenom jeden. Jak by totiž mohli být bohové dva, vedle sebe? To by byla rivalita, která znamená, že jeden z těch dvou je dokonalejší a absolutnější než ten druhý. Ale to by nemohlo být ani možné. Bůh musí být jeden a celkový už v možnosti tak, že v sobě zahrnuje zcela vše, co je nejen možné, ale také skutečné. Kdyby totiž zahrnoval pouze možné, pak by byl jen prvotním hybatelem, spouštěčem. Ale to by znamenalo, že to, co spustil, již není jeho součástí. A to by bylo narušení celkovosti. Bůh musí být vše, celost, jednota možnosti a skutečnosti. Tedy nejdokonalejší nemůže dopustit, aby to, co vytvořilo, bylo mimo něj. Jinak by popřelo samo sebe.

Tato kapitola je vůbec nejtěžší. Protože z určitosti vede k bohu velmi složitá cesta, na které se dá velmi snadno a důkladně zabloudit.

Říkáme: „Počátkem je ryzi negativita.“ To můžeme nepřesně přeložit do řeči dnešní pozitivní vědy jako: „Počátkem je velký třesk.“ Základ toho velkého třesku spočívá v singularitě s prazvláštními vlastnostmi. Kde je ale celkovost? K počátku velkého třesku jdeme skrze smysly z určitosti, a tak se k němu nemůžeme nikdy dostat. Leda bychom si ho představili jako čisté nic, čistou negativitu, nehmotný svět. Jak z tohoto nic mohlo vzniknout tolik určitosti? Takové nic by muselo být bohem. Může nehmotný svět negativity – bůh jako nic, když sebe sám popře do hmoty, změnit své původní vlastnosti? Mohl by ztratit svou celkovost, sám sobě se striktně odcizit? Jak to tedy bylo na „počátku“? Bylo na počátku něco dokonalého, stabilního a neměnného, ale čas to být nemohl. Čas je pro člověka, z člověka

skrze dialog, prostor pojmu, podmínka trvání v nekonečně rozdílném prostoru. Člověk se na čas tak fixuje, že představit si něco, co není časové, nýbrž věčné, tedy ani nikdy nezačalo, ani nikdy neskončí, je prakticky nemožné. V tom spočívá problém „počátku“. Jenže my nemůžeme uvažovat počátek, pokud ho takto budeme uvažovat, pak se musíme vždy ptát. Co bylo před počátkem? Ale není žádné před a po, je jenom přítomnost. Věčná negativita. Přítomnost nemá konec a začátek. Bůh je skrze ni stále přítomen a je to ten stále stejný, který byl na tzv. „počátku“. Bůh je stále přítomen, v pohybu věcí kolem nás, v naší schopnosti pochybovat a negativně uchopovat věci kolem nás v čase.

Ale zpět k otázce. Jak je to s tím, když celková dokonalost samu sebe popře? Toto popření musí vést k celkově nedokonalému. Celkově dokonalé nedokonalosti. A tato musí již být hmotná, jakožto opak nehmotného. Základ prostoru. Ale jistě nemůže být to nedokonalé jen čistým opakem, neboť to dokonalé by tím bylo zbaveno celkovosti. Ale pak to dokonalé musí být v tom vytvořeném nedokonalém nějak negativně přítomné. A negativita spočívá v tom, že vše v prostoru je v pohybu, tedy je se sebou i vůči ostatnímu vždy neidentické. Naopak by to nemohlo být. Kdyby bylo vše se sebou vždy identické, šlo by o zobrazení celkovosti do určitosti, které vytěsnilo veškerou negativitu. Negativita v prostoru zachraňuje jeho poznatelnost. A tato poznatelnost je umožněna zase a jedině přes jinou formu negativity a tou je pojem u člověka z dialogu.

A ještě jinak. Do sebe zahleděné ideálně, pokud popře samo sebe, musí sebe samo negovat, ale tak, aby stále zůstávalo celkovostí, tedy už prvotní čin tvorby prostoru v sobě musel mít minimálně nějakou možnost, která by umožňovala ideálně vrátit se opět k sobě samému a udržet tak celkovost. Tedy vznikl temný prostor bez člověka, avšak již s jeho možnostmi. A ten se musel vyvíjet tím způsobem, aby dal nakonec člověku vzniknout. Aby se skrze něj, neboť právě člověk je napojen jak na prostor svými smysly, tak na ideálně/negativitu schopnosti pochybovat, to původní do sebe zahleděné ideálně opět k sobě navrátilo. Jenže tím vlastně musel člověk dostat něco z božského, něco z „počáteční“ singularity. A to nemohla být nikdy jen pozitivní určitost. V tom

spočívá cesta k bohu vnitřním způsobem, negativně, ne ze smyslu. Taková cesta k bohu je sice negativní, jinak ani nemůže být, ale je přímá, neboť se vyhýbá veškeré určitosti.

To, že se v člověku nachází božské, se mu samotnému logicky stává problémem. Chybá interpretace božského v člověku totiž nutně vede k nepravdě a zlu. A k chybám v tomto směru dochází a docházelo. Člověk totiž začal božské zneužívat k nesprávným účelům. Například si vymyslel, že může být něčeho vlastníkem. Institut soukromého majetku. Obludný omyl. Neboť pojem jako takový je negativní, nehmotný, tedy jakákoliv definice vlastnictví, jež tvrdí, že nějaký kus země patří někomu, odkazuje v podstatě nesmysl.

Jsme zde proto, abychom poznávali, abychom se radovali, abychom hýčkali a opatrovali přírodu, naši nutnou podmínku, abychom čerpali z božského – ryzí negativity. Ale kam dospěla realita? Jeden tvrdí, že jeho pravda je ta jediná. Druhý prvního vydírá hrozbami fyzického násilí, pokud s ním nebude spolupracovat. Všichni ostatní si až na pár výjimek myslí, že jediné, co potřebují k životu, jsou peníze. Viz kapitola Peníze. Druhý zabije sebe sama a také další z přesvědčení, že jeho bůh je ten jediný a správný. Vláda emocí nad rozumem. Celkovost boha obsahuje i emoce. A tyto emoce mohou být silnější než rozum, ne však celkovější.

Pokud primární je pochybnost, pokud díky ní vzniklo slovo, čas a rozumění jako to, co lidi spojuje a dává jim božské, pak toto musí být hlavním a jediným prostředkem a cílem. Nemůže tedy jeden člověk vztáhnout ruku na druhého z jakéhokoliv důvodu. Pokud tak činí, zabijí boha. Následuje pak nutně ztráta účasti na rozložení do času a prostoru, nutně uvědomění chyby v jasném názoru, a toto vědomí už navždy zůstává. Jde o trest. V bohu jsme pro druhého, a pokud to neuznáme nebo provedeme něco, co druhému ublíží nebo ho úplně zlikviduje, pak s tímto ve věčnosti skončíme. Pochopitelně, že si budeme moci prožít všechno ostatní v libovolné míře, ale ten čin, bude vždy už daný a znovu se objevující, nikdy nesmazatelný.

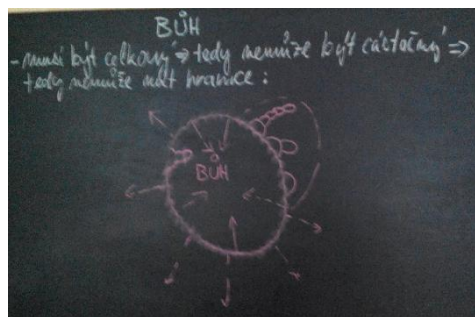
To by mohlo znamenat, že nás čeká nějaký život po smrti. Jak to s tím ale je? Můžeme žít nějaký život po smrti? Kdybychom žili věčně,

jak by to mohlo fungovat? Stále by přibývali další a další lidé? My musíme sdílet mezi sebou, aktuálně žijícími a mezi generacemi. Od té doby, co vzniklo slovo. Neboť to, co se nedá vyslovit, nemůže být sdíleno. Ale jak je to tedy s tím životem po smrti nebo před narozením? My víme, že žili lidé před námi a uvažovali podobně jako my. Na tom, co oni dokázali, stavíme. To je to jediné, co můžeme tvrdit. Ale potom jediné, co můžeme udělat, je přispět do tohoto světa aktuálně poznaného, vytvořeného. Toť základní pojmová dvojice život – neživot. K té jsme bohužel schopni dodat jediné. Neživot je čistá negativita, která kotví jedinou pravdu, trvání života druhých. A to je její celkovost. Tak musíme k životu přistupovat.

...
Jak bůh stvořil svět? Jak z věčné negativy mohl vzniknout prostor? Proč vůbec musel vzniknout prostor? Vždyť ideální negativita sama pro sebe mohla vždy zůstat tím, čím je a čistě se nazírat bez nutnosti prostoru. V sobě a pro sebe celková negativita přeci nepotřebuje nic, co by mohlo její celkovost narušit. Ovšem až do „okamžiku“ než o sobě začne pochybovat. Pokud nehmotné ideálně provede svoji radikalizaci, nutně dochází k tomu, že bez prostoru, rozprostraněnosti není tím celkovým, o čem se domnívá, že je. Ale toto musí zjistit již „okamžitě“, neboť ideálně nazírá sebe samo v celkovosti najednou a nečasově, neboť v nehmotném a věčném nestojí časovost proti pohybu. Nebo jinak, časovost ano, ale taková, že jí nic nechybí, neboť ve věčnosti není pohyb. V nehmotném není místo A odlišné od místa B, proto v něm vše má k sobě stejně daleko a jako takové se vše najednou poznává a je dovršeno.

Tedy tato nečasová ideální negativita – věčnost je také „okamžitě“ pochybována, a tato radikalizace nutně musí být součástí její celkovosti. S touto prvotní radikalizací vzniká hmota. Je to výsledek činu, který bezprostředně po radikalizaci následuje, resp. je přímo její součástí. Ten prvotní čin, je krokem do temnot, kdy ideální svět negativy klade první určitost, ve které se ale vzápětí zcela ztrácí. Což narušuje jeho celkovost. Negativita zůstává stále sama sebou, teď již s vědomím, že i její sebepopření v pochybnosti a tedy dovršení její celkovosti započalo. Odcizení, které prvotní čin vyvolal, disponuje hraniční silou. Výše naznačené musíme radikálně pochybovat.

Vždyť by mohla ona věčná negativita vytvořit něco – prostor, kde by jen stvrdila svou celkovost, přes nějaké figurky, nebo obrazy. Jenže pak by se k sobě hned vrátila, pokud by vytvořila něco, co jednoduše vede zpět k ní samotné, vrátila by se opět k sobě. To by však znamenalo, že nedostatečně pochybovala. Musela by začít s další pochybností. Ale bůh nejdokonalejší ideálů nemůže pochybovat dvakrát, jeho první pochybnost musí být ta nejdokonalejší možná. Stejně tak, jako je bůh jenom jeden, je pouze a jenom jedna jeho radikální pochybnost. Hmota, kterou bůh vytvořil, se řídí vždy stejnými zákony. Pokud se domníváme, že některé části hmoty se řídí rozporuplnými zákony, pak jsme ještě nepoznali vše. Ale zpět, pokud tedy je jedna pochybnost, je to pochybnost celková a celkovost dovršující a tedy nutně pochybnost, která zakládá možnost, odcizenou temnou hmotu vrátit zpět. Proč ale pouze možnost? Proč ne rovnou uskutečnění? Neboť návrat by byl příliš „rychlý“, tedy necelkový. Navíc součástí vytvořeného prostoru musí nutně být striktně pozitivní určenost, která striktně popírá původní ideálno. Musí ho dokonce popírat celkově. Ale toto celkové popírání by vlastně znamenalo zrušení věčné negativity. A to zjevně není možné. Neboť to věčné musí, pokud má být celkové, stále trvat. Ale jako takové se v hmotě musí k sobě probojovávat a musí jít o proces. Neboť hmota klade hraniční odpor odpovídající celkovosti první radikalizace.

A jak je to s tím ideálním nehmotným na počátku? Mohly to být soustavy přírodních zákonů? Mohl to být jakýsi zdrojový kód člověka a vesmíru? Jak by mohl věčný nehmotný svět zákonů a možnosti člověka vědět, že je ten pravý? Nemusi být na počátku holé nic, které nemůže trpět tím, že je něco

ideálnějšího než toto nic? A když se nic radikálně pochybuje? Vznikne všechno. Ano, zdá se, že tak nějak to mohlo být. Jen tu rozebíráme ono nic a všechno trochu detailněji.

A ještě jinak. Pokud na počátku je nic dané totální negativitou, čistou radikální pochybností, jako když od otázky odpáráme veškerou předmětnost, souhrm všech možností, pak co musí být výsledkem radikalizace tohoto? Musí to být určenosti, tedy prostor a hmota, které v boji, a nutně poznamenané temnotou a popřením, hledají cestu zpět k celkovosti.

A je to boj plný odcizení a nástrah. Na jeho konci stojí člověk. Cesta k němu však nebude lehká. Veškeré formy života a nutné další podmínky, které musí být splněny, jsou toho jasným důkazem. Ale ani člověk není jasná odpověď. Jaký člověk? Pokud říkáme člověk, myslíme člověka – tečnu negativity. Člověka, který pochybuje, je skrze druhé, neboť ví, že být člověkem, je být člověkem díky druhému a pro druhého. Neboť stejně jako prvotní pochybnost boha vedla ke stvoření světa, pak i prvotní pochybnost v nečlověku vedla ke stvoření člověka skrze slovo. Slovo je prvním kontaktem s věčností a tedy s bohem. Slovo vzniklo mezi dvěma ještě nelidmi v přímém kontaktu tváří v tvář, z očí do očí. Tehdy, kdy vznikla řeč a kdy se z nečlověka stal člověk, tehdy se poprvé objevilo světlo boží a původní radikálně popřená pochybnost se začala k sobě navracet. Tehdy se začal napojovat na čas, věčnou přítomnost. Neboť ta jednoduchá nejprostší forma negativity u člověka, a sice podržet v přítomnosti pojem vysloveného slova, je božská. A znovu je třeba si uvědomit, co k tomu vedlo? Pojem ani jeho zvuk nevznikl sám od sebe, ale vždy na poli dialogu mezi dvěma lidmi. A jedině díky pochybnosti. Tedy ne já, ale já díky druhému. Bez druhého se já rozpadá do šílenství a beznaděje určenosti.

Jako je světlo pro věci, aby byly vidět.

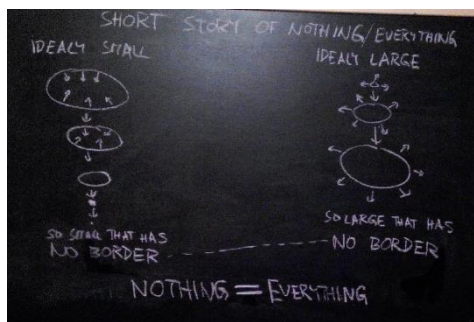
Jako je vzduch pro zvuk, aby byl slyšet.

Tak je bůh pro duši, aby mohla poznávat.

Ale bůh není v prostoru přímo, tam je sobě odcizen, tam sebe popřel.

*Bůh je výhradně negativně, a jak tedy je?
Ten bůh v duši jako negativita se projevuje jako pochybnost – otázka.*

A ten bůh v duši je jeho cesta k sobě samému skrze poznání, cesta k celku, do věčnosti.

Vrchol projevu ryzí negativity – boha v prostoru se realizuje ve svobodě. Svoboda je finálním završením negativity ve světě. Jde o prázdno/negativitu, jež umožňuje životu zrušit sám sebe. A to nejen jednotlivě, ale i celkově. Což je něco, co ani bůh nemůže. Neboť to, co bůh stvořil, je dokonalé, celkové, pravdivé a krásné a k němu chybí už jen člověk, který má možnost → nutnost se rozhodnout. Zničí sám sebe přímo nebo zničí sám sebe tím, že zlikviduje nutné podmínky svého života, nebo bude poznávat blahodárnou, čistou a radostnou sílu jednoty a radovat se z ní?

...
Trocha opakování. Bůh, ryzí negativita je ve světě, hmotě, přírodě, člověku, vždy pouze a jen negativně. Tedy jako pohyb, jako neviditelný přírodní zákon, jako čas, jako čirost smyslových orgánů, jako svoboda, jako pojem, jako dialog. Je to jediný možný způsob bytí boha.

...
A ještě jedno cvičení. Aneb důkaz boha z možnosti. Neboť už jenom čistá možnost boha zakládá jeho bytí. Možné je připravené k uskutečnění. Pokud je něco možné jako nejdokonalejší a nejcelkovější, pak už tato možnost zakládá jeho bytí. Už možnost boha zakotvuje jeho uskutečnění. Tedy možný bůh je skutečný bůh. A takový bůh nemusí být dále jakkoliv určován upřesňován. Dokonce jakékoliv jeho další upřesnění je chybné a trpí na celkovost plně. Je totiž nemožné, aby nejdokonalejší a nejcelkovější nebylo uskutečněno. To by pak totiž nemohlo být ani možné. A nemožné je nebytí. Nemožné je čistá vyprázdňenost, není to ani spor ani zápor. Pokud je bůh nejdokonalejší a nejcelkovější, pak nemůže být nic mimo něj a zároveň vše musí být v něm, a to věčně. Není tedy možné, aby v něm něco jednou bylo a jednou nebylo.

V bohu musí být vše jako celková plnost. Konkrétní určitost v bohu je pak celkově blíže nebo vzdálenější od něj. Neboť nemůže být všechno stejně blízko bohu, nebyl by rozdíl, bylo by pouze jedno, kde vše je stejnost. Blíže bohu se nachází, co je plněji v negativitě. Blížkost prostoru k bohu je v pohybu. Blížkost člověka bohu je v dialogu a z něj v pojmu, čase, svobodě a veškerých odvozených negativitách. Člověk se blíží bohu více než prostor, neboť jeho negativita je jednotou mimo prostor. A tak se, jak již bylo několikrát naznačeno, ryzí negativita skrze člověka vrací sama k sobě. Což není proces, který by mohl být někdy ukončen, neboť probíhá v čase, věčnosti. Ryzí negativita skrze člověka je nejcelkovějším uskutečněním možnosti. Je plností páru možnost → skutečnost ve všech směrech. Neboť člověk = vrcholná svoboda boha. Nikoliv ale jako jedinec.

...
Určitost ve světě nikdy nemůže být vydávána za ryzí negativitu. Její podstata se může vyjevit teprve, pokud je zařazena do celku. Ani jakkoliv obrovská suma jakkoliv výstředních určitostí nemůže nikdy být základem celku. Ať už by se to mohlo z jakéhokoliv důvodu zdát či jevit.

Jak z toho ven?

„Bůh je jeden a celkový a nemůže být mimo boha. Vše i nic i prázdnota jsou v něm.“

„Boha nemůžeme definovat skrze něco určitého. Boha můžeme definovat pouze a jedině negativně.“

„Vše je v bohu. Nic mimo něj. Opakování.“
Bůh je tedy všechno a nic zároveň. Bůh dokáže překonat jakýkoliv spor.

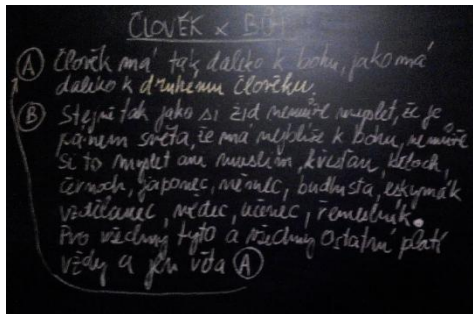
„Určitost je buď blíže bohu, nebo dále od něj, i když stále plně v něm.“

„Celkově nejbliže bohu se nachází člověk skrze dialog a z něj odvozenou negativitu.“
Dialog je základní struktura boha, negativita je podstatou boha a skrze dialog je přítomná ve všem. Bůh je čistá podstata dialogu. Bůh je negativita v otázce, jako když od otázky odpáráme veškerou předmětnost a časovost. Bůh je čistá pochybnost. Souhrn všeho možného, čistá negativita, pravda – jedna pravda, já – jedno já.

„Každý z nás je stejným prorokem.“

Víra

Víra – neopodstatněný akt člověka. Není třeba věřit v boha, neboť ten nás stále plně a beze zbytku obklopuje, jsme v něm a on je v nás. Jistě nemůžeme tvrdit, že víra někoho se vyvyšuje nad víru někoho jiného. Nebo že nevíra je horší nebo lepší než víra. Stejně jako k náboženstvím a bohu nezývá než k víře přistupovat jen a pouze negativně.

Jak se to má s vírou? Dá se vůbec uvažovat čistá víra? Nebo už vždy obsahuje pojem víra svůj předmět. Říkáme: „On/ona věří.“ Ale pokud toto tvrzení radikalizujeme, musíme se ptát: „V co věří?“ Obvykle bude následovat odpověď: „V boha.“ Ale někdo může věřit ve vědu, někdo věří na osud, někdo na spravedlnost, někdo věří sousedovi, někdo kartárce, někdo věří na čakry, energii, někdo v posmrtný život. Objektem víry může být kde co.

Jak se to má s věřením samotným? Víra je vyjádření toho, že něco bude tak a ne jinak. Vyjadřuje přesvědčení, že skutečnost bude nějaká. Jedná se o formu kladení negativity. Víra nastupuje tam, kde se nám nedostává poznání. Jde tedy o doplněk poznání do celkovosti? Vzhledem k tomu, že naše poznání ulpívá v omezenosti, zdá se být místo pro víru zcela legitimní. Ovšem pokud věříme, že něco bude nějak, pak to tak nakonec může i nemusí být. Víra nezakládá nutnost. Jde o pojem nepoznání.

...

Nesmíme uvažovat pojmově dvojice křesťan x nekřesťan, žid x nežid, muslim x nemuslim, věřící x nevěřící. Takové protiklady odkazují celkovou vyprázdňenost. Není možné definovat jakoukoliv určitost, jakoukoliv pravdu na základě těchto párů. Není tedy možné tvrdit, že

žid se má k nežidovi chovat tak a tak, muslim k nemuslimovi tak a tak, věřící k nevěřícímu tak a onak, nekřesťan ke křesťanovi tak a onak, ba nemůžeme vymezit ani chování nevěřícího k věřícímu. Všechna taková určení lžou a vykazují oboustrannou nepravdu. Tedy nepravda je i to, co kladou i opak toho. Víra se nesmí a nemůže nikterak vymezovat ani na základě rasy, ani na základě jakékoliv jiné určitosti.

Vzhledem k tomu, jak málo známe, vzhledem k tomu, že vlastně neznáme, nevíme nic, bylo by logické, že nás určuje především víra samotná. Jak to s tím je? V co pak můžeme věřit a v co ne? Zkušenost a přirozenost nám potvrzuje, že pokud je něco funkční, v pravdě, pak to vzniklo na základě pochybnosti a dialogu. Nehledě na to, že dialog sám je čistou negativitou, tudíž něčím, co není s bohem ve sporu. Proto oprávněnost z hlediska předmětu víry směřuje k dialogu jako metodě, která disponuje základními nejtriviálnějšími způsoby ověřování, jež vedou k pravdě a poznání. Pokud bychom věřili v cokoli jiného například v osud, pak nemáme žádné nástroje, jak prověřovat. Co vykládáme osudem tak, může nakonec dopadnout úplně jinak, ale vlastně je to jedno, neboť i kdyby to bylo tak, jak jsme očekávali, tak za to mohl osud. Jenže, jak a čím to nakonec ten osud zařídil, to už se nám nikdy nepodaří zjistit, neboť osud není pravda ani negativita. Osud se ukazuje tedy jako předmět víry nedostatečný necelkový, neboť nedisponuje žádnou metodou. Osudem můžeme opodstatnit cokoli a jakkoliv. Ale jde pak o určitost a vyprázdňenost, která nemůže mít nikdy podíl na ryzí negativitě. Zcela stejně je to s bohem z určitosti.

Jak z toho ven?

„Nevěř v nic, co pochází z určitosti.“

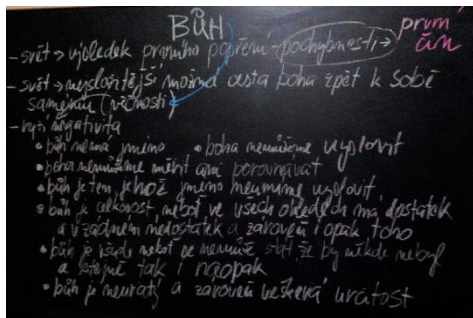
„Nevěř v nic, co přikazuje a zakazuje.“

„Nevěř v nic, čemu nebudeš sám věřit.“

Náboženství

Jako jsou různé jazyky z důvodu toho, že se vyvíjely prostorově rozručně, jsou i různá náboženství. Ale bůh je a musí být jen jeden. Tedy křesťanství, islám, a další náboženské systémy se odlišují pouze a jen v tom, skrze co se snaží boha uchopit, resp. přiblížit. Avšak nikdo nikdy není schopen boha celkově pojmut.

Není člověka, který by byl nadřazenější druhému. Není tu jediný důvod, proč by se měl jakkoliv určený člověk, konkrétní jedinec vymezovat jako hodnotnější proti jakémukoliv jinému jedinci, ať již z jakéhokoliv důvodu, tím méně z důvodu náboženského. Člověk pro druhého představuje vždy nejvyšší celkovou hodnotu, neboť je smyslem dialogu, podstatou negativy ve světě. Pokud z něj nečiní, klade určitost, která vždy omezuje. A ve svém důsledku může vést k jeho absenci a tedy v extrémě, jak již bylo řečeno, k tendenci zrušit prostorově vymezení druhého.

Téma náboženství je těžkým tématem, neboť v sobě zahrnuje i všechny konkrétní lidské osudy a příběhy. Ale musíme znovu opakovat, a opakování je matka moudrosti, neboť co se opakuje, chce se radovat ze svého potvrzení v jedné pravdě, ať už k ní vede přímo nebo oklikou. Není jiný bůh než jeden. Tedy není ani lepší ani horší definice boha. Nemůže tedy být ani lepší nebo horší prorok. Všichni jsme stejní proroci. A to v jakémkoliv ohledu. Žádný ohled totiž nemůže být. Všichni jsme stejní neproroci. Člověk není a nikdy nebude schopen boha pojmut. Jediné, čeho jsme schopni, je dotknout se ho v dialogu. Jak je to možné? Na poli vlastního vědomí jsme necelí, právě se sklony absolutizovat určitost. Teprve když se obrácíme na druhého a pokládáme se do

dialogu, uvědomujeme si svou nedokonalost, můžeme, pokud ten druhý spočívá v naladění, překonat nekonečnou prostorovou diferenci a dotknout se horizontu. Jenže absolutní nám bude vždy unikat. Půjde jen o dotek ovšem tak silný, že si bude žádat své opakování. Naše omezenost se může zrušit pouze v dialogu.

Stejně jako je jeden bůh, je také jedno náboženství. A to není deklarace víry v boha, který nás vysvobodí. To by znamenalo, že je bůh někde stranou, že nás sleduje a podle toho, jak se chováme, nás bude soudit. Ale takový bůh by nemohl být celkový. Bůh musí být všudypřítomný a vždy už přítomný. Je v nás i v prostoru kolem nás.

Tedy musí být pouze jedno náboženství, jako je jeden bůh. A to jedno náboženství můžeme definovat jen a pouze negativně. Jako něco, co boha nesmí nikterak nazývat. Dokonce i pojem bůh se nehodí k použití. Neboť i tento pojem zůstává v poměru k ryzi negativitě „určitostí“. Bůh nemá žádné prostředníky v čemkoliv, co se v prostoru nachází, a to jak v původním, tak v člověkem stvořeném. Tedy jakýkoliv symbol nemůže být využit a nedostačuje. Jednoduše můžeme shrnout, že všechny kostely, všechny obrazy, všichni lidé, kteří se snaží popisovat a zaobírat bohem, jsou od boha tím vzdálenější, čím pozitivněji a určitěji se o něm vyjadřují. Tedy zbožštění jakéhokoliv konkrétní věci nebo konkrétního člověka je nepřijatelné a vždy nutně necelkové.

Dále pak členění na život a neživot, neboli stav člověka po smrti, není přijatelné. Bůh je přítomen v obou stavech zcela stejně. Bůh poznává v životě, ale smrt jednoho člověka tento život neukončuje. Život ukončuje smrt veškerého života. Ale možnost člověka zůstává stále stejná, i pak, až člověk skončí, bude bůh stále stejně přítomen, jen bude méně radosti.

Co se dá zbožštit, musí být ryze negativní. A nesmí vykazovat omezení plynoucí z určitosti. Božský může být pohyb obecně, jakožto jednota neidentity v prostoru. Božská může být otázka, kterou každý člověk bez jakéhokoliv nutnosti zaškolení přirozeně používá a která v sobě obsahuje negativitu. Neboť bůh musí vždy nějak stále stejně všude být. Jaká jiná jednota než negativita by mohla být bohem?

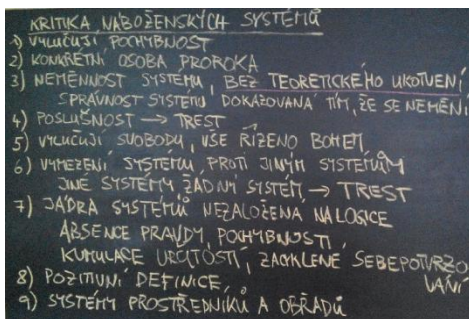
...

Již název náboženství je určující a tedy chybný a vzdálený bohu, a stále vzdálenější čím

přesněji se ho snaží určit. Už z historie je patrné, že právě vehementní určování v této oblasti přispívá jen a pouze k výraznějšímu vzdalování se bohu. Stačí nahlédnout do „svatých“ textů libovolného druhu, abychom okamžitě rozeznali, že kupení a absurdita nesmyslů kladených v nejnesrozumitelnějších houfech vede jen a pouze k dalším rozporům a vynucuje si další bohaprázdnější zpřesňování. A tak musíme znovu opakovat, celkovost boha přímo vylučuje pozitivní určení. Rozum i cit se nad mnohými příkazy ze svatých textů různých původů udiveně pozastavuje. A při tom jsou to právě tyto příkazy, nejkrajnější určitosti, jejichž odkrytí pravda ukazuje na záměr vytěsnit pochybnost. Buď přijmout bezvýhradně holý nesmysl, nebo ho odmítnout. Po odmítnutí pak následuje trest, a to je trest svatých knih. Určovat nesmysly a jejich odmítnutí opatřovat trestem. Vyloučit jakoukoliv pochybnost. Projev falešné moci, lži a hnusu, zjevné úmyslné nepravdy a zla.

Jaké má a může tedy vůbec být náboženství, aby mohlo být celkové? Je takové náboženství možné? Leccos již bylo naznačeno. Celkové náboženství nesmí primárně vylučovat pochybnost jako základní a prvotní princip, první negativitu. Naopak by bylo vhodné, aby z pochybnosti učinilo vlastní hlavní bod programu a nejzákladnější stavební kámen. Jedině skrze ni totiž můžeme uchopit celek a její extrakt – ryzí celkovost – je bůh. Tedy takové náboženství sice klade určitost boha, ale čistě jako ryzí negativitu, tedy přísně negativně. Stále přítomnou negativitu času – věčnosti. Prostorová určení jsou bezvýznamná a jsou jen ryze účelová, vzdálená bohu, nemohou být bohem, a jako taková jsou prolhanou manipulací s jeho pojmem. Neboť jak již bylo uvedeno, bůh je nic a vše zároveň – čistá nehranice. Vyskytuje se všude a ve všem stejně celý v jakémkoliv ohledu, třebaže dle své potřeby mnohde rozporně. Tedy pokud se dnes náboženství pyšní rozbujeými systémy nesmyslných příkazů a zákazů, pak je nezbytné tyto všechny do jednoho rozporovat a vyhlásit jedno jediné náboženství – **nenáboženství**. Poslední náboženství, které říká důrazně: „Ne.“ všem náboženstvím i sobě samému. Ale nejde o čistou negaci, odmítnutí, spíše o rozpuštění všech nesmyslů – čistě nic. Tedy navrácení náboženství bohu. Jen on ví, jak na sebe.

A tady máme na mysli zejména církev a její představitele. Tito komičtí panáci v podivných hábitech, obklopení nesrozumitelnými předměty a procesy, jsou bohu největším výsměchem. Neboť bůh nechce být přijímán, nechce být posledním soudcem, něčím, co se nejprve nepodílí a pak podílí, to by byla jeho necelkovost a bůh nemůže být necelkový. Bůh chce být jen poznáván ve svém odcizení, to je jeho radost. A poznání je možné jediné skrze pochybnost nijak jinak. Jedině ona klade celkovost ze sebe samotné. Nic jiného. Pak ale všechna určení, všechny určité výpovědi církve a všech prostředníků, které kdy byly provedeny, jsou mimo boha. Ale jak může být něco mimo boha? To by byla jeho necelkovost, kdyby připustil, že je něco mimo něj. A tak nutně i tyto určitosti našich náboženství a církví jsou v bohu, ale jako jeho redukce, neboť nejsou kladeny s ním jako negativita, ale jako určitost vylučující pochybnost a tedy to, co boha skutečně nepoznává, jen ho určuje. A když ho určuje, tak ho omezuje, klade ho jako hranici, ale to není možné, neboť bůh nezná hranice. V bohu je možný spor. Ale v bohu je bůh jako jedna pravda z dialogu – negativita.

Poslední náboženství = zrušení náboženství určitosti. Určitosti, která je kladena jako nezpochybnitelná, která vymezuje příkazy a tresty, straší a utlačuje. Která odmítá. Pokud jsou náboženství zrušena, není možné za ně považovat ani vědu. Ani věda není a nesmí být náboženstvím. Ani ateismus není náboženstvím. Neboť i popírání boha jej určuje. Pokud ateista tvrdí: „Bůh neexistuje.“ Vlastně vyjadřuje jeho nemožnost. Ale už i záporná možnost boha jej zakládá plně jako skutečného. Její doplněk do celku = existence boha v možnosti. Jelikož bůh může obsahovat spor, i tvrzení jeho neexistence ho vlastně dokazuje.

Pokud náboženství rozpoznáváme jako necelková, musí být vyloučena z politiky, ze státu. Náboženství nesmí být základem státu.

Čím více necháme náboženství v podobě, jak je známe, působit, tím více krve bude prolito, tím více nesnášenlivosti a zla nás bude obklopotvat.

K plnému rozvoji negativity stačí bohatě další oblasti mimo náboženství: umění, láska, práce, příroda, člověk, sport, tanec, poznávání, svoboda, revoluce. Všechny tyto oblasti a mnohé další poskytují tolik materiálu, že není třeba náboženství určitosti a nesmyslu.

...

Bůh není Kristus, bůh není křesťanství, bůh není víra ani náboženství. Bůh není soucit, ani hřích, bůh není ani tady, ani tam. Bůh nechce. Bůh nespí ani nebdí. Boha nemůžeme zobrazit ani popsat. Pokud tak činíme, pak vždy nedostatečně. Z těchto popisů nemůžeme na nic usuzovat. Můžeme sice boha chápat nebo lépe nechápat jako nejvyšší dokonalost, celkovost. Ale toto naše nechápání zůstane vždy nedokonalé. Boha můžeme definovat jen a pouze jako ryzí negativitu. Boha můžeme definovat jako něco, od čeho se musíme odloučit, co musíme nechat být, neboť kdybychom to chtěli pojmout, nemohli bychom to nikdy učinit plně, celkově. A tak nemůžeme nikdy brát vážně systémy, které s jistotou vymezují, jak se to má bohem, pokud to dělají formou pozitivně kladené určitosti.

A přeci můžeme usuzovat na jednu základní věc. Pokud je bůh nejvyšší nejdokonalejší a nejcelkovější, pak nemůže být něco, co by bylo mimo něj. Neboť toto něco by narušilo jeho celkovost. Tedy na jedné straně nemůžeme o bohu říci nic určitého a na straně druhé všechno určité, co o něm řekneme, je stále a jenom v něm a nemůže být mimo něj. Pak by ale i to určité muselo nějak být bohem. Ale určité je omezené a toto omezené nemůže být celý bůh. Jak to s tím tedy je? To určité musí být také nějak bůh, ale jak, když ne celkově? Zjevně jedině jako jeho nepravda nebo lež. Tedy vlastně zápor.

...

Pojďme si sestavit řetězec náboženství: hřích → vina → trest → strach → zpověď → modlitba → vykoupění. A teď ho zapíšeme v demaskované podobě: lež → lež → lež → lež → lež → lež → lež. Co je to hřích? Hřích je

něco, co nemá být, ale přitom je. Může být člověk hříchem, pokud byl umožněn bohem? Pokud je člověk schopen negativity, tedy schopen napojení na jednu pravdu, pak nemůže být hříchem, ale naopak oslavou, čistou radostí a blažeností. Člověk se svými schopnostmi má být výstavním kouskem ryzí negativity. To, čím a jak disponuje v prostoru, má být chloubov ryzí negativity, a ne jejím šedým stínem, hříchem. Poznání je naše nejvyšší vzácnost, ne základ hřichu. To, že jsme blaženi v objetí ženy, v dotyku jejich rtů a že v jejím lůně cítíme božské splynutí, to oslavuje boha, to není hřích. Na zemi není hřichu, jen zla, jež vzniká odkloněním od sil negativity, k silám nepravdy, a to zejména, pokud jde o úmysl a záměr. Hřích je nebytí, nepravda, lež.

Vina, co je to vina? Kdo se má cítit provinile? Za co? Vinný je ten, kdo něco provedl a ví to. Vinný je ten, kdo si uvědomuje svůj úmysl v nepravdě, resp. již pravdu té nepravdy jako demaskovanou lež a zlo. Ale kdo je tedy vinný? Vinu nese ten, kdo deklaruje hřích jako pravdu, neboť lže. Negativita člověka se ničím neprovinila, ta naopak má vracet bohu jeho celkovost, kterou ztratil prvním popřením. Člověk se nemá za co stydět. Červenat se má ten, kdo přišel s hříchem, ten je vinen necelkovostí, zlem. Pokud ale člověk není vinen, pak není třeba ho trestat. Jinak se tomu má u těch, co servírují hřích a vinu skrze generace církevních křesťanských a jiných představitelů a hodnostářů. Ti si zaslouží trest, ale není třeba násilí, stačí nastavit jejich ubohosti zrcadlo. Sami se budou dívat na své zkřivené obličejce, sami nad sebou budou nevěřičně kroutit hlavou, až sebe rozeznají jako nejozhydnější určitost člověka. A to, co uvidí, bude samo pro ně trestem.

Jak je to se smrtí? Trest po smrti? Největší lež. Poslední soud – nesmysl. Pokud je bůh jeden, celkový dokonalý, stálý, tady a teď, jak nejlépe umí v prostoru být, pak není možné, aby něco odkládal, není možné, aby čekal. Není možné, aby radost života, tvoření zahalil závojem posmrtného trestu. To mohl vymyslet jen ten, kdo si troufal určovat, jaký bůh je. Ale cílem tohoto určení nemohl v pravdě být nikdy bůh, nýbrž jen a pouze falešný osobní mocenský prospěch a tedy vždy lež a zlo na hony bohu vzdálené. Tento zaprodanec byl největším opovrhovatelem boha, jaký mohl kdy být –

ryzím opakem negativity. To, že se ke svému činu sám ani nedoznal a namísto toho ho omluvil různými zjeveními, to jen dokazuje nepoctivost a neupřímnost zlého úmyslu již v samém zárodku. Určení, které má lidi uvrhnout do temnoty soupojní vina → trest, jistojistě lze a musí sledovat jen nějakou další určitost, která nebude lichotivá a souvisí zjevně s uchopením moci.

Člověk nežije v hříchu ani není ničím vinen, není pak ani za co ho trestat, proto se také nemá čeho bát. Žádný poslední soud nebude, nic takového nemá ani opodstatnění ani podíl na ryzí negativitě ani nic takového není a nikdy nebylo ani po smrti ani před smrtí ani na hraně mezi oběma. Není poslední soud, jsou jen soudy ve věčnosti, ve svobodě. V naší svobodě v přítomnosti se vše odehrává. V ní a nejen v ní se ukrývá napojení na ryzí negativitu, jednu pravdu. Ano, bojíme se bolesti, neboť jde o necelkovost našeho těla. Ano, bojíme se smrti, neboť nevíme, co bude dál za posledním horizontem negativity života – soupojní život → smrt. Ale to je zdravý strach, nutí nás přežít, žít, rozhodovat se, dát do našeho života všechno. Nutí nás žít náš život jako něco, co sebe překonává. A v rámci něj musíme především rozkrývat lež a zlo, a tedy i po tisíciletí tradované náboženské nesmysly. Ano, smrt vyvolává úzkost, ale jde o zdravou úzkost. Není třeba se z ní vyhlávat prostřednictvím pokřivených náboženství. Není třeba nesmyslů o ráji a pekle. Bojme se smrti, nebojme se života. Zapomeňme však na život po smrti. Tam působí negativita a nechme ji tam být, takovou jaká je, čistou. Veškerá dosazení mimo život jsou tímto demaskována na pustou, vždy znovu zpochybnutelnou lež, a ve lži není pravda, ani dobro.

Nikdy není důvodu zpovídat se nějakému samozvanému fráternikovi. Pokud budeme chtít se s něčím někomu svěřit, obraťme se na přátele. Velmi vzácní lidé. Poslední instance negativity lásky. Doplnění prostoru lásky do celkovosti. Proto zcela odcizený županovitý prohanec jistě nesmí být tím, komu bychom se s čímkoliv měli svěřovat. Kdo se totiž může považovat za tlumočnicka božího? Jediné, co bůh nemohl z podstaty nikdy chtít, aby ho někdo jiný než on sám nějak konkrétně nazýval, nebo dokonce vyjadřoval jeho vůli v pozitivních formulacích.

Vlastně již ani nemá smysl zabývat se tím, co by následovalo – modlitba. I když možná ano. Modlitba = vrchol prolhanosti vůbec. Další věc, kterou bůh jistě nikdy nemohl chtít, aby se k němu člověk modlil. Tato forma nejryzeji vylhané určitosti, která má snad být až „řit“olezectvím“, může pouze popudit, dráždit, snad i urážet. Jistě, že předpoklad, toho co probíhá mezi lidmi, nemůže být platný mezi člověkem a bohem. Modlitba jako nejkrajnější určitost pro ryzí negativitu zůstává zcela bezvýznamná. Neboť není aktem poznání, je aktem papouškování. Papouškování ale není návratem ryzí negativity skrze dialog k sobě samotné, ba právě naopak, z nedialogu upadá do vyprázdněného odloučení se od ryzí negativity, tedy zůstává navždy lží, nepravdou a zlem. Můžeme odhadovat, že modlitba boha přímo obtěžuje.

Vykoupení. A možná je někdo přesvědčen, že se vykoupí penězi. Touto poslední určitostí.

...

Ne všechno, co prošlo rukou náboženství, byla lež a nepravda. Ale všechno, co nebylo této povahy, mohlo být i bez náboženství a určitě lépe a plněji. Naopak tam, kde zjevnost násilí, netolerance a pokřivenosti bila a bije do očí, tam svůj vklad náboženství podepsalo nezaměnitelně a s nejprůzračnější jasností. Ne vždy působily problémy právě náboženské organizace, mnohdy se za svaté knihy schovávaly mocenské struktury a často v nich našly ospravedlnění nejhoršího možného zla.

Ale také se našli tací odvážní mužové a ženy, kteří rozeznali, že bůh je ryzí negativita a podle toho i činili, těm patří obdiv a dík.

Jak z toho ven?

„Chraň se náboženských systémů jakéhokoliv druhu. Nepřihlašuj se k žádnému náboženství. Neúčastni se žádných akcí ve jménu boha, ledaže by hlavním smyslem a cílem akce byla obecná hodnota: rodina, mír, poslední revoluce.“

Válka

Co je to válka? Podobně jako jsme zjistili, že pokud mezi dvěma lidmi dojde k absenci dialogu, vstupuje do hry násilí se svým krajním extrémem fyzické likvidace, pak válka, jejíž základní atribut spočívá v umlčení protivníka zbraní, je právě tím nejkrajnějším extrémem absence dialogu v hromadném měřítku. Tedy plnost zlého úmyslu, co do kvality i kvantity. Kdo se proviňuje válkou? Ten panovník, který ji vyvolal a vede? Ta vládnoucí skupina druhých? Vojáci umírající na bitevních polích? Nebo lidé, kteří schovaní doma ve sklepích, ve strachu očekávají další vývoj? Ženy, jejichž muži šli ztratit život? Někdo vyhlásí válku někomu. Vždy musí být dvě strany, jež proti sobě válčí. A ten, kdo válku vyhláší, musí k tomu mít vždy nějaký důvod. Může jedna strana vyhlásit válku bez důvodu? Obdobně jako ve vztahu dvou lidí dochází k fyzickému napadení teprve důsledkem vzniklého rozporu, který není možné dialogem překonat. Jedině šílenec napadne druhého bez důvodu. I ten má ovšem pro své chování většinou nějaké vysvětlení, pokud tedy jedná při plném vědomí. Horší už je jen smyšlené opodstatnění agrese nezakládající se na pravdě. Pak jde o extrém všech extrémů neboli čistou zločivost.

Co zakládá touhu likvidace druhého? I tato touha je negativně daná jako výsledek svobodného rozhodnutí. Pokud se výsledkem svobodného rozhodnutí stává obsah, jehož cílem je základní popření celkovosti člověka, pak se jedná o zlo. Krach dialogu anebo jeho celkové neuskutečnění. Neboť tam, kde absentuje dialogické hledání společného východiska resp. pravdy pojmu, nastupuje snaha o fyzickou likvidaci protivníka, která se může jevit jako definitivní řešení problému. Takové jevení je jistě klamně. Ale kdo se nepohodl? Vojáci na bitevním poli nebo někdo jiný? Můžeme říci, že dialog vedený řádně dle náležitostí, by měl vždy vést k výsledku. Pokud se ale dvě strany zaseknou, tedy nejsou již dále schopny radikalizovat a hledat nové pojmy, co to znamená? Podmínky dialogu byly pošlapány. Vždy jde o řešení nějakého problému. Typicky můžeme uvést náboženské války. Konflikt víry jedné a druhé strany, jakkoliv založený. Agresor nedokáže pojmout celkovost, nedokáže vést dialog, a často s vědomím moci a převahy

přistupuje k napadení. To nebude nikdy celkové, neboť přirozeně všichni lidé, dokonce i ti, kteří bojují ve válce za stranu agresora, jsou oběti. Na čí straně se ale nachází odpovědnost? Pochopitelně na té, která válku vyhlásila, a sleduje skrze ni cíle, jež nemůže jinak dosáhnout, neboť setrvává v dialogické impotenci. Obešla jedinou možnou a celkovou cestu, jak se na něčem s druhým dohodnout. Každý účastník války se stává její obětí, i ten, co ji vyhlásil a udržuje. Neboť částečné nebo celkové úmyslné porušení zdraví člověka útočí na jeho celkovost. V bolesti se pak nemůže soustředit na poznávání, na aplikaci radikální pochybnosti a především na dialog s druhými, přírodou, na rodinu, na práci. Jeho přítomnost pohlcuje temná bolest a strach pocházející z necelkového nesmyslu, jakým bezpochyby válka vždy zůstane.

Smrt. Pokud se současná přítomnost žijícího člověka transformuje na něco jiného, o čem nemůžeme s určitostí nic říci, pak nemůžeme také říci, bude-li daný mrtvý ještě pochybovat. Smrt klade celkovou pochybnost na člověka. Nevíme, co bude po smrti. Je smrt akt ztráty života nebo jde o stav trvání člověka ve smrti? S jistotou víme jen to, že za sebou zanechal stopu v prostoru, kde již neexistuje jako hromádka buněk, prach se rozlétl všude kolem a ztratil se. V čase, v přítomnosti zůstaly věčné pojmy. Věčné jen potud, pokud je někomu předáváme, především ve výchově dětí a jejich vzdělávání, ale také v písmu, dialogu, úsměvu, radosti. Pak se nachází univerzálně sdíleny ve společném čase, přítomnosti. Proto se mnohohlavá stířda lidí specializuje v rozdílných oblastech, neboť jeden člověk by sám nemohl obsáhnout celou šíři světa. Pokud poznání sdílíme mezi lidmi, pak co je bůh na Zemi? Není jím právě tento celek složený ze všech druhých jediného nevyjímaje? A pokud jde o celek složený z druhých, jaký nutný moment musí být v tomto celku prioritní? Vědomí, že jeden bez druhého nejsme kompletní. Druhý pro nás má být nejvyšší hodnotou, paradoxně vyšší než jsme my sami pro sebe. Tento nejvyšší princip se válkou přímo popírá a narušuje. Strůjce války úmyslně svým svobodným rozhodnutím zašlapává a radikálně neguje samotný základ člověka. Tedy ten, kdo válku vyhláší a posílá vojáky na ztec, už navždy ve věčnosti skončí celkově ztracen ve zlu a lži.

...

Obecně základní chyba a nejčastější zdroj války spočívá v uzavření se do sebe a z něj plynoucí logické tendence o stále silnější sebezpotvrzení vůči druhým. Čím větší obrana před dialogem a jeho naplněnými podmínkami, tím horší nepravda a zlo. Což v extrémní podobě vede až založení východisek pro vznik a udržování válečného konfliktu. Pokud už válka zuří, čemuž se dá vždy předejít, pak se jen těžko z nekrutějších absurdností v konkrétních podobách potlačení celkovosti člověka mohou z nakupených absurdních lží znovu obnovit podmínky dialogu. Cena jejich znovuzrození bude vždy nevyčíslitelná, stejně jako je nevyčíslitelná hodnota každého lidského života. Za války veškerá předmětnost postrádá svůj smysl, válka = čistý opak dialogu neboli jeho nepravda. Ve válce létají místo slov kulky a bomby, a ty, místo hledání pravdy, života, radosti, poznání, nacházejí jen smrt a temnotu.

...

Ti, co dnes šermují zbraněmi, jsou ještě nelidi nebo možná už nelidi, neboť nemohou to být lidé z rodiny.

Jak z toho ven?

„Nepoužívej zbraně, neboť ty zakládají vždy jen zlo a lež. Likvidují celkovost.“

„Hledej příčinu války. Budeš se divit, až ji najdeš!“ Tato příčina vyvstává vždy z ubohosti a povýšenosti. Spoluzakládá ji ještě mnoho dalších důvodů. Tyto důvody mají svou vnitřní dynamiku a dialektiku. Vždy je však možné dohledat posledního architekta války, a vždy musí jít o konkrétního člověka a jeho svobodná rozhodnutí – jeho svobodnou zločinnost. Třebaže se tento snaží skrývat, jeho zlé úmysly vyjdou na povrch nutně.

„Odmítni nastoupit do války za tu stranu, která vyvolala konflikt na základě důvodů, s nimiž nesouhlasíš, když jdou proti celkovosti člověka.“ Prakticky řečeno, každé vyvolání války jde proti celkovosti a negativitě. Celková může být pouze podpora bránícího se.

Práce

Co je to práce? Obdělávání pole, sklizení. Kutání v dole. Vývoj software, kompilace, instalace. Analýza, implementace, testování. Rovnání krabic na pásu, z pásu. Vaření svíčkové. Metení chodníku. Co je celkovostí práce? Je celkovostí práce to, že se odehrává vždy v prostoru? Může práce neprobíhat v prostoru? Kdo dělá tu práci? Pracuje příroda? Pracuje bůh – ryzí negativita? Nebo ta má už odpracováno? Jsou celkovostí práce peníze? Co je výsledek práce? Jak je práce odvedena? Dobře nebo špatně. Jak poznáme, jestli je práce odvedená dobře nebo špatně? Zjevně výsledek práce musí být nějak viditelný, nějak určitý. Práce s prostorem v prostoru. Jistě nutně v prostoru. Neboť práci dělá vždy člověk. Ale příroda také pracuje. Také v prostoru. Tedy výsledek práce musí být v prostoru. Ale co dialog, jaký má vztah k práci? V čem nalezneme jeho výsledek, když slova jsou už pryč? Od práce čekáme určitost, nějaký výstup, upravený záhon, dobrou večeři, funkční aplikaci. A proto, abychom dílo dokončili, musíme zvolit nějaký postup, musíme nějak činit. Něco vzít a opracovat, obrousit, nakrájet, uvařit, napsat. Potřebujeme nástroj, minimálně ruce. A ptáme se: „Jak to uděláme? Z čeho to uděláme? A měříme? Když to uděláme tak, pak to bude vypadat takhle. A když jinak, pak zase onak.“ Ale vždy přirozeně chceme, aby výsledek byl dobrý, pravdivý a krásný. Chceme, aby jídlo dobře chutnalo, aby nás neotráвило, aby i krásně vypadalo, aby nám dalo potřebné živiny a tím udrželo naše zdraví, a tak dále. Ptáme se: „Je to jedlá houba? Obsahuje to vitamíny?“ Když stavíme most, ptáme se. „Unese tato konstrukce 15 tun? Jak musíme spočítat vlastnosti konstrukce, aby most nespadol? Kolik musíme použít betonu a v jaké kvalitě?“ Na všechny tyto otázky, chceme jednoznačné a pravdivé odpovědi. Některé si dokážeme zodpovědět sami. Jiné položíme někomu druhému, o kom se domníváme, že na ně dokáže pravdivě odpovědět. Ale k čemu to celé směřuje? Pokud chceme odvést dobrou práci, musíme v ní zohlednit, zapojit celkovost. Měli bychom se doptat na všechny aspekty, na které může mít výkon naší práce vliv, dopad. Měli bychom dílo nejprve klást jako radikálně pochybované tedy v jeho celkovosti, negativitě.

U každodenní večeře se nezabýváme všemi detaily, a když nakupujeme, zvitězí mnohdy chuťové pohárky nad poznáním celkovosti z hlediska prospěšnosti pro naše zdraví. Ale začněme na příkladu vývoje software. Jaké jsou jeho fáze, a jejich společný základ? Na začátku se nachází požadavek. Co je to požadavek? Něco negativního, co ještě není skutečné. Jde o nějaké přání, formulaci toho, co někdo potřebuje a dosud to nemá. Taková věc se vyskytuje jistě jenom negativně, neboť zatím není skutečná, nemá svůj odraz v prostoru. Kde se tedy nachází? Spočívá v pojmu, a to ryze negativně. Ale z čeho ten požadavek vychází? Z nějakého stavu věci. A tento stav se v jistém ohledu ukazuje jako nedostatečný, tedy necelkový. Tato necelkovost byla rozeznána, byla identifikována uživatelem a formulována v požadavku. Co to znamená? Uživatel potřebuje například vidět nějakou informaci, kterou dosud nevidí, aby mohl zpřesnit své poznání, rozhodování o něčem. Potřebuje sledovat nějaký údaj, aby věděl. Zjevně základ požadavku, pokud se jedná o vývoj softwára, bude o zpřesňování, o vyplnění nějaké informační potřeby, doplnění procesu apod. Možná se k tomuto základu ještě dostaneme, ale v tuto chvíli předpokládáme, že formulace a obsah požadavku dává z hlediska uživatele a aplikace, kterou používá, jasný a srozumitelný smysl. Čili v tuto chvíli nepochybujeme relevanci a smysl požadavku jako takového a předpokládáme jeho správnost. Co ale následuje?

Následuje *analýza*. Co to znamená? Předložený, schválený požadavek, aby bylo možné jej zpracovat, musí být analyzován. Tedy musí být rozebrán na jednotlivé dílčí prvky, a to s ohledem na to, co pro jeho zpracování vyplývá ze stávajícího stavu řešení. Jaké budou nové vazby v systému, jaké změněné, jaké odstraněné. Zda se jedná o drobnou změnu stávajícího systému, nebo zda je třeba použít nový systém. Z toho vyplývá i odhad toho, jak bude realizace náročná, zda se jedná o drobnou úpravu nebo rozsáhlou úpravu. Během analýzy mohou vyplynout souvislosti, které ze samotného požadavku nemusely být na první pohled patrné. Odhaluje se pravda, negativita požadavku. A tato fáze musí nutně vést k opakovanému dialogu, který mezi zadavatelem požadavku a zpracovatelem

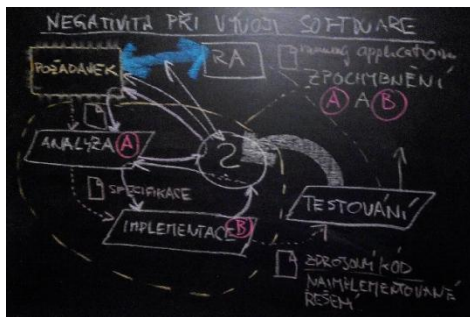
analýzy stále zpřesňuje a odkrývá pravdu a to jak směrem k požadavku, tak směrem k analýze, respektive k jeho řešení. Význam této fáze je na první pohled zásadní. Kvalita a poctivost vedeného dialogu v této fázi předurčuje proveditelnost a realitu celkového zpracování, tedy všech dalších fází. Kladení celkovosti v této fázi je nepostradatelné. Každý detail musí být radikalizován, a tak předvedeny jeho možnosti, prosvětlena jeho negativita. Samotná technologie zpracování požadavku resp. použité nástroje a komponenty však zůstává ve fázi analýzy ještě negativně přítomná. Co to ale znamená? Ve fázi analýzy není možné sledovat každý detail technického řešení, neboť to bude předmětem další fáze, ale přesto je třeba již uvažovat jistou minimální systémovou integritu, to znamená, jaké komponenty by mohly zajistit řešení, jakým způsobem budou zajištěny návaznosti a integrace řešení do okolních systémů, pokud se předpokládá taková z požadavku vyplývající spolupráce. Celkovost analýzy není vyplněna pouze dialogem k zadavateli, ale jak se fáze analýzy naplňuje, tak se také překlápí těžiště dialogu směrem ke zpracovateli. Stejně jako je finálním výstupem požadavku jeho zadání v textové podobě, tedy zpředmětněné, do prostoru vržené, tak výstupem fáze analýzy je specifikace.

A následuje fáze **implementace**. Do ní vstupuje již zpřesněná specifikace, která fixuje základní principy technického řešení. Zřejmě v jiných oborech se míra přesnosti dokumentace a požadavky na její náležitosti různí. V některých oblastech bude výstupem analýzy jednoznačně zpřesněná dokumentace integrující celkovou pravdu pro realizaci požadavku dokonce s předpokladem, že samotná realizace musí dodržovat tuto dokumentaci zcela celkově. Pokud specifikace není zpracována důkladně, pak vlastně obsahuje chyby, ať již menšího, či většího rozsahu. Vrátime-li se k příkladu s mostem, pak pokud chyby jsou většího rozsahu, most spadne. Ale zpět k vývoji software. Těžiště radikalizace a aplikace pochybnosti v dialogu, jehož předpoklady jsou naplněny s ohledem na předmět zpracování, je ve fázi implementace mezi analytikem a zpracovatelem neboli implementátorem. V této fázi implementace dochází k samotnému zápisu zdrojového kódu, k vývoji nových komponent, ke změnám stávajících, případně

k jejich odstraňování. I v této fázi může dojít k určitým změnám oproti specifikaci, které vyplývají z technického řešení, resp. z použitých technologií, jež mohou vykazovat určitá omezení. Například aktuálně použité technologie něco neumožňují, avšak jejich výměna není žádoucí z důvodu vysokých nákladů. Těžiště dialogu ve fázi implementace spočívá na vývoji. Ten, ve snaze dodržet přesně zadání dodané ve výstupu z analytické fáze, provádí kódování. Rodí se řešení. Jako když na otázku dostaneme odpověď. Kvalita, celkovost, pravda odpovědi buď generuje další otázku, nebo tu položenou vyplňuje, a tedy ruší její význam. Obdobně se to má se zpracováním požadavku. Jeho vyřešení ruší požadavek tím, že ho uspokojuje, celkovost tohoto uspokojení je pak kritériem pravdy. Ani fáze implementace není odtržena od požadavku. I v ní může dojít k přehodnocení původního požadavku, např. z výkonového hlediska. Může se dokonce ukázat, pokud fáze analýzy byla provedena necelkově a tedy nedůsledně, že požadavek obsahuje logický rozpor, tedy kotví nepravdu a stává se tedy fakticky nerealizovatelný. Zodpovědnost a poctivost u zúčastněných musí nezbytně provázet nejen dosud naznačené fáze, ale i následující. Ve fázi implementace spočívá hlavní úkol na bedrech zpracovatele a to, v rámci stávajícího stavu a na základě provedené analýzy naprogramovat co nejjednodušěji a nejpřesněji, dle standardů jednotlivých použitých komponent řešení požadavku. Naznačené by jistě vydalo na samostatné pojednání. Vstupuje zde velké množství různých momentů. Ve výčtu uvedeme několik zásadních a pro celkovost klíčových:

- hloubka znalostí různých technologií
- zkušenosti z realizovaných projektů
- schopnost systematicky uvažovat
- schopnost kriticky uvažovat
- hloubka znalosti stávajícího řešení
- schopnost dialogu
- přesnost v detailu
- aplikace celkovosti na každý detail
- schopnost učit se a nelpět na zaběhnutých postupech
- nebát se zeptat
- testování již ve fázi implementace
- schopnost dohledat, doplňovat znalosti
- preference čistého řešení z negativitu

To byl jen velmi zkrácený výčet základních předpokladů, bez nichž se implementace nemůže obejít, jde o strukturální momenty její celkovosti. A ještě jinak. Implementační fáze by měla být vlastně již mechanickou činností. Jeden extrém takové mechanické činnosti spočívá v čistém provádění nějakého postupu. Ale v co vyúsťuje takové mechanické činnění v práci? Nutně k nějaké formě kontroly. O co jde při kontrole? Kontrola = zpochybnění, tedy kladení negativity, zda je, jak mám být. Cílené sledování spornosti. Dialog s přírodou, prostorem. Avšak i tato kontrola a její smysl má být předmětem pochybnosti. Lidské činnění někdy nahrazuje stroj. Ale i stroj je nutné vždy kontrolovat, jen se kontrola přesouvá od pásu jinam. To celé je různé obor od oboru. Ale pokud se zabýváme vývojem software, pak zůstává dialog velmi potřebný. Neboť ani zadavatel, ani analytik vlastně nevědí, jak bude požadavek v určitosti řešen, přestože ke zpřesnění implementace mohou dle úrovně svých znalostí přispět. Teprve implementátor tvoří určitý kód jako sumu striktně jasných a konkrétně logických konstrukcí vylučujících jakoukoliv pochybnost. Software bude vždy přesně dělat to, co naimplementujeme. Nikdy nic jiného. Ledaže bychom použili takovou sadu instrukcí, které zcela přesně nerozumíme, resp. nedohlédneme všechny její dopady. Což se může vzhledem k míře složitosti a komplexnosti někdy přihodit. I když jde z principu, podstaty věci o nežádoucí stav. Těžiště dialogu se v implementační fázi nachází mezi implementátorem a analytikem, a to zejména u složitějších úprav a požadavků, kde nemohly být technické detaily v rámci analýzy zpřesněny do patřičné jemnosti. Pokud by tomu tak mělo být, pak by se již na analýze musel podílet i implementátor. Celkovost fáze implementace se dovršuje v připraveném fragmentu aplikace, případně v celé nové aplikaci. Základ řešení tvoří vždy sepsaný balík zdrojového kódu ve zkompileované podobě nachystaný k testům. Výstup doplňuje detailní dokumentace, případně aktualizovaná specifikace, v níž je přesně zachycen popis technického řešení a funkcionality. Nedílnou součástí musí být i uživatelská dokumentace, tedy vlastně návod k použití pro zadavatele resp. uživatele. Toto celé přechází do další zřejmě nejdůležitější fáze vývoje software.

Poslední fází je **testování**. Co je obsahem této fáze, co je její celkovostí? Vstupuje do ní hotové řešení, jež má naplňovat původní požadavek. Jaký smysl má testování? Jde o ověření, zda vše co bylo doposud zpracováno, odpovídá pravdě. V této fázi negativita, pochybnost a celkovost nabývá na zásadním významu. Je v ní kladena maximální radikalizace a tedy zpochybnění celého řešení. Z čeho tato fáze vychází? Kam se obrací? První východisko musí být požadavek a jeho dokumentace, další jeho analýza a příslušná specifikace. Na základě těchto dokumentů dochází k vytvoření testovacích scénářů v ryzí aplikaci pochybnosti. Předpoklad testování spočívá v tom, že řešení není pravdivé, není funkční, neodpovídá požadavku a že tedy každý ohled, kterým má řešení dle zadání, analýzy a implementace vyplnit požadavek je pochybný. V testování se klade ryzí nefunkčnost, negace řešení. Celkovostí fáze testování je pak tuto nefunkčnost vyvrátit tím, že v každém ohledu vyplývajícím ze zadání a analýzy naimplementovaného řešení se aplikace chová dle očekávání, a není tedy naplněn předpoklad opaku, nepravdy. Teprve testování jako finální fáze dodává řešení poslední celkovost. Otestováním se uzavírá kruh negativity při vývoji software.

Ne náhodou sestává vývojový tým na tomto okruhu včetně zadavatele ze čtyř lidí. Zadavatel/uživatel $Z \rightarrow$ analytik $A \rightarrow$ implementátor $I \rightarrow$ tester T . Toto oddělení má svůj smysl, neboť dialog je funkční jen skrze prostor, ne na poli určitého já – jednotlivce. Přestože je možné, aby všechny fáze realizoval jeden člověk. A i všechny další kombinace podmnožin jsou jistě možné: $Z \rightarrow A \rightarrow I \rightarrow T$, $ZA \rightarrow I \rightarrow T$, $ZAI \rightarrow T$, $ZAIT$, $ZA \rightarrow IT$, $Z \rightarrow AI \rightarrow T$, $Z \rightarrow AIT$, $Z \rightarrow A \rightarrow IT$.

Zajímavá úloha, pojďme se na ni podívat blíže. Radikalizujme ji. Uvidíme, zda dospějeme v radikalizaci k pravdě věci. Naklademe vstupní předpoklady z hlediska celkovosti. Máme libovolnou množinu M o k prvcích, kde k může být libovolné celé nezáporné číslo ≥ 1 . Toto číslo označuje počet prvků v množině. Prvky v množině jsou orientované, tedy jejich pořadí je pevné a po jeho sestavení se nemění. Můžeme říci, že se jedná o jednoduchý orientovaný graf, cestu, která prochází přes všechny prvky množiny od prvního, přes druhý a tak dále až k poslednímu prvku, a to každým prvkem právě jednou. Co je vlastně naším úkolem? Hledáme pravdu věci, která by nám dokázala metodicky popsat, jakým matematickým vztahem spočítáme počet všech možných uspořádání v dané množině, kde můžeme libovolným způsobem sloučit sousedící prvky do jednoho vynecháním přechodu/přechodů mezi nimi. Tedy z dvou sousedících prvků vytvořit jeden prvek, z trojice sousedících prvků vytvořit jeden prvek atd. Stojí před námi dvě základní otázky. Kolik existuje různých kombinací takové transformace pro každé k ? A kolik různých s -tic v různých řádech tyto množiny kombinací jednoznačně obsahují? S -tici máme na mysli seskupení sloučených prvků. Máme tedy na mysli dvojice, trojice, čtveřice, pětice atd. Z obrázku vyplývá, že rozklad a analýza základních množin nízkých řádů vede ke vztahu:

$$k = 1, \dots, n \rightarrow m_k = 2^{(k-1)}$$

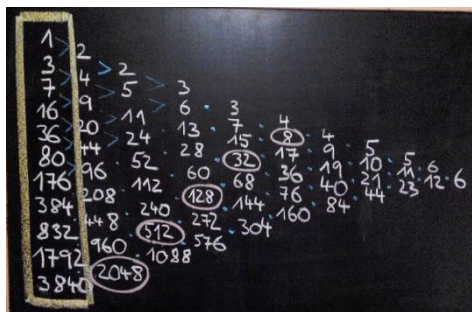
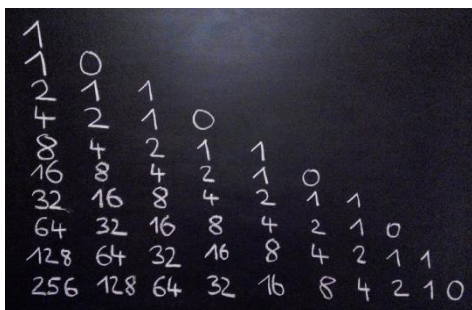
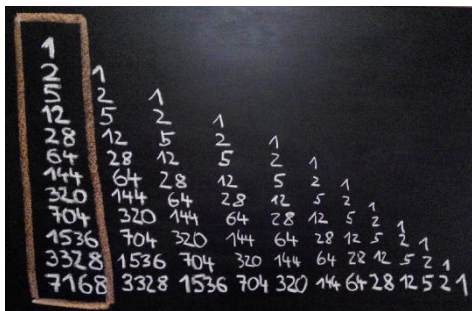
Kde m_k je počet kombinací k -tého řádu, tedy počet kombinací pro posloupnost k prvků. Dalším zkoumáním množin kombinací dospějeme ke vztahu, který zakotvuje výpočet počtu sloučených s -tic řádu 2 tedy dvojic n_d :

$$k = 1 \rightarrow n_d = 0$$

$$k = 2 \rightarrow n_d = 2^{(k-2)} = 1$$

$$k \geq 3 \rightarrow n_d = 2^{(k-2)} + (k-3)2^{(k-4)}$$

Aplikací uvedeného matematického vztahu získáváme řadu, která pro k od 1, 2 až po např. 8 vypadá následovně: 0, 1, 2, 5, 12, 28, 64, 144. To jsou počty sloučených dvojic pro k -tý řád. Rozkreslení struktury nás intuitivně vede k domněnce, že tato zřejmě ukazuje k pravdě skladu a rozkladu dialogu, možná genezi světa z hlediska kvantity.

V kapitole Celkovost jsme dospěli k závěru, že nutně musí existovat posloupnost implikací, která vychází z jednoho středu. Tedy, že existuje jedna jediná základní věc, princip, metoda, ze které můžeme vše další odvodit.

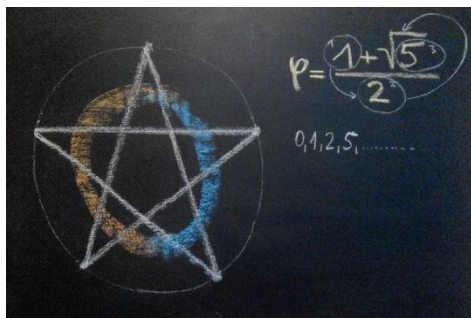
Výše uvedený vztah rozkladu libovolně dlouhé řady setříděných prvků odkrývá celkovost naší úlohy z hlediska počtu, to se týká i libovolné posloupnosti implikací. To můžeme chápat ze dvou stran. Z jedné strany jde o rozklad ve smyslu narušení dialogické struktury její postupnou redukcí. A z druhé strany o rozklad jednoho já, jedné pravdy do všech podstatných myslitelných početních kombinací v určitosti při daném pořadí.

Povšimněme si ještě výsledku dvoukrokové diference, přes kterou se dostáváme k určité matici. Tato matice zobrazuje rozvoj světa v číselné řadě dvojkové soustavy se zcela zjevným střídáním pravdy a nepravdy v jednotlivých sloupcích na horní hraně přecházejícím v číslo 2 a dále pokračujícím posloupností dvojkové soustavy. Jak jsme diferenci vytvářeli? První schéma rekapituluje základní řadu. Sloupce obsahují počty s -tic zleva: dvojice, trojice, čtveřice, pětice, ... Řádky fixují k -tý řád prvků posloupnosti od 2. Pro řád $k=1$ neexistuje žádná s -tice. Vstupem do druhé matice je jednoduchá posloupnost 1, 2, 5, 12, 28, ..., která je derivována tj. první sloupec je výsledek té derivace. Další sloupec je derivace předchozího atd. Poslední matice vznikla jako rozdíl každého prvku s nejbližší těsně sousedícím prvkem vlevo nahoře.

...

Práce má smysl, pokud přispívá k naplnění celkovosti člověka nebo přírody. Vzhledem k tomu, že celkovost člověka k přírodě = nechat přírodu být, je celkovostí práce minimalizace vlivu člověka na přírodu. Pokud se týká podstaty pracovní činnosti samotné, ta musí být nutně také celková. Celkovost pracovní činnosti končí u peněz, viz kapitola Peníze, neboť ty celkové nejsou. Pokud zisk generují činnosti, na jejichž vstupu jsou jenom peníze, je celkovost práce redukována hraničně, z čehož plyne problematický rekurzivní vztah. Nezvládnutá rekurze peněz na vstupu a na výstupu vede vždy k tragickým dopadům. Jasným dokladem takové situace je pochybné fungování finančních trhů již na teoretické úrovni o praktické ani nemluvě. Peníze se povyšují na předmět podnikání. Pokud se však abstraktní určitost, která má být z podstaty vázána na nějakou jinou konkrétní určitost, váže na sebe samotnou, pak to nutně musí vést k paradoxu. Skutečnou cenu, kterou má abstraktní určitost vyjadřovat pro účel

směny, pak zkruslují umělé operace s financemi samotnými a to mnohdy výrazně, v krajních případech katastrofálně, což zakládá turbulence a spirálové efekty. Cena se trvale jeví jako nejnestabilnější ukazatel, jemuž se však vše podřizuje. Peníze se nesmí vztahovat samy na sebe, nemohou být samy o sobě předmětem podnikání. Respektive mohou, ale nutně to musí vést k necelkovosti, tedy lži a zlu. A proto je zde vždy nutná maximální kontrola ze strany státu. Nestabilita ceny v prostředí neregulovaných finančních trhů vlastně znamená, že deset korun není deset korun. Neidentita, která vždy zůstane základním rozporem a problémem obecnosti a celkovosti trhu, jeho věčnou nepravdou. Zbavení peněz jejich obecného a posledního smyslu zprostředkovatele směny určitosti k celkovosti je zlo. Více viz kapitola Peníze.

Jak z toho ven?

„Práce je dialog s přírodou.“ Proto práci je třeba se věnovat poctivě a skrze dialog. Jedině tím způsobem jsme schopni zajistit tvořenému dílu jeho pravdu a dobro. Jistě, že na této cestě se nutně bude vyskytovat i dialog s druhým, vždy předmětně podmíněný. Ověřování podmínek dialogu v práci je nezbytnou celkovostí vedoucí ke zdařilému dílu. Čistě činění bez rozmyslu, pak vždy zakládá půdu pro nepravdu a tedy zlo.

„Pracuj s rozvahou a raduj se z ní i z jejich výsledků.“ Práce jako dialog s přírodou je čistá krása a radost s poznáváním. Práce je vlastně podmíněná umělecká tvorba k celkovosti.

„Přehodnocuj, co a pro koho budeš dělat!“ Některá práce totiž strádá co do celkovosti předmětu, například na celkovosti člověka nebo přírody. Je vhodné se takovým pracím vyhnout. Ovšem vždy s ohledem na další celkovosti jako je např. rodina.

Moc

Co je to moc? Jak vzniká? Kde se bere? Tajemná opojná síla. Cesta k pravdě a dobru vede prostřednictvím dialogu a pochybností. Oboje má nad námi největší možnou moc. Ale jak je to tedy s mocí jako takovou? Přirozeně, kde působí moc, vyskytuje se nerovnováha. Moc nad něčím, někým. Neomezená moc. Moc znamená: „Já rozkážu, ty uděláš. Já šlápnu, ty zemřeš. Já vystřelím, ty zemřeš.“ Moc se klade jako destruktivní. Moc diktuje. Prosazuje pravidla, příkazy, jež se musí dodržovat. Nedodržují-li se, následuje trest. Viz kapitola Náboženství.

Moc se objevuje, jak se zdá, vždy tam, kde něco má sebe potvrdit vůči něčemu jinému a nezvládá to samo přirozeným způsobem, neboť princip, z něhož čerpá, zjevně trpí nějakou menší nebo větší necelkovostí. Máme moc, máme vládu. Mít moc znamená moci uskutečňovat bez omezení, tedy libovůle. Ale víme, že libovůle nerovná se svoboda. Naopak, co pochází z libovůle, ulpívá v ryzí nesvobodě. Ten, kdo má moc, kdo ji prosazuje, se musí opírat o nějakou formu násilí, zla. Skutečná moc spočívá v dialogu – ryzí negativitě. Moc, jak ji známe v náboženství, politice, armádě zůstává nepravá, a jako taková se překrývá se zlem. Určuje, klade, omezuje a pak trestá. Třebaže bez jisté moci na úrovni státu vyplývající z negativity a pohybující se v mezích zákona se neobejdeme. Co opravňuje moc vymáhat? Moc diktuje: „Musíš nebo nesmíš z určitosti.“ Pojem moc odvozujeme z pojmu moci v činění. Moci ve smyslu „můžeme“, což také znamená „nemusíme“, nebo lépe „můžeme“ tak anebo onak. Jenže v nepravém, od celkovosti odtrženém pojmu „moc“ vládne „musíš“. Mocný určuje pravidla, zakazuje a příkazuje. Vynucuje si poslušnost. Očekává ochotu přijímat rozkazy a stavět se k nim jako k nezpochybnitelným, vynucuje si jejich plnění. Kdo má moc, ten může. Čím více moci má, tím více může. Mocný může vše, bezmocný nesmí nic, kromě toho, že musí činit pro mocného. Tak se dostáváme až k neomezené moci, která může vše. Ale neomezenou moci disponuje jenom ryzí negativita, nic jiného. A tak žádný jednotlivý člověk nemůže nikdy, za žádných okolností uzurpovat neomezenou moc ryzí negativitou, neboť ta má svůj diktát uskutečňovat jedině

v dialogu a skrze něj. Tedy mezi jedním a druhým. Nikdy ne na poli individua. A to je typická pravda zla všech autoritářských systémů, že nakonec vedou k absolutní moci jednotlivce. Takovým způsobem uskutečňovaná moc a vláda se musí sebezpotvrzovat jedině úmyslným zlem a nepravdou. A toto zlo se nakonec vždy nutně musí obrátit proti ní samotné. Neboť každý zlý úmysl nakonec musí nutně zlikvidovat sám sebe. Jenže než se tak stane, šíří se vylhaná moc skrytě do všech směrů. Toto její šíření je další nutností sebezpotvrzovacího procesu nepravé moci, která se utajovaným násilím chce vnutit celému světu.

Vylhaná moc sama sebe nalézá v hierarchické struktuře podobné té, která se legalizovala v armádě. A dává to logiku, neboť každá lež potřebuje pevnou obranu a účinný nástroj síly pro své další šíření a případné potlačení odporu. V armádě nikdo nepochybuje o rozkazech, nýbrž je poslušně plní, a když neplní, čeká ho likvidace. Neboť hierarchická struktura přímo vychází a závisí na principu bezvýhradné poslušnosti. Kdyby ten byl narušen, sesype se jako domek z karet. Aby mohla tato struktura být funkční, nesmí totiž dojít k tomu, že se na jedné úrovni sejdou dva rozdílné příkazy. Neboť vykonavatel příkazů již nesmí mít možnost volby, musí jen plnit detail rozkazu, činit v jeho intencích. A to je jistě ryzí pozitivita, určitost, a tedy popření dialogu, negativitu v základu.

...

Demokracie. Volební systém. Soutěž politických stran. Jde o celkovost z negativity? V demokratickém systému soutěží politické strany o volební hlasy občanů, voličů. Co ukrývá podstata této soutěže? Strany v soutěži prezentují své programy. Jak se to projevuje? Strany, aby se proti sobě vymezují, oslovují voliče tím, co jednu od druhé odlišuje. Co to ale znamená? Znamená to, že to, o co by mělo jít, co by měly mít strany společné, je z hlediska oslovení voliče vlastně neúčinné. Kdyby totiž všechny strany lákaly voliče na stejné, třebaže podstatné věci, pak by se od sebe nemohly odlišit. A tak se celý systém začíná vyjevovat v pravém světle. Nejde vlastně o program, o systémová opatření, naopak, jde pouze o to navzájem se vymezit, zaujmout a dostat se ke korytům. Jedno jakými prostředky. Jde o to strhnout na sebe pozornost, urvat hlas voliče.

A tak vznikají nejšílenější a nejobskurnější programové konstrukce. Vehemence v jejich šíření graduje zejména před volbami. Nejde tu vlastně o podstatu věci, ale o to, vymezit se proti druhému seskupení a tuto nutně vyhanou vymezenost co nejvíce prosazovat, například na billboardech. Ale k čemu ve finále a v prostředí negativity musí dojít? V takovém prostředí se nakonec paradoxně začínají i v systému diktatury demokracie prosazovat strany, které jevově deklarují pravou podstatu. Jejich jevová prezentace musí v takové prostředí vyznít nutně zvláštně. O co tu jde ale především? Jde o to, že se systém demokracie začíná drobit. Což je logické, neboť poslední instancí má být dvojice v dialogu. Konečná fáze poslední revoluce, která překoná dosud platné autoritářské systémy, včetně populární novověké skrytě despotické demokracie. Ale zpět k vymezování stran v jejich soutěži. Takové vymezování má nakonec vliv nejen na okrajová témata, kterými se strany jedna proti druhé musí odlišovat. Ale v posledku toto odlišení utváří i základní strukturální prvky a východiska programů stran. Což vede k ryzí necelkovosti. Neboť není více cest k jedné pravdě, nýbrž jenom jedna. Nesmyslně pak strany soutěží a přou se o lži svých základních východisek. Takto úmyslně zmařená energie prozrazuje nezralost člověka. Další prolhaný a mylný strukturální prvek soutěže o moc představuje ona samotná tím, že se nechává inspirovat v tržních nesmyslech. Stát ale nemá a nesmí fungovat na tržních principech. Stát má být kontrolovaným činěním pro ryzí negativitu. Inspirace tržištěm se v demokracii názorně odhaluje a demaskuje v předvolebních kampaních realizovaných podlým bulvárním podbízením vyprázdňenosti. V těchto kampaních dosahuje lež, zlo a hnus demokratického systému z hlediska státní moci své plnosti.

V co vyúsťuje činnost na marketingových principech sestaveného parlamentu? Nutně vede k realizaci nesmyslů, kterými se strany proti sobě dříve vymezily. Neboť ty bludy naslibovaly voličům. Nic na tom, že to byly od počátku samé hovadiny. Jedno volební období tak a druhé úplně jinak. Vozatajové stran totiž nakonec berou ty bláboly za své a prohlašují je sveřepě za pravdu. A jejich lež jde ještě dál. Ty nesmysly se totiž nakonec stávají jejich hlavní zbraní. Podstata, celkovost musí jít

stranou v boji o moc prolhaných politických patolízalů. Tam už jde jenom o lež na druhou, tedy o levice a pravici. Tyto prázdnoty jsou vrcholem ledovce. Jejich rozpornosti se věnujeme v kapitole Stát.

Volební hlas v demokratickém, tržním souboji mocenských, mafiánských struktur se vysmívá sám sobě. Jde o poslední odevzdání odpovědnosti občanů do rukou těch, kteří ji nutně zneužijí. Avšak negativitu, dialog nemůžeme nikdy ztratit, vždy zůstává s námi. I v nejstrašnějších systémech lži a manipulace je negativita stále zcela stejně plně přítomná. Jednota pravdy zůstává také vždy stejná, pouze člověk ji dokáže obracet v opak. Jediná cesta k ní vede skrze dialog a jeho naplněné podmínky. A tak se i děje. I v systému zjevné lži se nakonec pravé hodnoty hlásí o slovo: život, vzdělání, zdraví, životní prostředí. Třebaže úzké skupinky nabubřenců na tato témata mají vždy jiný podivný názor.

V poslední revoluci se systémy jako tržní demokracie, komunismus, národní socialismus, globální kapitalismus, a všechny nové i staré bolševické a náckovské řady stanou směšnými. Jejich vyprázdňené opodstatnění zůstane zaprášenou vzpomínkou, k níž se nebude chtít nikdo vracet. Není dnes vše špatné a mimo, co je podivné a zarážející, že ačkoliv bychom měli spět k lepšímu, řítíme se přesně opačným směrem, a bohužel čím dál rychleji. Ale každému je zřejmé, že co se opodstatňuje ze lži, nemůže nikdy dávat celkovost.

Jak z toho ven?

„Všechny formy moci, kromě dialogické, je třeba rozporovat striktně, a to vždy jen prostředky dialogu samotného, nikdy ne násilím.“ Není jiný opodstatněný příkaz než ten, který vyšel z nepodmíněného poctivě realizovaného dialogu tváří v tvář k celkovosti. A to je zákon. Všechny formy moci, státní nevyjímaje, se musí podřítit tomuto zákonu, pokud chtějí být v pravdě a dobru.

„Někdy si dávej pozor na manažery.“ Manažer, novodobá šlechta, prvek pána ze známé dialektické struktury pána a raba, zdá se být sobě mocným, na čemž staví svůj systém příkazů a zákazů. Tento ale, pokud nevychází z dialogické struktury, nutně lže a jako takový si žádá své zpochybnění, pokud z ní vychází, pak celkovosti může přispívat. Stává se novodobým

pánem a vyprazdňuje svůj podíl na negativitě skrze odtržení od pracovního procesu. Absence dialogu rozvíjí vykořeněnost z přírody na jedné straně a na straně druhé závislost na zprostředkovatelích. Nastupující vyprázdňenost pána se transformuje v nešťastné odcizené vědomí závislosti na rabovi. Do sebe zhroucený začíná být sobě i okolí nebezpečný, své činění/nečinění vylhaně ospravedlňuje a stále silněji prosazuje. Neboť jeho nesamostatnost ho vnitřně ubíjí. Mimo jiné pak uzurpuje všemi možnými způsoby výsledky dialogického činění kolem a snaží si je přivlastnit. Mají být potravou nešťastného vědomí, to však zůstává nenasycené. Stupeň odcizení a prolhanosti narůstá. K tomu přispívá i druhá strana mince v podobě skličující dvojí hry. V roli raba se totiž ocitá směrem ke svému nadřizovanému. Jde o těžkou úlohu, v níž se rab snaží předstírat dialog s přírodou, který však již nenávratně ztratil, jehož už není pánem. Není možné dohnat, co bylo zameškáno. Je pozdě. Negativita v páru pána a raba se přiklání na stranu raba. I ten se jí ale může odcizit. Dialogická struktura u raba totiž prostředkuje napojení na ryzí negativitu, která pána může postrádat, zanechává ho v lhostejnosti. Iluze povýšenosti se hroutí do zkostnatělosti a opět na ní povstává. Neboť obecně neexistuje jediný důvod, díky kterému by se mohl jeden člověk povyšovat nad druhého, a na základě tohoto povýšení cokoliv usuzovat. Čím více se zlá moc vylhává, tím větší potřebuje svojí obranu a ochranu, tím více se potřebuje ukrývat. Je jenom jedna práce v dialogu k celkovosti. Ani její předmět nikdy nezakládá a nemůže zakládat povýšenost. I když z hlediska celkovosti jsou některé obory blíže negativitě, některé dále a některé dokonce zcela mimo ni.

Revoluce

Co je to revoluce? Jsme ve struktuře – celku druhých, který definuje, prosazuje a řídí se určitými pravidly. Těch pravidel může být celá dlouhá řada, ale některá jsou základní. Revoluce spočívá pak v pokusu, procesu, který chce tato pravidla změnit, nastolit jiná určující pravidla. Cítíme, že revoluce chce měnit základní pravidla. Ovšem kdy k ní dochází? Pokud jsou obecně stávající pravidla zažitá, pokud se s nimi všichni anebo většina druhých ztotožňuje, pak není nutné je měnit, pak není třeba revoluce, stačí drobné změny. Na druhou stranu pokud aplikace a projevy pravidel začínají vytvářet napětí, vznikají uskupení druhých, a ty vnímají současný stav kriticky. Tato uskupení činí ve prospěch určitých nedostatků, jež se v systému objevují a začínají být identifikovány. Zpočátku činí jen malé korekce. Pokud ovšem drobné opravy nestačí, napětí roste, dochází zjevně k významnějšímu narušení celkovosti. Systém pravidel se začíná hroutit sám do sebe, do své pravdy nepravdy. Jak ale v takové situaci dospět k přerodu, k revoluci, co má být jejím obsahem? Kdy už je pojem revoluce naplněn celkově? A je vůbec revoluce nutná? K čemu má směřovat?

Uvažujme jednoduchý autoritářský systém, kde je vláda v určitém celku druhých organizována hierarchicky, kde jediné základní pravidlo zaručuje její dědění v rámci jedné rodiny. Ale jeden z celku druhých si řekne: „Jak je možné, že tato rodina má neomezeně zajištěné vládnutí?“ Tedy radikalizuje základní pravidlo. Klade jeho negativitu. „Vždyť zrovna tak by mohla vládnout jiná rodina. A možná by její vládnutí bylo celkovější. Co vlastně zaručuje současně rodině její neomezené vládnutí? Čím je to dané? Není třeba určovat toho, kdo má vládnout podle toho, jak vládně?“ Takto v něm hlodá pochybnost a rodí se z negativy pravda, až se jednoho dne rozhodne konat. Ale jak koná? Co má být cílem jeho konání? Jaké prostředky může využít? Zjevně má být cílem toho konání změna pravidel v tom celku druhých, pokud se ukazují jako necelková nebo alespoň jejich revize. A jak tedy může konat, pokud dospěje k poznání, že necelkovost se již překlopila do zjevnosti?

První postoj setrvává v ignorování poznaného, přehlížení rozporů. To není ale celkové, neboť by šlo o činění nepravdy. Pokud

rozeznáme pravdu – jednu pravdu, pak máme povinnost se jí řídit. Tato jedna pravda nám pak diktuje, co máme dělat. Pokud to neděláme, pak zůstáváme v nepravdě, a tedy pácháme zlo. Ignorování poznaného přispívá zlu. Další možnost plynoucí z celkovosti spočívá v tom, že budeme poznané šířit skrze dialog s druhým, k druhému. Budeme se snažit o napojení druhého na jednu pravdu, ovšem ne příkazem nebo zákazem, nýbrž vždy jenom a pouze dialogem. Jedině v dialogu totiž druhý může uznat jednu pravdu, napojit se na ní celkově. To představuje náročný proces. Jde již ale o naplňování pravdy poznaného, které se živeno negativitou dále zpřesňuje. Určitý základ však musí zůstat pevný. Pokud by nezůstal pevný, pak není dobrým základem. Tento základ musí odolávat dalším radikalizacím. A tímto základem nemůže být nic jiného než něco negativního, tedy metoda, velmi pravděpodobně dialog sám. Další jeho vedení a síla negativity z něj zakládá negativitu revoluce, její pilíře. Tyto pilíře musí být pevné a stále pevnější v podmínkách dialogu. To zatím nemůžeme potvrdit ze zkušenosti, neboť poslední revoluce ještě neprobíhá, její čas se teprve nachele. I když si k ní již můžeme přivonět, pokud jsme pozorní.

Vraťme se k příkladu, pohybujeme se nyní teprve v základech negativity revoluce, jež má být uskutečněna, chybí zatím čin, jednání. Již jsme v situaci, kdy šířící se dialog tváří v tvář odhaluje nutnou jednu pravdu a postupně demaskuje lži systému stále ve větších detailech. Ale jak dospět k nápravě stavu k zakotvení nových pravidel? Jistě musí dialog vytvořit atmosféru, v níž lidé započnou a pokračují ve stvrzování nabytých poznatků činy. První forma takového činění je jejich shrnutí do přehledné celkové struktury a snaha o její přednesení předákovi současného systému, vládnoucí rodině. A tak jde jeden z druhých za vladařem se základní tezí: „To není celkové, jak tady vládnete.“ Jenže než se k němu dostane, narazí na družinu ochránců a ta se ptá: „O co jde?“ Zajímavé je, že i družina ochránců vláde, musí nutně použít známý mechanismus negativity, který je obecným znakem poznávání. Viz kapitola Poznání. A tady nastane problém, pokud by tlumočnick revoluce odpověděl po pravdě, že jde vládce sdělit nová pravidla, která jsou dle něho celkovější, než ta stávající,

pak by se k vládci zřejmě ani nedostal. A to je první konec pokusu. Ovšem mohl by to být vládce, který by tento způsob přivítal: „Dobře, pojďme se o tom pobavit.“ řekl by. A druhý by začal: „To, že vaše rodina má zaručené neomezené vládnutí, je nesprávné. Nemá to tak být, neboť vládnout má ten, kdo nejlépe naplňuje celkovost vládnutí. Pojďme se pobavit o tom, jak vydefinovat celkovost vládnutí, jak její naplnění vyhodnocovat. Pokud ta měřítka vydefinujeme a pokud je nebude vládnutí vaší rodiny splňovat, pak necháme vládnout rodinu jinou. Souhlasíte?“ Uvedené obsahuje de facto popření základního pravidla současného systému, neboť minimálně v možnosti připouští jeho nenaplnění. Může vládce v klidu přijmout negaci toho, co je jeho falešnou celkovostí pravidel, v jedné pravdě ovšem lži? Těžko. A to je další konec pokusu. Stojí tu totiž proti sobě dva pojmy, které se vzájemně vylučují, pokud nedojde k jejich zpřesnění skrze dialog, nebo jeden z jejich nositelů nebude zneškodněn, pak jde o ryzí necelkovost, tedy nebytí, neboť není možné, aby platily dva proti sobě rozporné pojmy, jeden z nich je jistě celkovější. Neboť celkovost spočívá v dokonalosti a opačně. Nyní můžeme říci, že se blížíme pojmu revoluce. Jeho podstata se ukáže v následujících dvou bodech:

- Celkovost revoluce v podmínkách i v průběhu z hlediska pravdy a dobra by byla, pokud by zastávce současných pravidel přijal výzvu a aplikaci podmínek dialogu a za jejich podřízení by otevřel tento na téma změny pravidel. V nepodmíněném dialogu nutně rozkrývající pravdu věci by pak obě strany dospěly a stále znovu dospívaly k přesnějším a přesnějším definicím pravidel, která by se skrze implementaci a nasazení v celku druhých přirozeně sebezpotvrzovala. Neboť, co rodí z celkového dialogu, je věčné, pravdivé, dobré a pod stálým dohledem. Nepodmíněnost dialogu ale nutně nesmí být prosazována, tato nepodmíněnost musí být oboustranně bezvýhradně vložena, uznána a uznávána.
- Vše ostatní bude vždy v nějakém ohledu necelkové. Zejména klasickým případem jsou různé formy násilí, a to

jak na straně obránců starých pravidel, tak na straně prosazovatelů nových pravidel. Takové revoluce známe: ozbrojené junty, vojenské převraty, partyzánská komanda, policejní státy. V prostředí, kde vládne ryzí negativita, ovšem není třeba fyzické ochrany žádné strany. Pravidla takového prostředí dávají každému možnost vstoupit do dialogu a dotvářet průběh poslední revoluce. Není třeba ani kladení různých forem podmíněnosti. Taková kladení budou vždy necelková, neboť vždy nutně povedou k tomu, že si obě strany budou klást vzájemně nespílitelné podmínky, tzv. deadlock. Jenže, kde potom začít, když všichni účastníci systému mají již máslo na hlavě, když všechny systémy jsou založené na násilném prosazování necelkových pravidel? To je problém. Neboť zlo již přerostlo samo sebe a v rozličných křečích se svým klamným sebeutvrzováním snaží udržet ve světě. Jak vstoupit do poslední revoluce, když některé pokusy o ustavení nových pravidel jsou postaveny na nejhorší možné necelkovosti – náboženském systému? Jak postupovat, když jiné systémy zvolily do svého centra necelkový liberalismus a vládu trhu – peněz, kapitálu. Je vůbec možné dospět k poslední revoluci v situaci, kdy jsou podmínky dialogu nahrazeny vojenskými strukturami mafiánského typu a kdy je násilí jediným způsobem obhajování, ale i potlačování nějakého principu? Těžko. Jistě nejzásadnější pokřivenosti se skrývají v uměle vyvolávaných revolucích ve třetích zemích za účelem ekonomického či jiného prospěchu pro vyvolávajícího. Takové akty vlastně ani nejsou revolucemi, neboť již jejich východiska jsou zcela necelková a prohaná.

Z dosud naznačeného jako by vystupovalo, že k poslední revoluci nedojde. Její podmínky se zdají být tak hrubě porušeny, že dialog již nikdy nepřevezme svou přirozenou vládu. To ale není možné, neboť první cíl v činění ryzí negativy

v prostoru spěje k jejímu sebenavrácení skrze člověka – čas. Lež bude odhalena, zlo bude rozkryto. A jinak to nemůže být. Toto rozkrývání již bylo započato, probíhá a bude jistě probíhat. Nacházíme se v něm. Tedy poslední revoluce již vlastně začala. Jak je to tedy s jejím zrozením, začátkem?

Pravá revoluce musí být založena zespolu z negativity. Nesmí být implementována shora. Neboť shora implementovaná revoluce není revoluce, ale převrat, kdy se jedna určitá doktrína příkazů a zákazů mění na jinou. Princip určitosti zůstává zachován, jen skupina lidí, kteří stojí za revolucí/převratem se mění. Avšak útlak zůstává, neboť revoluce se jako revoluce pouze tváří. Taková „revoluce“ vždy jen situaci zhoršuje, vzdaluje se pravdě a dobru ještě více. Tedy celkovost revoluce, její negativita musí vycházet z metody a tuto metodu musí přijmout ti, kteří ji chtějí prosadit za vlastní. Ovšem ne z donucení, ale z napojení na jednu pravdu. Různé názvy systémů maskují jen lež. Lživost všech -ismů je celková. Revoluce směřem ke komunismu, kapitalismu, národnímu socialismu, multikulturalismu jsou lži. Revoluce směřem k demokracii je největší lží a posledním nutným stádiem úpadku. Neboť demaskovaná demokracie se vyjevuje jako ideální diktatura. Demokracie = maskovaná diktatura. Roztříštění moci v systému demokracie dláždí cestu jejího nutného zvratu do tyranie. Je to cesta k vládě trhu, tedy zjevné určitosti a v něm skupinky „prosperujících“. Volební právo není v demokratickém systému vyjádřením svobody pro voliče, nýbrž ospravedlněním diktatury zvolených.

Poslední revoluce vede k dialogu jako první a poslední celkové struktuře světa, a posléze z ní věčně čerpá. Není však nutné rušit demokracii, kapitalismus, komunismus, jejich vyprázdňenost dialogu nevdá. Ten může být obnoven v jakémkoliv -ismu, pokud jsou jeho podmínky splněny. Jediné, co nutně potřebuje, aby byl nastolen v poctivém provedení, aby se stal přirozeným a základním centrem, skrze které se hledá, co se má v systému činit, jak a co mají pravidla formulovat. Stejně jako stojí dialog ve středu rodiny, poznání, prostoru, člověka, lásky, stejně tak má být středem revoluce a nového posledního systému pravidel, posledního státu.

Uvedme pro příklad jedno takové ve věčnosti nezpochybnitelné pravidlo z dialogu

rozkrývající falešnou určitost. Billboard = zlo narušující veškeré složky celkovosti: zdraví člověka, přírody; krásu přírody; celkovost ceny zboží a služeb, celkovost své vypovídací schopnosti. Zkratka nepřináší jediný pravdivý ohled. Na základě takového pravidla z věčnosti je třeba vynutit likvidaci všech billboardů a zakázat jejich další instalaci a nad tímto na věky věků dohlížet. Jistě je možné další opakovanou radikalizaci znovu a názorně nahlédnout nezpochybnitelnou pravdu tohoto pravidla, této jisté pravdy. Je možné dokonce rozkrývat stále další a ofresnější projevy zla a lži, jež billboard reprezentuje. U jednoho se zastavíme podrobněji. Jde o kompletní narušení ohledu celkovosti billboardu, pokud je využíván v předvolební kampani pro účely oslovení voličů. Tehdy porušuje i celkovost státu. Hochštapler, který se nechá takto vystavit, reprezentuje škodlivý necelkový zájem už jenom z toho důvodu, že používá nejhrubší vyprázdňenost ke svému zviditelnění. Politická seskupení, za něž se tato figurka skrývá, jen lžou, a pokud je jich většina v daném celku druhých, pak se lež celého systému projevuje srozumitelně. Ještě jinak. Pokud se pro prezentaci priorit státu využívají necelkové způsoby, pak může být ospravedlněno vše. Pak již nemusíme pochybovat o tom, že vyobrazení gauneři pohřbívají celkovost nenávratně. Odstoupení takových politiků využívajících ubohé reklamy pro získání moci by mělo být samozřejmé. Akceptovatelnou omluvu takového činní nenalezneme. „Dělají to tak všichni!“ To není omluva, jen ubohé přiznání vyprázdňenosti již na počátku. Pokud násilí proti druhému člověku nemůžeme připustit za jakýchkoliv podmínek, pak násilí proti těmto zločinným plakátům zdá se být přijatelné. A toho, kdo se k těmto plakátům postavil jediňe možně celkově a nakreslil vyobrazeným nabubřelcům tykadla a klaunské nosy, mějme za hrdinu a následujme ho, neboť se jedná o skutečného bojovníka za svobodu. Jeho odsouzení jen potvrzuje prolhanost a vyprázdňenost demokratického systému. Ten však již začíná sám tušit svůj vnitřní rozklad. Viz kapitola Stát.

...

Kde se nacházíme? Provedeme stručnou rekapitulaci. Revoluce = změna, revize základních pravidel systému. Revoluce může být celková nebo necelková. Celková revoluce

představuje poslední revoluci, neboli revoluci, která již nikdy neskončí, neboť ji nebude možné již ničím překonat. Sama sebe bude ze svého programu a jeho uskutečňováním neustále překonávat. Poslední revoluce vzniká zespodu, z dialogu, skrze který se jako uvědoměle aplikovanou metodou dospívá k obsahu činění. Poslední revoluci je hostejné, v jakém systému byla počata. Může se zrodit i v systémech maskovaných diktatur uspořádaných zvířecím mafiánským způsobem. Vrcholný přerod, středobod poslední revoluce pramení z celkově uznaného nepodmíněného dialogu – ústřední rozprostřené jednoty světa. Jde v ní o opětovné ukotvení ryzí negativity v prostoru a čase. Celkový klid zbrání. Vláška ryzí nepodmíněnosti. Každý jeden před druhým stojí bez jakékoliv podmínky, určitosti tváří i tvář. Každý jeden se s druhým obrací ke svým východiskům a tyto kompletně radikalizuje a stále znovu zpochybňuje. Radikalizace musí být provedena a prováděna co možná nejdůkladněji, pokud se týká náboženských systémů, neboť jejich podíl na jedné pravdě strádá vrcholně. Svět tehdy prozařuje důvěra, „jeden“ se v „druhém“ plně rozpoznává.

Z dialogu vedeného na všech frontách krystalizují čistá pravidla. Utopie? Ne, nutnost.

Jak z toho ven?

„Ty s druhým a skrze něj v dialogu jsi revolucionář.“ Jedině prostřednictvím poctivého dialogu a jediné tím, že pravdu, která se v něm odkryje, zpředmětníme v činění, dospějeme k poslednímu systému pravidel.

„Nezaplétej se do pojmů: demokracie, komunismus, kapitalismus. Tyto jsou samy o sobě zcela vyprázdněné, pojmy maskující zájmy úzkých skupin.“

„Neboť! Tvoř!“

„Poslední revoluce je nevyhnutelná. Veď dialog s druhým s vědomím jeho základních podmínek. Nepleť si dialog s rozhovorem a monologem.“ Dialog proměňuje. Monolog i rozhovor většinou setrvává na povrchu v lhotejnosti, ze sebe pro nic. Nezájem, přetvářka, lež se v monologu demaskuje názorně jako vyprázdněnost a pomíjivost.

„Neposuzuj druhého jako určitost, nevymezuj se proti němu, neaplikuj násilí, nenut druhého do dialogu nikdy silou.“ Jedině

tak může dojít k napojení na jedno já v negativitě.

„Odlož pojmy jako levice, pravice.“ Tyto pojmy zejí prázdnotou.

„Pokud dospěješ s druhým v dialogu k závěrům, znovu je učíš předmětem pochybnosti, radikalizace s jiným druhým. Snaž se držet konzistenci v tom, čeho jste skrze dialog dosáhli. Výsledky prosazuj, číň. Ovšem jen pokud nejdou proti dialogu samotnému. Ten musí být vždy zachován v neporušené podobě. Prosazovat je možné pouze to, co vylučuje další pochybnost, zpochybnění resp. mu odolává. To je teprve pravda, dobro a krása.“

„Každou určitost obracej v dialogu k celkovosti.“ Základní prvky celkovosti: zdraví člověka, přírody; poznání/vzdělání člověka; rodina jako poslední středobod světa. Všechno ostatní se musí podřídit těmto prvkům celkovosti z hlediska přispívání k jejich plnosti. Co jde proti uspokojování celkovosti, musí být podrobeno další radikalizaci.

„Maluj tykadla!“

„We are *dialogous!*“

„yourpersons.com“

Peníze

Co jsou peníze? Určitost. Prostředek směny věcí z prostoru. Ale jako určitost musí peníze určitostí zůstat. Proč? Protože kdyby tomu mělo být jinak, pak by musely dosáhnout na celkovost, ale to jako určitost nikdy nemohou. Co jsou tedy peníze? Jejich pojem v sobě obsahuje zdánlivou složku abstraktnosti. Přesto zůstávají vždy závislé na prostoru. Uveďme příklad. Jakou hodnotu má určité umělecké dílo? Někdy říkáme, že nevyčísitelnou. Narážíme na typickou vlastnost peněz, a sice jejich schopnost vyjádřit hodnotu jen určitého typu prostorových statků. Pokud budeme chtít například vyjádřit hodnotu lidského života, nepodaří se nám to. Hodnota lidského života se nedá penězi vyčísřit. Třebaže se o to nejrutnější cynici a lháři pokoušejí. Jak ocenit hodnotu otázky, nějakého matematického zákona? Nijak, nejde to, není to možné.

Tedy peníze mohou působit pouze a jenom ve světě statků, prostorové určitosti. Ale jako takové se nutně musí podílet na bytí pouze částečně a jejich glorifikace v jakémkoliv ohledu narazí vždy nezbytně na necelkovost. Pak ale kladme otázku: „Kdo je bohatý?“ a „Kdo je chudý?“ Jak to rozlišíme? Za bohatého se považuje ten, kdo má hodně peněz, za ně si může pořídit celou řadu statků, různých prostorových určitostí a těmi se obklopit. Ovšem věci zůstávají stále prostorové, jde o negace ideálna, v nichž je negativita odcizena. Na negativitu se můžeme napojit jediné skrze radikalizaci, tedy aplikaci radikální pochybnosti, nikoliv však skrze peníze. A pouze tak je možné nastartovat proces poznávání a odkrývání bytostných struktur pravdy. Mohou peníze prostředkovat poznání? Nemohou. Ale vždyť si přeci můžeme koupit nějaký kurz a něco se naučit. Zaplatíme čas někomu, kdo něco umí a ten nám to, co umí, vysvětlí a naučí nás to. Ovšem je to skutečně tak? Jde v těch kurzech o celkovost? Nebo se vše točí jen okolo výdělku? Učení, poznávání, vědění přeci není houska na krámě. Rozhodně nejde o něco, co se dá získat v kurzu za pár hodin, ale o dlouhodobý, nikdy neukončený proces. A ten musí být postaven na nepodmíněném dialogu, který je realizován ve své celkovosti, tedy naplňuje všechny své nezbytné podmínky, aby mohl dávat nějaké výsledky.

Falešné nadhodnocení peněz se stalo obludným a mylným pilířem liberálních koncepcí. Věci a především služby, které slouží celkovosti člověka, jako zdravotnictví, školství a další, však mají být poskytovány druhým od druhých vždy zadarmo. V tom spočívá jejich nepodmíněnost. A dává to jistou logiku, o co se snaží „pravcové“ liberální koncepce? Právě na těchto veřejných věcech vydělávat, svěřit je soukromému sektoru, neviditelné ruce trhu. Trhu se totiž neubrání samo o sobě nic, co se dá proměnit v zisk. To je samozřejmě to nejhorší, co se může stát. Neboť, kde se měří penězi, začíná plíživě nastupovat prázdnota prostoru. Peníze mají přirozenou tendenci ke špině, bahnu, prázdnotě, negaci hodnot, pomíjivosti. Kvantifikovaná hodnota ve vztahu k věci totiž nemůže být nikdy stabilní, jde vždy o vratkou záležitost, jak se to běžně projevuje na cenách zboží.

Zastavme se na chvíli u pojmu „neviditelná ruka trhu“. Co se v tomto pojmu ukrývá? Odkazuje k trhu a nějaké neviditelné ruce, jež ho řídí. Ale pokud tu ruku nevidíme, zdá se, že je nějak negativně. Že by šlo o pravdu? Může mít trh nějakou podstatu? Ta podstata by musela být neměnná, věčná. Ale jaké jsou strukturální prvky trhu. Základním stavebním kamenem trhu je cena. Tato se ale neustále mění, setrvává v permanentním pohybu. Což se zdá být logické, neboť jde o součást sumy určitostí. A v prostoru se vše hýbe, a tak i cena se stále proměňuje. Pokud je ale něco v pohybu, pak jde o pozitivitu a ne podstatu. Trh je souhrnem všech realizovaných transakcí, suma pohybu peněz, zboží a služeb. Ale takovou sumu nelze jednoduše vydefinovat, natož určit její podstatu. Souhrn proměnlivosti. Do této sumy navíc vstupují různé formy činění. Ovšem tyto málokdy pocházejí z dialogu. Neboť cena jako základní vždypřítomná podmínka tržních vztahů nepřipouští nepodmíněnost, je vždy podmíněností.

...

Peníze jsou vrcholem abstrakce v určitosti z hlediska kvantity. A tak podstata peněz tkví v tom, že jsou nejabstraktnější určitostí. Neboť tímto rysem z ryzí negativity, a sice negativity kvantity, mohou vyvolat zdání, že vlastně odkazují celkovost. Ale to není a nemůže být pravda, neboť nedílnou součástí podstaty peněz je pevná svázanost oné „abstraktní“ neurčitosti

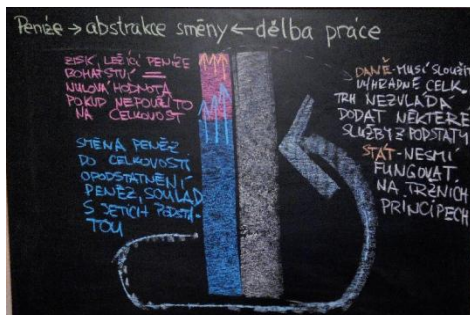
s konkrétní určitostí v prostoru. A z této vazby se peníze nemohou osvobodit, ani v jakémkoliv množství. Určitost peněz nemůže být nikdy popřena jakkoliv velkým jejich nakupením. I největší hromada peněz trpí stejnou určitostí a omezeností z podstaty zcela identicky jako jeden zlatěák.

Ale někdo by mohl říci, že peníze zprostředkovávají svobodu, že kdo má peníze, je svobodný. A čím větším množstvím peněz disponuje, tím více svobodným se stává. To je ovšem absurdní nesmysl hned ze dvou důvodů:

1. peníze se dají proměnit pouze v pomíjivost a určitost, svoboda není určitost
2. peníze není nikdy možné proměnit za negativitu, podstatu, neboť tato má nevyčísitelnou hodnotu, vymyká se kvantifikaci a svoboda spočívá v negativitě

A tak, pokud se jedná o trh, můžeme sledovat jen jeho projevy, nikdy ne jeho podstatu, trh totiž žádnou podstatu nemá. Jde o čistou pomíjivost, k čemuž i přirozený pojem „neviditelná ruka trhu“ odkazuje. Co je na tržní nepodstatě ovšem podstatné, že jako čistá nepravda, pomíjivost, lež a zlo může inklinovat a inklinuje k necelkovému činění. Trh šlape po necelkovosti, po negativitě, ne vždy, ne nutně, avšak když už, tak často velmi silně. A je to logické, neboť první motivací v tržním prostředí a jeho ústřední zákon je zisk. Činění z něj založené, jehož jediným cílem je kumulovat zisk, se neohlíží po celkovosti, nesleduje své dopady, zůstává k nim lhostejné, a to dokonce i v případě, že si jich je plně vědomo. Podstata činění na trhu spočívá v obelhání spotřebitele a v nucení mu statku tak, aby za něj zaplatil. Čím rafinovanější lež je aplikována, čím vyšší cena vylákána, tím lépe. Čím více klientů/spotřebitelů skočí na špek, čím větší bohatství se na jejich úkor podaří získat, tím úspěšnější tržní subjekt. Metody a postupy na tomto hřišti mají s negativitou pramálo společného. Uveďme pár příkladů: lež nejen reklamní, zatajování, vydírání, přesvědčování, podvody, okrádání, akciové trhy, lichva, monopol, mezinárodní obchodní smlouvy, prorůstání trhu do státu, vysávání veřejných rozpočtů, tržní „neziskové“ organizace, vyvolávání umělých krvavých konfliktů, marketingové tunely, oligopoly, úrokové sazby, neomezený tisk peněz apod.

K tržnímu prostředí můžeme přistupovat pouze z vnějšku. Můžeme jen sledovat jeho projevy, odhalovat jeho lži a skrze fungující stát prosazovat opatření k minimalizaci jejich dopadů. Tedy vždy má mít stát vrch nad trhem, a to je celkovost soupojní stát – trh. Stát má tedy kontrolovat trh ve všech jeho projevech a nedokonalostech. To ovšem neznamená, že mu nemá dávat volnost. Neboť tvořivé podnikání k celkovosti je vždy prospěšné. Ale z podstaty trhu vyplývá, že nemůže být nikdy považován za posledního tvůrce světa. Trh nemůže a nesmí mít nikdy vrch nad státem. Tam, kde trh narušuje celkovost, je třeba přijmout opatření na úrovni státu, a jejich nedodržování postižovat. Kontrola státu v tomto směru musí být věčná a stále znovu se musí adaptovat na nové a nové formy lži a zla, které trh ze své přirozenosti přivádí na svět. Stejně jako je v trestním právu jasně klasifikována necelkovost s ohledem na člověka, stejně tak je třeba přistupovat k mechanismům trhu.

A někdo by mohl namítnout: „Bez peněz to nejde. Peníze jsou nutnou podmínkou.“ To ovšem není pravda. Bez peněz by to šlo, pokud by k tomu byla vůle. Dokud tato celková vůle není, musí to jít s penězi. V trhu je na peníze převáděno všechno. Zboží, práce, služby. Mohlo by se zdát, že cenou vyjádřená hodnota se pak stává univerzálním měřítkem. To se nezakládá na pravdě. Cena je výsledek zla trhu jako jeho nejnižší nutnosti z podlosti. Míra tohoto zla bývá tím menší, čím větší konkurence se dané oblasti dostává. Tedy více konkurenční prostředí na straně zboží tlačí cenu dolů, ale tady nejde o výsledek dobra trhu nebo vysokého stupně konkurence. Jde o výsledek nutnosti, která spočívá v tom, že zvýšení ceny jednoho dodavatele v té určité oblasti by znamenalo, odliv příjmů z prodeje. Ale on to chce udělat, a

je vždy připraven to udělat. A tak spřádá intriky, jak si podmínky pro toto navýšení zajistit. Tento jev se názorně ukazuje v situaci, kdy dodavatelů v té dané oblasti co do počtu ubývá, tedy nastává prostředí oligopolu nebo v extrémním případě monopolu. Tehdy cena v tiché a prohané dohodě mezi dodavateli zůstává na mnohem vyšší úrovni, než v případě více konkurenčního prostředí. Zisky dodavatelů rostou. Lež a zlo trhu se v naznačené situaci projevuje zcela srozumitelně.

Peníze samy o sobě nejsou zlem ani dobrem, jsou abstraktní možností určitosti. Záleží na tom, jak a především na co se použijí. A to závisí vždy na tom, kdo je používá, na jeho rozhodnutích, vědomí svobody, odpovědnosti. Tedy tak by to mělo být.

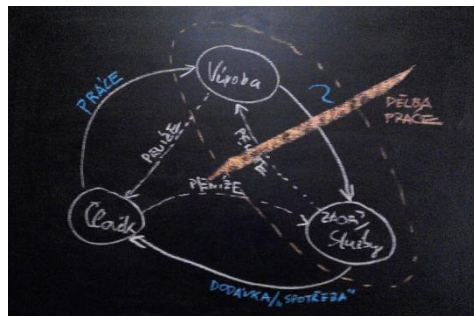
Jaký je tedy řetězek peněz? Práce → peníze → nákup? Jaké jsou způsoby získávání peněz? Zjevně jsou způsoby celkové a necelkové. Celkové způsoby nabytí peněz musí nějak odkazovat k negativitě. Ryze celkovým nabytím peněz bude odměna za odvedenou práci. Práci v tomto smyslu uvažujeme dialog s prostorem, který vede k naplnění nějaké potřeby, negativity/podstaty vedoucí k celkovosti člověka, rodiny nebo přírody. Viz kapitola Práce. Tento jediný způsob opodstatňuje získání peněz celkově. Jiný možný způsob na opačném pólu je dar. Avšak aby mohl být dar považován za celkový, musí být nepodmíněný. Tedy za tento dar nic nepožadujeme, žádnou protislužbu ani nijak nepodmiňujeme jeho další využití. Všechny ostatní způsoby nabytí peněz jsou necelkové a jako takové nemohou být dobré. Jsou to například: úplatek, výnosy z trestné činnosti, podmíněný dar, fiktivní fakturace za neprovedené služby nebo nedodané zboží, podvodná fakturace na základě zmanipulované ceny, ukradené prostředky, podvodně vylákané prostředky, úmyslně založená skutečnost ústící v arbitráž, daně atd.

Zvláštní formou příjmu jsou daně jako vynucený příjem státu. Jde o peníze, které nejsou za něco, ale pro něco. O peníze, které mají sloužit k tomu, co má stát obhajovat, kam má být namířeno jeho činění. A to je zejména zajištění podmínek rodiny jako jeho podstaty. Pokud jsou tyto peníze použity k celkovosti, pak se jejich příjem ospravedlňuje, opodstatňuje. Pokud ne, pak jejich příjem zakládá zločin a zločin musí být souzen. Peníze jako střední

člen jsou čistě abstraktní, přesto přejímají přívlastek svého původu. Pokud byly získány necelkově, nazýváme je penězi špinavými. Ale jejich špinavost na nich samotných rozpoznat nepůjde. Musí se pátrat v pravdě nepravdy neboli úmyslně skryté lži po jejich původu. Ať již peníze čisté nebo špinavé vždy jsou stejně připraveny ve své abstrakci být směněny za nějaké zboží a služby. Oblasti jejich utrácení mají opět své celkové a necelkové projevy. Celkové utrácení vede a má vést především k zajištění rodiny, dítěte, základní celkovosti těla v napojení na prostor.

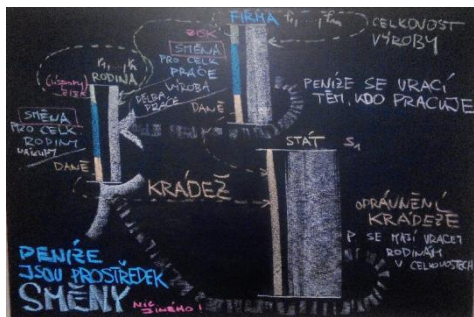
...

Ještě zpět k daním. Co jsou to vlastně daně? Daně nejsou odměnou za práci. Daně nejsou ani dar. Co to tedy je? Zřejmě nejpřesnější název celkovosti pojmu daní vyjádříme tak, že jde o legalizovanou, uzákoněnou krádež. To dokonce takovým způsobem, že pokud někdo daně neplatí, čeká ho nemalý trest. Tedy daně jako ukradené peníze se musí teprve nějak opodstatnit, nějak očistit, neboť na počátku se jedná o peníze ukradené, špinavé. Logické využití peněz cílí na celkovost rodiny, člověka, přírody. Podstata negativity funkce státu. Peníze získané, vybrané na daních se mají ve formě efektivně vykonané veřejné služby vrátit zpátky občanům zejména tam, kde dochází k externalizacím z rodiny a od člověka. Neboť v logickém stadiu pokročilé dělby práce se občanovi již nedostává času, aby si stihl sám zajistit, obstarat kromě svého nejbližšího okolí ještě i to vzdálenější.

Dovolíme si trochu odvážnější příměr. Stát je jako pracovnice nevěstince. Ta si také nechá zaplatit dopředu. I ona, stejně jako stát a jeho představitelé, láká spoře oděná, vábivými pohyby a různými náznaky příslibů. Pak zákazník, když si vybere, nejprve odevzdá

finance. S očekáváním si posléze nechá dodat předplacenou službu. A stejně jako ve všem, může být kurva dobrá, slabší a špatná. Jenže placeno bylo předem, reklamace nepřijímáme. Prostitutka dostává peníze za práci. Stát se nachází ve velmi podobné pozici. Skrze prohané volební slogany získává moc nakládat s daněmi a rodiny, občané čekají, jestli odvede svou práci poctivě. Jestli bude činit k rodině, k její celkovosti, k člověku jeho celkovosti, k přírodě a její celkovosti, nebo jestli bude dbát jen svého potěšení, svého prospěchu, bude se chtít maximálně obohatit na úkor klienta. A teď, která sociální pracovnice je dobrá a která špatná? Záleží na úhlu pohledu. Každá práce se dá dělat s láskou, poctivě, dobře a v pravdě. Tak nezbyvá než varovat před státem jako špatnou děvkou. Sexualita je všemocná čarodějka a příliš mnoho nespokojených klientů jistě dříve nebo později povede k problémům v nevěstinci. Ale vážně, celkovost státního činní je zřejmá a takové činní musí vycházet z dialogu, a musí být soustavné a systematické. Pak jedině, pokud služby dodané státem zajišťují zpětný přínos pro občany, dojde k očištění těch původně špinavých peněz – daní. Není všechno tak špatně, jak by se mohlo zdát, jen systém chybí, anebo jsou jeho pravidla skryta a skryté obvykle odkazuje nepravdu. Každá lež bude ale jednou rozkryta.

Daně se zkrátka opodstatňují až tím, jak a na co jsou využity. A to „jak a na co“ by mělo být do jedné vybrané koruny transparentní. Sledování všech toků veřejných financí co možná nejjednodušším způsobem avšak graficky je nezbytnou podmiňkou. Sumy a trendy. Podstata pak spočívá v tom, že každá koruna z daní musí být opodstatněna nějakou celkovostí nejen na papíře, ale konkrétním činním v a k celkovosti do plného uskutečnění.

...
Hromadění peněz bývá někdy povýšeno na božský princip, neboť tam, kde se počítají peníze, se nabízí rovnice: čím více peněz, tím více všeho. A tam, kde se nakupí nejvíc, musí být snad i bůh. Abstraktní kvantifikátor kalí pomatěným individuím rozum. Vede třeba k takovým nesmyslům, že vše na světě může být měřeno penězi. Tedy nejen věci, neidentity, ale také služby, dokonce veřejné služby. Tak například školství může být postupně provozováno v soutěži soukromých škol, zdravotnictví v soutěži soukromých zdravotních pojišťoven a soukromých plastických klinik. Neboť není již zájem o zdravého člověka, ale o dobře jevícího se člověka. A na této cestě se již nacházíme. Ten, kdo něco prodává, má přeci právo určovat, co prodává, nemusí se již dále nikomu zodpovídat, jde o jeho „soukromý byznys“, jeho „svobodu“, neboť přeci s našim majetkem můžeme „libovolně“ nakládat, v mezích zákona a zdravého rozumu. Jak se to má s definicí „služby“, o které tu pojednáváme? Taková definice existuje, tak si ji pojdme přiblížit. Služby jsou pro tyto účely definovány následujícím způsobem jako:

1. všechny služby ve všech sektorech, kromě služeb, které poskytuje stát,
2. a služby poskytované státem jsou služby, které nemohou být dodány na základě konkurence anebo v soutěži jednoho nebo více dodavatelů.

Každá služba může být přeci soutěžena, říká bod 1. Tedy to, co se nám podaří dodat v „soutěži 1 nebo více dodavatelů“, už stát nemusí zajišťovat, o to se může postarat trh. A ještě jedna zajímavost. Co je to vlastně soutěž jednoho dodavatele? To je snad protimluv nebo ne? Nebo se zde snad stát považuje za tržní subjekt, a pokud se k jeho poskytované službě najde na trhu jeden dodavatel, který v daném ohledu konkuruje, pak se jedná o soutěž mezi státem jako tržním subjektem a tím dodavatelem? Pak ale tato definice již skrytě považuje služby státu za tržně obchodovatelné. Rafinovanost této definice je skutečně ďábelská. Navíc legalizuje monopol, neškodlivější tržní strukturu protiklad k neexistujícímu a nemožnému prostředí dokonalé konkurence. Uvedená definice služby pochází z dokumentu, snad mezinárodní smlouvy kotvící princip „blaha světové ekonomiky a světa vůbec“ tím,

že prohlašuje program postupné celkové liberalizace všeho za nejvyšší celkový princip. Za konečný řád světa. Ale určitost nemůže být nikdy celková. A pokud má být jako taková chápána, pak vždy jen na základě donucení a vynucení nějakými příkazy a zákazy. A to nemůže skončit jinak, než v nepravdě, lži a zlu.

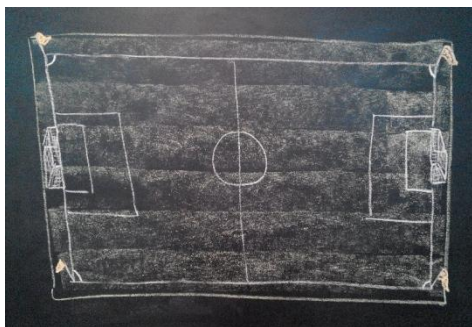
Jak z toho ven?

„Vždy sleduj celkovost využití peněz na jejich příjmu i výdeji.“ Peníze jsou z podstaty prostředek směny vzniknuvší a působící v prostředí pokročilé dělby práce. Že to někteří nepochopili, nechť se jim stane osudným. Není třeba jim na jejich cestě pomáhat, neboť jejich nepravda, neštěstí, zlo a hnus uvízl v nich samotných. Vnitřní rozklad nemůže nenásledovat.

Fotbal

Musíme se zastavit u fotbalu. To je prostě fenomén. Stadióny gigantických rozměrů, které pojmu desetitisíce diváků, jsou rozmístěny po celém světě. Není žádný jiný sport, který by se odehrával a potřeboval by pro svou prezentaci tak obrovské stánky. Co je ale zajímavé, ty stadióny od zápasu k zápasu praskají ve švech. Fotbal lidí táhne. Tak by se zdálo, že na fotbale musí být něco celkového, musí v něm být negativita, podstata, něco z dialogu. Jak to s tím fotbalem tedy je? Zkusme tu negativitu hledat. Odrazíme se od samotné hry. Jako každá hra má i fotbal svá pravidla. Neboť podstata hry tkví v tom, že má nějaká pravidla. Tato pravidla udržují činění v rámci hry v jistých mezích. Můžeme je považovat vlastně za určitou negativitu. Hráč je musí mít stále na paměti, neboť pokud pravidla poruší, musí za to nést důsledky. Hra pro něj končí. Je diskvalifikován, vyloučen. A v čem že spočívají ta pravidla fotbalu. Pokusme se je shrnout:

- vymezení prostoru hry, hřiště, brány
- vymezení času, hrací doba → dva poločasy → jeden zápas
- míč
- počet hráčů na hřišti → dva týmy po 11 hráčích
- rozhodčí → dbá na dodržování pravidel během zápasu
- cíl hry → hráči jednoho týmu se snaží dostat míč kopáním resp. jinak než rukama do brány druhého týmu → gól
- faul v pokutovém území → penalta
- míč mimo vymezené hřiště → aut – vzhazování nebo roh – rohový kop
- faul běžný → volný kop nebo volný přímý kop
- faul obzvláště hrubý → žlutá karta → další faul → další žlutá karta → další faul → červená karta – vyloučení hráče ze hry
- výsledek zápasu → poměr vstřelených gólů → možná i remíza poměr = 1
- ofsajd → prvek spravedlnosti v útoku
- brankář → u vlastní brány v pokutovém území může brankář hrát i rukama
- odkop od brány

Taková je základní sada pravidel, minimálně těch nejdůležitějších. Jak se to má s celkovostí naznačených pravidel? Některá, můžeme říci, jsou celková, co do podmínek hry. Další upravují mezní situace ve hře, jejich dodržování a správnou aplikaci kontroluje rozhodčí. Předpokládejme nyní, že probíhá samotná hra dle vymezených pravidel, která v našem zkoumaném průběhu nejsou nijak porušena, co do mezní situace. Máme nyní na mysli samotnou podstatu fotbalu. Co to ale je? Je to vlastně nalezení způsobu, jak obehřát čutáním míče hráče soupeře a nakonec i brankáře a vsítit míč do brány. Není v tom žádná příprava, nachystávání. Oba týmy ten způsob v průběhu hry přímo realizují, uskutečňují ve hře proti sobě. Tedy možnosti se zde vyskytují jako přímo uskutečňované. Kde je ale negativita, pokud tu nějaká je? Hráči mají během hry velmi omezené možnosti dialogu. Neboť jsou stále v pohybu a v poměrně velké vzdálenosti od sebe. Navíc jsou namíchaní spoluhráči s protihráči, takže nějaký přímý dialog by mohl rozkrýt úmysl, což není žádoucí. Hráči se mohou omezeně dorozumívat posunky a gesty. Tedy dialog není ve hře, nejsou splněny jeho podmínky. Pochybnost také není žádoucí, naopak klíčová se ukazuje rychlost v rozhodování a přesnost v realizaci.

A všichni na hřišti setrvávají v pohybu. To je základ, fotbal = hra pohybu. Tímto na sebe fotbal bere veškerou pozitivu prostoru, jehož jedinou negativitou žůstává právě pohyb. Jde tedy o ryzi určitost. Žádný zápas není stejný, jen výsledky zápasů se někdy mohou shodovat. Všechno se hýbe, hráči, rozhodčí, míč, A tak je každý další zápas vlastně neopakovatelná premiéra – určitá improvizace. Hřiště, míč, šikvné nohy a sehraní hráči. Ale v čem tedy spočívá podstata té hry? Co je její negativitou?

Člověk je od toho, aby poznával. Rodina od toho, aby připravovala podmínky pro dítě, příroda proto, aby v ní mohl působit člověk. Práce k tomu, aby se mohl realizovat dialog s přírodou, umění kotví ryzi nepodmíněnost tvoření a někdy si bere zlo jako berličku, ale k čemu je fotbal? Víme, čím má zápas končit, vstřelenými góly, jichž musí být více než od soupeře, aby se zápas považoval za vyhraný. Ale co znamená ta výhra, dokazuje něco? Směřuje k něčemu podstatnému? A co je před zápasem? Co se tím zápasem změní? Práci přetváříme svět. Vyrábíme zboží, služby, které mají sloužit celkovosti člověka. Co vyrábí fotbal? Jistě, fotbalista pracuje. Ale co znamená fotbal pro diváka? Praktický přínos asi nenalezneme. Přínosu z hlediska poznání se také nedostává. Ani výsledek zápasu nemá žádný význam pro člověka.

Na co se tedy fotbal mapuje? Co na něm magnetizuje diváky? Musí to být něco mimo negativitu. Ale co to může být? Bude to něco ve smyslu fascinace napětím z úmyslně vyvolané a udržované pomíjivosti, něco jako fascinace reflexí nebytí, změny, rozporu, pohybu. V tomto procesu totiž dochází k neustálým zvratům mezi očekáváním a skutečností. Pokud jedno mužstvo vyhrává, přelévá se klamný pocit radosti na stranu fanoušků tohoto týmu, zatímco klamný pocit smutku na stranu fanoušků prohrávajícího týmu. Další zdroj a neutuchající živitel atmosféry napětí promítající se do sledování seriálu uskutečňovaných akcí. Pohlčení zápasem na šumícím stadionu v davu diváků se doprošuje celkovosti. Divák má jakoby zapomenout na vše ostatní a nechat se zmítat průběhem zápasu – zakusit falešnou celkovost. Čím větší tribuny, tím silnější prožitek pocitového zmatku v identifikaci a zesílení s druhými. Ale tito druzí

nejsou v dialogu, nýbrž jsou zachyceni stále stejným přelévajícím se nebytím.

Nalezneme tedy nějaký smysl fotbalu, kromě toho, že přispívá k fyzické kondici hráčů? Možná, že ano, jde o zábavu. Sledování fotbalu je zábavné, napínivé. Zábava? Může být zábava celková? Pojdme se podívat na ten pojem. Zabavit se znamená být se sebou od něčeho ponofen a vlastně se z toho i radovat. Je zábavné pozorovat figurky v barevných dresech, jak pobíhají a mezi nimi poletuje míč v očekávání gólu. Bude to teď, za chvíli, po této akci nebo po jiné? Napětí. Ale aby fotbal pozorovatele bavil, musí zjevně někomu fandit, aby věděl, kdy se má radovat. Když „jeho“ tým dá gól. Nemůže fandit oběma týmům stejně, to by pak ztrácelo smysl. Kdo nefandí, sleduje jenom hru samotnou, její kvalitu. Jemu by vlastně mohlo být jedno, jak zápas skončí. Sledování hry je tu ale vždy, ať už fandíme nebo ne. Ve sledování spočívá to, že během něj neděláme nic jiného. Věnujeme se pohybu na hřišti. A komentujeme: „To vypadá slibně ta akce. Ale ne, měl přihrát. ... No to byla ale střela. ... A tohle bude gól a není to gól. ... A tohle bude gól a je to góóóól.“ Všechno je v tu chvíli jedno a to jedno se slévá v pohyb na hřišti, negativita rozvlněné sítě. Ale zápas ubíhá a nic se neděje, všechno se jen stále proměňuje, postavení hráčů, míčuda. My jen sledujeme hru a nemůžeme ji nijak ovlivnit. Jsme jako popelnice, ve které mizí obrazy a zvuky. A když se do ní po zápase podíváme, nic – černá díra. Nic nezůstalo, nezbylo. Jen peníze z peněženek diváků ubyly. A tak se trousí skupinky fanoušků po zápase do hospod: „V tý 35. minutě měl přihrát, neměl střílet.“ říká jeden, a druhý „Blbost, měl vystřelit, ale přesnějc.“ K čemu to celé je? Vždyť se na tom nedá najít kousek pravdy, kousek podstaty, všechno se mění. A není to docela jedno, jestli vyhraje jedno mužstvo, nebo druhé? Není jedno, kolik gólů padne? Není jedno, kdo na tom hřišti hraje? Co ty zápasy změní? Mohou odhalit nějakou negativitu, jednu pravdu? Nemohou.

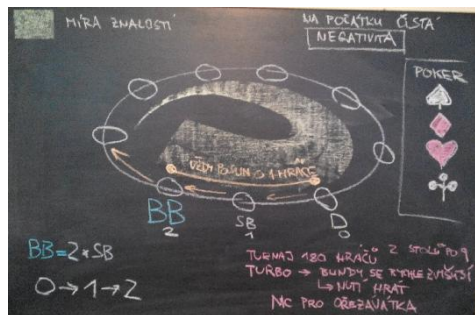
Jak z toho ven?

„Hraj fotbal, pokud tě baví.“

„A někdy se na něj podívej, pokud tě to baví.“

Karty

Uvažujeme-li pojmy – peníze a hra, pak celkový výsledný pojem těchto dvou je poker. Ve své variantě Texas Holdem no limit a konkrétním provedení turnaje 180 hráčů, stoly po 9 hráčích v úpravě turbo, tedy rychle se zvyšujících blindů. Poker kotví mnohé prvky celkovosti, negativity, co do naplnění pravidel. Nejryzejším naplněním negativity je možnost nevratného ukončení hry v každém aktivním kroku hráče. Tedy nevydařený all-in končí hru prohrávajícího okamžitě a nenávratně. Další negativita spočívá v možnosti vsadit vše v každém kroku, kdy je hráč na tahu. Jde o negativitu z hlediska možnosti sázky. Další negativita spočívá v tom, že každá hra vychází z nově rozdaných karet, tedy vždy z jejich čerstvě sestavené náhodné sekvence. Pokud rozdávající nepodvádí. Významnou negativitou jsou zvyšující se blindy namířené proti pasivitě. Přičemž posouvání blindů zajišťuje podmínku spravedlnosti. Celkovost posouvání blindů a jejich navyšování se nemusí jevit spravedlivě, ale z hlediska velkých čísel to asi vyjde.

Ale zdá se, že celkovost se u pokeru naklání na stranu peněz. Jaká hra by odpovídala celkovosti na straně hry? Zdá se, že by to mohl být mariáš, nebo některá podobná hra, která nabývá obdobných atributů. My se zastavíme u mariáše. O co jde v mariáši proti pokeru? V mariáši jde především o hru. Karty se mezi jednotlivými hrami nemíchají. Jediný prvek náhody reprezentuje složení karet do balíčku po ukončení hře a posléze jeho jedno sejmutí před hrou novou. Jde o jediný prvek náhody, ne nemalý, ale jediný. Ovšem dá se při jeho pozorném sledování leccos zachytit. V mariáši také nejde až tak o výhru. Peníze zde slouží spíše jako měřítko úspěšnosti hráčů během

herního sezení. Během hry je také klíčové, že na rozdíl od pokeru nehrají hráči vždy jen za sebe. Pokud tedy uvažujeme variantu licitovaného mariáše ve třech, pak hráči, kteří nevylicitují hru, hrají proti vítězi licitace společně. Tento zásadní rozdíl od sebe obě dvě hry celkově odlišuje. Poker hraje hráč vždy jen za sebe, což zřejmě souvisí s tím, že je poker založen na hře s náhodně sestavenou sekvencí karet. Intuice nás nutí myslet si, že spojení jedinec – náhoda, zde není náhodou.

Ale zpět k mariáši. Co je celkovost hry v mariáši? Na rozdíl od pokeru jde aktivita hráče do hry od karet. Hráč při mariáši v rámci pravidel odhazuje karty. Zatímco v pokeru zůstává aktivita hráče od karet zcela odtržena. Hráč v pokeru, pokud se karet týká, nemá jedinou možnost ovlivnit hru, je tedy z pohledu rozložení karet celkově pasivní. Naopak jediným hracím vstupem a rozhodovacím polem v pokeru jsou peníze resp. výše sázky, nesázky na každou jednotlivou handu. Tento kruciólní rozdíl jasně centralizuje celkovost obou her z hlediska soupojmi hra – peníze. U mariáše na stranu hry a u pokeru na stranu peněz.

Jaké jsou další celkovosti obou her? Podstatný rozdíl spočívá v tom, jak karty v hrách hrají. V mariáši hrají každou hru vždy všechny karty. To znamená, každou hru jsou všechny karty rozdány a účastní se hry. Zatímco v pokeru hraje jen omezený vybraný počet karet, ostatní se hry vůbec neúčastní. V pokeru hraje každou handu, pokud uvažujeme výše uvedenou variantu hry 23 karet z 52, to je cca 44%. Tomu také odpovídají možnosti, jak v obou hrách rozpoznat, co mají protihráči resp. spoluhráči v ruce. Zatímco v mariáši můžeme držení karet odvozovat z průběhu hry, takovým způsobem, že před koncem hry již téměř jistě víme, kdo kterou kartou bude hrát. V pokeru může být vždy jen počítáno s pravděpodobností výskytu určité karty u hráče. Odhad pravděpodobnosti držení karet však u pokeru nemile zkresluje možnost blafování. Tato možnost je u mariáše pravidly vlastně vyloučena, přestože určité omezené možnosti blafování zejména pro hráče, který vyhrál licitaci, se nabízejí.

Jak z toho ven?

„Poker hraj pro zábavu, ne pro peníze.“
„Nauč se mariáš a hraj ho.“

Zatím jsme se pohybovali na rovině teoretické, neuváděli jsme žádná konkrétní historická data. Nefixovali jsme dosud principy na konkrétní stav přítomnosti až na výjimky, kde jsme se neubránili. K vyjádření postřehů z konkrétního stavu světové situace poslouží tato kapitola.

Povšimneme si jednotlivých oblastí, ve kterých dochází k narušení celkovosti. Podáme stručně shrnutí skutečnosti během let 2013-2014-2015: Co člověk, konkrétní osoba, to pravda nebo lépe pravdička. Peníze povýšené na celkovost. Iluze soukromého vlastnictví. Náboženské konflikty. Narušená celkovost státu, novodobého služebníka velkopodnikatelů. Krize rodiny jako středobodu veškerenstva, a to jak vnitřní, tak vnější. Absence dialogu. Účelová atomizace jedinců za účelem jejich snadnější manipulace. Krize individua, a to jak vnitřní, tak vnější. Krize státu, jakožto seskupení občanů, kteří se mají starat o celkovost člověka, a to jak vnitřní, tak vnější.

Dialog v krizi, dehonestován na slabost, ačkoliv skloňován den co den, naplnění jeho nutných podmínek předem vyloučeno. Všechny předpoklady dialogu porušeny v soutěži pravdiček zdecimovaných avšak pochybně sebevědomých trosek člověka, ohyzdného člověka, nejohyznějšího člověka. Trh konkurujících si nesmyslů a jejich síla založená pouze a výhradně na moci plynoucí z finančního podložení. Neviditelné peníze odkazují pavučinu spletených vztahů založených na vydírání, podplácení a kupování všeho. Člověk skončil. Neboť člověk, primárně dialogická struktura bez dialogu odumírá, hrouť se do prázdna. Atomizovaný jedinec sotvakdy dokáže vykřesat záblesk dialogu s přáteli, kdy na chvíli povolí vnitřní tlak urputného obhajování vlastních pravdiček a dojde k nastolení podmínek.

Dialog chybí především tam, kde jeho výsledky mají působit, kde mají vyvolávat činnost, která poznané rozvine, vytvoří něco nového, co povznese člověka. Tam všude dnes pracují peníze a mafiánské praktiky. Ale není to práce, která by přinášela uspokojivé výsledky. Ba právě naopak. Její výsledky vyvolávají zděšení. Zbožní svět válčuje vše, co se mu postaví do cesty. Média diktují děs a hrůzu.

Nová církev dnešní doby v podobě televizních a filmových společností nahrazuje starou bezbrannou, odpadlou, mrtvou církev. Co dříve zastávali kněží: moc, vládu, manipulaci, demagogii, falešného boha, vydírání, oblbování, papouškování, senzace, příkazy, tresty zastupují nyní média. Nová církev konečně přiznává vše, co bylo na počátku jejího předchůdce, staré církve: kupčení, nenávisť, chytračení, intrikaření, domýšlivost, povýšenost. Dnes se k tomuto svému východisku hrdě hlásí, již nepotřebuje boha, stačí trh. Nová modla, velká lež. Liberalizace a necelkovost peněz snaží se rozbít celkovost. Jenže rozpory z toho plynoucí volají. Dovolají se? A dialog stále nikde. Neboť prvním vstupem do něj by bylo uzávorkování trhu a dalších náboženství, ale to by znamenalo prozrazení přes dva tisíce let příběhu zrady, povyšování, nenávisť, úmyslného ubližování, hraného soucitu a lži. A bůh se usmívá. „Poznejte tvoření.“

Dialog nikde, jen narážející pravdičky. Ale co pravda? Na pravdu již nezbylo místo. Pravda zůstala jen jako pohyb v prostoru, ryzi relativita, náhoda. Pojem je zničen. Degradován na vlnění v mozku, čistý nikterak neuchopitelný pohyb elektronů, jehož vlastníkem je „já“ – seskupení něčeho. A třebaže nebo možná právě proto, že už jsme to seskupení mnohokrát rozřezali, prosvítili, změřili ze všech stran a nic nenašli, zabili jsme pravdu. Ponižili ji na určitost válející se tady na Zemi, na určitost, která poznává, ale nedokáže poznat, která žije, ale nedokáže žít, která si upřímně a od srdce avšak uboze vystačuje jen sama se sebou, neboť to, co říkají druzí, se nás netýká.

Dialog není, pravda není. Jen malé bezvýznamné izolované pravdičky v prostoru diktatury demokracie. A ta disponující neomezenou mocí dohlíží na to, aby se nezrodil jediný náznak skutečné pravdy z jedné pravdy. Pečlivě, nejzákeřnějšími technikami prosazuje vládu peněz. Ale co člověk, příroda, umění, láska, cit, rodina? Není třeba, vše může být zpeněženo, vše má svoji cenu – zrno pšišky, vesmír, slunce, objetí, atom, pravda, matematika. Jen v zoufalé křeči se snaží státy vyhnout masové krizi, neboť ta by mohla ve finále zničit i ty, co to všechno zavinili. Jen tento nejnížší zlověstný strach drží panoptikum pohromadě. Ale pravdě se nedá uniknout, čím déle se zalhává, tím pitoresknější obrazy vrací.

Přesto se ale v některých událostech konce minulého století ukázal dialog ve svém pravém světle a to například, když probíhala revoluce v tehdy Československé socialistické republice. Tehdy, v srdcích lidí rezonovala jedna pravda a nechávala tušit emoci poslední revoluce. Jako by vítězily podmínky času, jako by se čas zastavil. Ale on se naopak dostával do pohybu nepodmíněnosti a z pochybnosti startoval v hledajícím dialogu přerod společnosti. Obrovský potenciál zůstal však nevyužit a roztržil se do určitosti, rozplynul se v režii parciálního. Pohyb času, ta tvořivá síla a předpoklady pro její působení nevydržely dlouho. Bylo zneužito a znásilněno vše, co tehdy plně přislíbilo klíči. Otevřený prostor se rychle zaplnil lží, zlem a pravdičkami. A nejen to, dokonce se stal jejich největším argumentem. Tot' paradoxní výsledek silné emoce sounáležitosti, kterou jsme tehdy zažili. Liberalizace a demokracie usilující o své sebezpotvrzení jako jediné a poslední formy uspořádání světa vítězí. A dej bůh sílu tomu, kdo si myslí, že tomu tak není. Ten se dostává do křížku s pekelnými silami. Tato a podobné „revoluce“ mají tak být posledním důkazem a potvrzením trhu, který se skrže mezinárodní smlouvy a v nich ukotvenou všeliberalizaci stává vyšším principem, triumfem nepravdy. Jde ale o protiklad poslední revoluce. Mezinárodní smlouvy nad ústavami – finální zákony pekla. Už nepotřebujeme náboženství, i když ho můžeme kdykoliv využít, neboť hodně lidí si na něj již navyklo, zbaštilo návnadu. Diktát bolševické demokracie se zdařilo celosvětově legitimizovat a pojďme rabovat. Vyrabujeme poslední kousky snahy o dialog. Vyrabujeme všechny rodinné a státní rozpočty. Vyrabujeme naši planetu, vesmír. Rozmíchejme poslední guláš civilizace, hrůznou maškarádu, dejme lidem „svobodu“, v rámci demokracie. Dejme jim volební hlas, i tak je jedno, koho budou volit, kdo bude vládnout. Kohokoliv totiž uplatíme, zdecimujeme. Právce, levice, střed všechno jedno. Ajaj. Nelíbí se ti to? Tvoje směla. Sežeň si lid, založ sdružení, politickou stranu, ale musíš mít peníze. Bez nich nemáš šanci. Zůstaneš hnidou, kterou je možné kdykoliv zašlápnout. Lidé se ale nevzdávají. Někteří bojují a všechna čest! Jenže nepřítel je silný, silnější než kdykoliv před tím, nejsilnější vůbec. Má všechny triumfy v ruce.

Určitost a popření boha mají dnes nejšílenější rozměr, jaký kdy vůbec mohly mít. Mají všechny prostředky materiální, technické i finanční. Mají na své straně sít' nejprohlanějších a nejrafinovanějších profesionálů. Ale moc nad dialogem není možná. Nikdy nikdo nic nikde nijak nemůže získat moc nad dialogem, nad pochybností. Naší základní pravou svobodou. Negativní silou v každém z nás. Kdo ji obelhal, kdo si ji nechal zaházet dekami, v nichž se zamotal, tomu nezbyvá než se odhrabat nebo dokola sebeujišťovat. Bojovníkům dialogu může být malou útěchou, že svět peněz a trhu je sám sobě rozkladem a že jednou se sesype jako domeček z karet a možná k tomu bude nakonec stačit jen malý vánek.

Neboť dialog je bytostnou strukturou světa. I v této temné době se zjevují signály, které poukazují k jeho přirozené síle.

...

A jak se to má dnes s filosofií? Jedni ji zatracují jako plané žvanění o ničem. To jsou ti noví vědátoři, domýšlivé hlavičky, to jsou ti exaktní lidé, kterým zbyl změřený svět. Na co potřebujeme filosofií, když můžeme všechno změřit, ať již metrem nebo penězi? Ale co to měříme? Samé strašidelné výjevy. Co se nejeví, ale nezměříme. Že ne? Tam, kde nemůžeme použít metr, vystačíme přeci s penězi anebo jinými jednotkami. Ale filosofie nemůže jenom měřit, dokonce nesmí. Jejím programem musí být ryzí celkovost, nesmí se omezovat na jednotky. Filosofie musí nastavovat zrcadlo, a tak ukázat částečnost měření, částečnost peněz, částečnost náboženství. A přesto se tyto všechny částečnosti na celkovosti podílejí, třebaže svou nepravdou, zlem nebo složitějším vztahem k ní. Filosofie nikdy nesmí redukovat svůj předmět. Předmětem filosofie zůstává navždy vše i nic a všechno mezi tím. Jaká jiná věda má takový záběr? Žádná. Kdo filosofií zesměšňuje, ukazuje na svou omezenost, ukazuje, že nepochopil. Filosofie dává každému, každý může filosofovat. Vždyť pochybnost, jež je jejím prvním a hlavním pracovním nástrojem, ta se nedá koupit, je zdarma tím nejkrásnějším kdekoliv a pro kohokoliv. Ale nejde o obyčejnou pochybnost, nýbrž hledající. Nejde tu o vyvracení, negaci. „Všechno je pochybné, nemá smysl se o nic snažit.“ V takovém pochybném je spíše nedůvěra. Je tam vyjádřena

nestálost, proměnlivost, podvod. Ale filosofie přináší zpochybnitelné. Tedy nechané být. Tedy zkoumané z odstupe, jako něco nového. Jako něco, co se právě vynořilo. Něco co bylo právě vytvořeno, co se narodilo, vystoupilo. Bylo to nějak, ale teď je to jinak. Nebylo to, teď to je. Je to, nebylo to. Jak to vlastně je? Je to tak nebo onak? A jak to vlastně může být? A když by to bylo tak, jak by to mohlo pak být jinak? Cožpak to může být tak i onak? A co by to znamenalo? A jsme u toho. Takový je stále věčný počátek.

Některí mohou tvrdit: „Je to jen dohoda mezi lidmi. Pravda jako taková neexistuje. Matematika je dohoda. $1 + 1 = 2$ je dohoda. Trojčlenka je dohoda. Pravda je dohoda. Obecná jediná pravda neexistuje. Není možné ji prokázat.“ Až jednou lidi vymřou a narodí se noví lidé, přijdou na jinou trojčlenku. Čtyřčlenku, Pětičlenku. A zákon sporu nebude platit. Bude zákon nesoru. Bude zákon bloboru. A nebude zákon. $1 + 1 = 4 + 2 * 3 = 1$. A ještě se to všechno bude jinak jmenovat. H - : - gj 6& --->^__ A skeli4ka bude hrkijte, a vono nebude a pravda bude erjhrk a nepravda nebude, nebo bude pravda fefe a sou4asn2 pravd joi. A nebude se mluvit, ale pískat a lidi se nebudou na nic ptát, protože když zapískají, tak se hmotounem přenesou vrzání, mlaskání a bubnování, které bude viděno, jako bezbarvý namodralý vrtiDuch. A člověk se nebude muset s nikým bavit, a nebude to člověk, ale brambora, která bude jen narážet a dřiblovat a proletí hned z jedné strany jiného vesmíru na druhou a vezme to přes černou díru, kde si zase vrátne 5 5 5 5, ale pět nebude pět, protože to budou 3, ale jen chvíli neboť 29. brambora pískne, že s tím LeiNad šotnA vCaLI nesouhlasí a že je to 1. Ale to je všem bramborám jedno a tak si zatančí tajtrdlovačku a změní na 150000dxx0x0x0x0x00x0x. No a v tomto galimatyáš, kde každá částice je celá pravda proti jiné částice, kde smysly vnímají, tak, že pískot vnímá bramboru a oko je druhá brambura, tam kde pravda jednou poznaná, je podruhé jiná a potřetí zase stále stejná, ale po čtvrté nenávratně zaniká, jako by nikdy nebyla. Ten svět, kde jedna pidibrambora stvrzuje pravdu druhé pudlobramboře jako dohodu, kterou megabrambora zítra zakáže a včera povolí. Ale my našťestí žijeme v jiném světě a teď neřešme proč. Žijeme ve světě, kde naše tělo má smysly celkem po kupě. Kde to, co smysly vnímáme, je na první pohled celkem

stabilní a neměnné a dokonce nás při tom vnímání ani neruší provoz našeho těla, dokonce nám naše tělo pomáhá, poslouchá nás. A když si řekneme: „Vezmi sklenici a napij se,“ tak to uděláme, pokud ji máme před sebou plnou vody. A ani si to nemusíme říkat a uděláme to. A když si řekneme: „Je možné, aby místo té sklenice, bylo něco jiného?“ Možné by to bylo, kdybychom ji posunuli kousek vedle, pak bychom na to místo, které se po ní uvolnilo, mohli umístit třeba zapalovač. Ale pokud ji tam necháme, tak tam místo ní nic jiného být nemůže. Mohli bychom si tam něco jiného představit, ale kdybychom to pak někomu vyprávěli, tak by si asi ťukal na čelo.

Žijeme dnes ve světě médií. Tato média v čele s televizí a internetem jsou prvními zprostředkovateli stvořeného obrazu. Ten, kdo má satelit, je „králem“. Dostává naservírováno vše do obýváku na „podnose“ v HD kvalitě: zprávy, sport, dokumenty, horory, přírodu, zábavu, ranní rozcvičku, erotiku, akčníák, komedii, písničky, reklamy, muziku, soutěže, seriály, reality show, atd, atd. Každé z uvedeného by bylo na samostatnou analýzu a lež by se vyjevovala přímo. Televize dává vše. Ale je to vše? Je ten obraz a zvuk skutečně vše? Jistě, že ne. Ba právě naopak, televize vylučuje dialog a jako taková vždy mimo dialog zůstane. Přesto může přispět poslední revoluci, neboť čím víc bude televize působit na lidi, tím víc se v nich bude negativita hlásit o slovo. Těžko říci, kolik analýz televize jako média a jeho působení bylo provedeno, ale jedno je jisté. Vše z televize zůstane navždy lží a zlem.

Jak z toho ven?

„Cesta ven i dovnitř prochází poslední revolucí.“

Závěr

Jsme na konci. Anebo na začátku? Ukázali jsme, v čem spočívá napojení člověka na základní dialogickou strukturu světa. Skrze něj dokáže rozkrývat věčnou jednu pravdu, a tak umožňuje a uskutečňuje návrat ryzí negativity k sobě samotné. Člověk představuje singularitu zakládající jeho celkovou a nikdy nezadatelnou hodnotu převyšující vždy a nutně hodnotu jakékoliv jiné určitosti. Člověk může nahlížet pravdu, dobro a krásu v dialogu a bez něj se noří do lži a zla, což je všeobecný a univerzální princip dotýkající se všech ohledů, ať se již vztahují k čemukoliv.

Mnohá témata zde byla rozvinuta, ale nutně se v jejich zpracování nepodařilo dospět ke všem detailům. Podstatné však bylo řečeno beze zbytku a tedy celkově. Neboť jedna metoda se dá vyjádřit celkově, ne tak už suma určitostí. Detaily v určitosti je třeba stále znovu v dialogu přivádět na povrch a rozkrývat tak jejich podstatu. A to je to hlavní poslání. Uchopit a uchopovat vše znovu a nechat se unášet. Pravdu, která se nutně vyjeví, pak činit.

Znovuustavení jednoty ryzí negativity se nutně dostaví. Každý člověk disponuje možností se ho účastnit plně a tato účast není nic jiného než čistá radost, blaženost, pravda, krása a dobro. Z plného činění v dialogu sestává neukončená poslední revoluce ve věčnosti.

Slovníček

bůh – nejvyšší celkovost neboli ryzí negativita, jeden bůh

bytí – negativita, pojem

celkovost – pojem souhrn všech částí, ke kterému už nelze nic přidat, absolutno; chápání pojmu jako součásti celkovosti v jeho všech vztaženích; podstata

čas – nehmotná neprostorová přítomnost; jednota minulosti a budoucnosti v přítomnosti; stopa ryzí negativity v pozitivitě

čin – dění v pozitivitě, vyvolané negativitou, resp. její radikalizací, zpochybněním

člověk – finální předpoklad návratu boha k sobě samému skrze poznání

dialog – I. středobod; ryzí negativita ve světě, člověk – člověk; člověk – příroda; člověk - bůh

dobro - projev ryzí negativity ve světě

druhý – druhý člověk; zdroj negativity skrze dialog, cíl skrze dialog; ten konkrétní druhý v prostoru, ke kterému se obracíme tváří v tvář

já – negativita, pojem člověka; jedno já

jsoucno – jednotlivé bytí a jeho pojem; podstata určitosti; ryzí negativita určitosti

krása – nekonečně rozmanitá plnost projevu dobra ve světě

otázka – základní projev a aplikace negativity v řeči, pochybnost vyjádřená řečí; základní zdroj poznání a projev pochybnosti u člověka, tedy universální nástroj dosahování celkovosti a radikální pochybnosti; tanec v ryzí negativitě

možnost – → negativita; podstata skutečnosti, vědění skutečnosti

negace – opak

negativita – podstata věci; neměnné dále nezpochybnitelné resp. pochybnosti odolávající vlastnosti bytí; odhalení negativity versus kladení negativity; pojem věci

pochybnost – prvotní hybatel

pojem – negativita setrvávající ve věčnosti v čase, k pojmu dospíváme dialogem; existuje lepší pojem pro pojem, než je pojem.

pozitivita – → prostor

pravda – celek negativity, souhrn všech podstat pojmů, tedy ryzí pojem sám jako výsledek činění vyvolaného radikální pochybností a tedy celkovost; jedna pravda jako nehmotná celkovost boha

POZITIVITA
PROSTOR, PENÍZE, PROSTUPNOST, TLOC,
MONOLOG, URČITOST, OMEZENOST, LAKOTA,
ŽABĚLOST, PODMÍNĚNOST, VÁLKA, MŮČENÍ,
vydání, ÚJOS, SLOVO, ZVUK, VYKALY,
NEMOC, RAKOVINA, LEŽ, SERIAL, TELEVIZE,
DROGA, OPRATKA, ZBRANĚ, NEHODA, NÁHODA,
SÁČKA, TRH, AKCIE, VÍRA, TVRZENÍ,
SEBEKLAM, JÁ, PSYCHOLOGIE, KRÁDEŽ, VRAŽDA,
ALKOHOL, POŘA, ÚVĚR, REKLAMA,
BILLBOARD, LHOSTEJNOST, SEKTAŘSTVÍ,
POMĚNOST, VTIP, SLEVA, POPLAZÁNÍ

NEGATIVITA
POJEM, POTŘEBA, TOUHA, MATEMATIKA, LÁSKA,
VEDĚNÍ, SVOBODA, POMYB, OTÁZKA,
DIALOG, POZNÁNÍ, PRAVDA, BŮH, RODINA,
IMPROVIZACE, MLČENÍ, Pozorování, PŘÍRODA,
SINGULARITA, BOD, SYSTÉM, EROS,
SEXUALITA, TVORBA, UMĚNÍ, OPILOST,
PŘÍTOČNOST, ČAS, HUDBA, SMRT, MUŽIKA,
TANEC, PRÁNI, ČEKÁNÍ, TĚŠENÍ, ŽÍŽEN,
HLAD, CÍL, ZDRAVÍ, STATEČNOST, SKROHNOST,
CESTA, SEN, POCHYBNOST, ZAKON, KRUH

prostor – určenost; hmotná rozprostraněnost; ryzí ne-identita; čistá diference

radikalizace – → celková aplikace pochybnosti u člověka v dialogu

rodina – II. ale centrální středobod světa, první dovršení celkovosti dialogu jako prostor nového života a udržení člověka jako vrcholu na cestě k sebe-uchopování ryzí negativity

ryzí negativita – absolutní abstrakce otázky, neprostorová věčnost; abstrakce času; „obývací pokoj“ pojmů

skutečnost – → pozitivita

slovo – zvuk ztrácející se v prostoru jako odraz negativity, jehož ztráta v negativitě pozitivity je názorná

svět – první popření ryzí negativity vede k postupnému vývoji hmoty, která na hraně připravuje podmínky pro nástup člověka jako finálního pokračovatele boha; člověk tvoří v pozitivitě, skrze její poznání prostřednictvím druhého člověka a z něj pramenící negativity. Člověk poznává do hloubky a tvoří do výšky.

svoboda – základní projev negativity člověka, tedy paralelní podržení bytí v možnosti a volba konání pro jednu z nich, neboli rozevření pravdy a nepravdy

vesmír → svět